

AMIR

Foster-

familij

Roy

Panen

Hej!

Jag heter Roy Panen och det är jag som har skrivit denna bok.

Den är gratis för läsning/lyssning, nedladdning, delning/spridning. Men den får inte säljas. Och den får inte användas som egen text i andra texter eller böcker.

Jag äger upphovsrätten, och bokfilen är säkerhetsskyddad.

Hoppas du kommer tycka om den.

Mer information finns i slutet av boken.

AMIR-serien

Den handlar om bästa kompisarna Amir och Sten, 8-9 år.

De är mycket mobbade, och de kommer ifrån varandra. Men deras kärlek till varandra är så stark att de senare, med fina vuxnas hjälp, finner tillbaka till varandra.

Båda kämpar framåt på sin nya väg i all hopplöshet. Och det blir en lång och tuff resa innan de ses igen.

Roy Panen

Bokförlag

Roy Panen -

AMIR

Fosterfamili

Information

AMIR Fosterfamilj (första boken +)

© Roy Panen 2023

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Skrynkelig plast, Roy

Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89769-74-8

Denna bok skyddas av upphovsrätts-
lagen.

2016-08-15

Hejsan!

Böckerna Mobbare och Fosterfamilj var tänkta att vara en bok. Men så drog mina fantasier och skapande iväg och två delar av tre kom att handla om Stens fosterfamilj.

Här blev det naturligt att klyva boken i två böcker.

Så handlingen med Sten och hans fosterfamilj fick bli en egen bok.

Bägge dessa böcker innehåller spänning och äventyr, men att de fungerar

bra som två böcker.

I denna bok Fosterfamilj får vi veta mer om den tidigare mobbningen av Sten och Amir, men nu är tyngden av handlingen mer på Sten. Och vi får veta lite mer om mobbningen.

Denna bok Fosterfamilj, handlar om hur livet fullständigt rasar ihop för Sten och hur han finner en ny väg framåt.

Nu har han funnit en ny bästa kompis, Rickard, som är tre år äldre, men supersnäll.

Rickard är också enormt trasig psykiskt. Men han har ett enormt självförtroende med självkänsla, som nog

många gånger bestämmer åt honom och leder honom framåt på sin väg.

Sten vill också gärna vara som Rickard. Och Rickards stora kärlek med värme hjälper honom i hans stora utmaningar med att finna en ny väg framåt.

Alltså, Sten och Amir finns med i Mobbare, men att det är handlingen med Amir som styr. Och här i Fosterfamilj är det handlingen med Sten som styr.

Numrering av böcker

Det blir knas med numreringen av böckerna, så denna bok Fosterfamilj får också bli bok ett och med ett plustecken efter. Och ”problemet” är löst.

Jag hade gjort en plan med berättelsen om Amir. Och det kändes bra att först skriva bok 3 Låtsasstorebror, därefter 4 Pirater och sist bok 8 Bråkstakar.

Dessa tre böcker tillsammans blev en kortare serieversion av de slutliga åtta.

Men när jag skrev bok ett kände jag att det också behöver bli en bok nio (tio). Och, som sagt, bok ett behövde klyvas till två böcker.

Regnbågs- färger

(Nedan krångliga beskrivning, med överkurs, kanske är mest för oss nördar.)

En liten kul sak kring numreringen av böckerna styrs på ett sätt av de sex (gay)regnbågsfärgerna lila, blå, grön, gul, orange och röd.

Och dessa färger med numrering startar i huvudtiteln AMIR.

Fast nu blir det hela lite knas i och med att bok ett blev två böcker. Fast detta löste jag med att i bok ett Mobbare, startar bokstaven A i AMIR med röd färg, (som ju också är kärlekens färg).

”Problem” är till för att lösas, så att säga.

Så räkningen i regnbågsfärgerna får, lite haltande, starta med röd färg i AMIR-serien. Fast den skulle ha startat med lila. Så egentligen startar färgstarten med bok 1+ Fosterfamilj.

Och så var detta lilla ”problem” löst”.

Färgräkningschema

(Röd 1), lila 1+, blå 2, grön 3, gul 4,
orange 5, röd 6, lila lila 7, blå blå 8,
grön grön 9,

(och om det blir fler böcker:)

gul gul 10, orange orange 11, röd röd
12,

(och en tredje omgång av sex räknings-
färger skulle bli:)

lila lila lila 13 blå blå blå 14 (och så
vidare).

Alltså: 1-6 en färg A MIR, 7-12 två likadana färger AM IR, 13-18 tre likadana färger AMI R, (och så vidare)

(Nu är nörden klar.)

Fosterfamili

Baksidestext

Hela livet rasar ihop för Sten, åtta år, när katastrofen kommer.

Mormor dör, mamma blir mer tokig, han måste flytta till en fosterfamilj, och han förlorar kontakten med sin bästa vän Amir.

Nej, nu kan det inte bli värre.

Men i fosterfamiljen träffar han Rickard, elva år, som är minst lika trasig psykiskt som han. Och Rickard blir hans livlina, bro över till något lju-

sare.

Att inte längre få vara med Amir gör honom så ledsen att han väljer att stänga av deras kontakt.

Men under begravningen tänker han rymma. Och nu ställs fosterpappans kärlek på prov.

Han vinner Stens kärlek. Fast detta familjehem är ett akuthem. Sten måste snart flytta vidare till ett permanent fosterhem.

Fast han har börjat trivas i detta hem och vägrar flytta mera.

Han planerar att rymma. Och han får hjälp av Rickard att lägga upp en

rymningsplan.

Del 1 Livet

kollapsar

KATASTROF

1 Väntar på

mamma

Sten, fritidsfröken, skola och hemma

Om kanske bara en timme ska Sten, åtta år, mötas av en värsta katastrof, och han kommer inte att ha någon familj längre.

Det är höst och i mitten av september.

Sten är på fritids och det har blivit eftermiddag. Mamma kan komma och hämta honom vilken minut som helst.

Varje morgon följer hon honom till skolan. Hon får göra ett avbrott från sitt arbete som städerska under den stund som det tar för att gå med honom till skolan. Och senare på dagen hämtar hon honom på fritids.

I sitt arbete städar hon trappupp-
gångar och tvättstugor i bostads-
området.

Och nu sitter han på bänken på fritids, i hallen där alla barn hänger av sig sina ytterkläder, och han väntar på

mamma.

Men han väntar förgäves. Hon kommer inte. Hon är hemma och har hamnat i en olycka. Likaså mormor, som nu ligger död där hemma på hallgolvet.

2 Olyckor

Hemma har det varit fullt kaos. Mormor fick ett slaganfall med hjärtinfarkt och dog knall och fall. Hon föll mot golvet då hon höll på med att dammsuga

lägenheten.

Hon som bara är femtiosju år gammal.

Olyckan hände på förmiddagen, vid elvatiden, några timmar innan hon skulle cykla till sitt arbete.

Hon arbetar, eller numera arbetade, i en närbutik som håller öppet från morgon till sen kväll.

Mormor, som hade ett svagt hjärta, fick ett hjärtstopp och hon föll ihop på golvet i hallen.

Här blev hon liggande i ungefär en timme, tills Stens mamma kom hem från sitt jobb med att städa trappor. Hon

brukar gå hem på lunchen och äta en smörgås och dricka en kopp kaffe.

Men i dag blev det ingen smörgås och kaffe.

Hon öppnar ytterdörren och får se sin mamma ligga helt utslagen på golvet, bredvid dammsugaren.

Först skriker hon till, av synen. Därefter får hon en chock och svimmar. Hon faller pladask ner på golvet bredvid sin mamma.

Och olyckligt slår hon i huvudet i dammsugaren. Smällen blir så kraftig att hon blir liggandes medvetslös bredvid sin döda mamma under en längre

stund. Kanske tjugo minuter.

Här ser det ut som det ligger två döda.

3 Ännu mera

tokig

Men snart vaknar Rosa-Lis, som kallas för Lis.

Fast hon är inte längre den samma, gamla vanliga Lis. Nej, hon är inte

kontaktbar. Hon är liksom i sin egen lilla värld, bubbla. Tokig, eller kanske mer autistisk, som med människor som har sjukdomsdiagnosen autism.

Nu har hon satt sig upp på golvet, intill sin mamma, och hon gungar med överkroppen i små och korta rörelser, framåt och bakåt.

Ja, nej ... Lis är helt borta mentalt och helt frånvarande.

Men hennes hjärta slår för fullt och hon andas normalt. Hon har bara haft oturen att slå i huvudet, och så kraftigt att hon nu är helt borta. Och hon blöder bara lite på huvudet, där som hon slog

i.

Nu får hon fram ljud, fast inga ord.

Och hon upprepar dem hela tiden:

– Aoah, aoah, aoah ...

Men det är ändå som att hon vill säga något – kommunicera. Fast det finns ingen mer där, som kan höra henne.

Kanske pratar hon med sig själv.

Efter kanske tio minuter blir hon tyst.

Och snart också stilla.

Men så börjar hon gungandet igen och säger: Oh, Oh, Oh ..., upprepade gånger.

Och hon slutar liksom aldrig.

Hon drar in ny luft i lungorna och o-

ar samtidigt.

Ja, i denna enorma tragedi vill man bara gråta.

Och i hallen inne på fritids sitter Sten fortfarande och väntar på att mamma ska komma och hämta honom.

Fast, som vi ju redan vet, så kommer hon inte mera. Hon har ju slagit i huvudet så hårt att det kanske är ett under, att hon inte följde med sin mamma, dit hon kanske nu har farit – till en annan plats, värld, existens.

4 Försöker ringa hem till Sten

Telefonen ringer där hemma. Den släpper fram många signaler, innan den blir tyst igen.

Det är fröken på fritids som ringer. Hon undrar varför de dröjer med att hämta Sten.

Och Lis reagerar inte på signalerna.

Nu har hon gått över till att säga: ey, ey, ey ..., samtidigt som hon gungar med överkroppen, framåt och tillbaka, i små och snabba rörelser.

Fröken på fritids ringer hem till Sten ett par gånger till, men utan resultat.

Sten säger att han kan gå hem själv. Han är ju trots allt åtta år.

Men fröken säger att hon gärna vill följa honom hem, och att det känns bra och säkert så.

Han hänger av sig jackan och kommer med in på fritids igen.

De väntar tills alla barn har blivit

hämtade av sina föräldrar eller vårdnadshavare. Sedan klär de på sig ytterkläderna, skorna, släcker ljuset, låser dörren och går hem till Sten.

5 Följer Sten hem

På vägen pratar de om att det är märkligt att Stens mamma inte kommer

och hämtar honom. Hon kan väl inte vara så snurrig i huvudet att hon glömer att hämta honom?

Sten skakar på huvudet och säger att hon kan ha glömt att titta hur mycket klockan är.

Ja, så tror också fröken att det kan vara.

När de kommer hem ringer de inte på dörren, utan Sten drar ned dörrhandtaget direkt.

Dörren är olåst.

De möts av en mamma som sitter på golvet och skrattar. Hon tittar tomt in i väggen och skrattar, som att det är

något kul hon ser där.

Och de ser mormor ligga utslagen på golvet, bredvid mamma.

Båda får en chock, en enorm chock, och bara tittar stirrande på mamma och mormor.

Fröken pratar till Lis, men får inget svar. Hon får ingen kontakt med henne.

Sten börjar gråta. Och samtidigt som tårarna rinner nedför kinderna, kramar han om mamma, och säger:

– Mamma ... det är jag, Sten. Ser du inte? Känner du inte igen mej?

Mamma skrattar och börjar ge ifrån sig små, obegripliga ljud.

– Oha, oha, oha ...

Sten torkar tårarna och försöker igen:

– Mamma, kom igen! Det är ju jag,
din son.

Han blir inte kramad tillbaka av
henne. Det är som att han inte finns där.
Hon lägger liksom inte märke till
honom. Hon är helt och hållet i sin egen
lilla värld, bubbla.

Sten börjar gråta igen.

Och han släpper taget, kramen om
mamma.

6 Reagerar med obehag

Var är mamma? Det här är inte hans mamma. Hon ser ut som mamma, men är någon annan.

Och mormor ... Varför ligger hon ner på golvet? Varför rör hon inte på sig?

Han ryggar ett par kliv, ut i trappan. Detta som händer nu, som han ser, blir på något vis obehagligt. Och han vill

inte vara med om det här mer.

Fröken sträcker ut handen och stryker Lis över kinden, och säger:

– Vännen, vad är det som har hänt?

Men hon får så klart inget svar. Lis fortsätter skratta, vartannat som hon säger: oyah, oyah, oyah ..., upprepade gånger.

Fröken känner efter på Stens mor-
mor, vid halsen, om hon har någon puls.

Men hon är död sedan flera timmar tillbaka.

Fröken konstaterar detta kaos, denna tragedi, och tittar något vilset på Sten och säger:

– Sten, min älskade vän, vad ska vi göra? Det har hänt en olycka. Eller till och med två. Men vad kan ha hänt?

Tårar fortsätter rinna nedför Stens kinder. Och han säger inget.

Han är fortfarande i chock.

Han ryggar ytterligare flera kliv, ut i trappan.

– Det här är inte sant, säger han något yrande. Säg någon, att det här inte är sant.

Men det är sant. Mamma har blivit tokig på riktigt.

Han tittar förtvivlat på henne, samtidigt som han fortsätter backa, och står

nu en bit ute i trappan. Men han har fortfarande blicken fäst på mamma.

Fröken reser sig upp från golvet vid stens mormor och hon går ut till Sten i trappan.

Hon lägger armarna om honom.

Han tittar med flackande och rädd blick på fröken, kramar om henne tillbaka.

Och han får mer tårar.

Också fröken får tårar.

AMBULANS

OCH POLIS

7 Ringer

larmcentralen

Sten, fritidsfröken, telefonist, polis och
ambulans, telefon, hos Sten

Fröken går bort till telefonen som står på hallbyrån. Hon ringer 112, SOS-alarm.

– Hej, ja ... det har hänt en olycka. Förmodligen en fallolycka. Eller två till och med. Mormor är död och mamma är skadad, eller i ett enormt chocktillstånd.

Hon uppger adressen. Telefonisten säger att nu är en ambulans redan på väg. Eller två. Och polis.

Fröken sjunker ner på golvet bredvid Lis och kramar om henne.

Nu slutar Lis att gunga och säga obegripliga ljud. Istället börjar hon att

gråta. Och tyst. Hon gråter och gråter.

Och snart sträcker fröken ut en arm och ber Sten komma och sätta sig hos henne. Dem.

– Sten, kom och sätt dej, så att jag får hålla om dej med.

Han gör så.

Fröken håller om mamma på sin ena sida och Sten på sin andra.

8 Chocken släpper

Snart släpper chocken för Sten och han kramar om mamma. Han kramar och håller om henne länge.

Han förstår att något hemskt har hänt. Och nu kanske polisen kan undersöka och lista ut hur allt kunnat bli så här.

Det tar bara femton minuter för ambulans och polis att komma hem till

Sten.

Polisen fotograferar mormor, Lis, dammsugaren och hur den ligger på golvet.

Men snart kan en poliskonstapel, som leder arbetet, konstatera att det har skett två fallolyckor.

Lis har dessutom ett kraftigt, rött märke i huvudet av att hon slagit emot dammsugaren. Och på dammsugaren finns pyttelite blod, som vittnar om händelsen.

Men mormor har inga märken på kroppen. De tänker att hon kan ha fått ett slaganfall, en hjärtattack och att

hjärtat slutat slå.

Men mera av det här kommer de få reda på när läkarna på sjukhuset har undersökt mormor och gjort en obduktion.

Hur som helst verkar varken Stens mamma eller mormor ha råkat ut för något brott. Och med det behöver de inte spana, efter någon gärningsman.

9 Stor förändring

Polisen säger att de nu lämnar över ärendet med Sten till sociala myndigheten. De ber också fritidsledaren att ta hand om pojken fram tills socialen kontaktar henne.

Fritidsledaren, som nu i stunden är den som bäst kan ge Sten trygghet och på ett bra sätt ta hand om honom tills

vidare.

Och säkert blir hon kontaktad av sociala myndigheten redan i morgon.

Stens mamma är inte längre den samma. Hon har fått en hjärnskada, och med det har hon tappat tid och rum, och inte minst förståndet.

Och hon skrattar, skrattar åt det lilla minsta, allt i sin omgivning. Hon tänker och har förstånd på en mycket låg nivå, och hon klarar inte fatta några som helst beslut.

Hon är beroende av full hjälp från andra, både fysiskt med kroppen och psykiskt med tänkandet. Hon har blivit

ett vårdpaket, som kräver full vård med tillsyn, dygnet runt.

Lis får åka med ambulansen till sjukhuset.

Sten vill följa med mamma. Fröken och han följer med i ambulansen.

SJUKHÅSET

10 Mormor

Mormor, ambulans

Mormor körs i en ambulans till sjukhusets bårhus.

Där undersöker man henne om hon har ytliga skador, som öppna sår, blåmärken, frakturer i form av trasigt skelett eller en bruten arm eller ett ben.

Man tar också blodprover på henne, för att se om hon har ätit eller druckit något olämpligt, som hon kan ha dött av.

Eller om hon har droger, alkohol eller annat gift i sig, som kan ha orsakat hennes kollaps i hallen där hemma.

Men när undersökningen är klar och man har gjort allt som man behöver göra, så kan läkarna bara konstatera att hon har dött en naturlig död.

Hon hade ett svagt hjärta och hon hade överansträngt sig som lett till ett hjärtstopp. Hennes hjärta slutade slå och då som hon ansträngde sig med att

dammsuga lägenheten.

Kanske borde hon ha tagit det lite lugnare med damm-sugningen. Eller så mådde hon helt enkelt inte bra. Och om hon hade struntat i damm-sugningen ...?

Ja man kan bara gissa att hon då kanske fortfarande hade levt. Och Stens mamma kunde väl ha dammsugit. Eller Sten.

Fast nu är det försent och lätt att vara efterklok.

Och nu körs hon in i ett kylrum i väntan på begravningen. Den kommer att hållas i ett kapell intill krematoriet.

Efter begravningsceremonin, kommer hon att kremeras (brännas ner till aska) i brännugnen.

11 Följer med mamma till sjukhuset

Sten och fröken, ambulans

Sten vill inte följa med mormor till bårhuset. Det är för otäckt med att hon är död.

Istället vill han följa med mamma och vara med henne på sjukhuset.

Det är mycket otäckt att se mamma som hon är nu, och tokig på riktigt. Men han är inte längre rädd. Istället känner han att det är mycket synd om henne.

Och hon har liksom mist förståndet, medvetandet helt.

Men hur länge ska det vara så här? Och kommer hon inte att bli bra, sig själv, som vanligt igen? Förmodligen inte.

Sten är fortfarande mycket ledsen. Men nu är det som att tårarna har tagit slut.

Och det känns tryggt och bra att ha fröken hos sig. Hon sviker honom inte,

det vet han.

Fast mamma och mormor? Nej, de svek honom inte heller. Det blev bara, som polisen och fröken sagt, en enormt tragisk olycka.

Och nu är han själv, fast inte ensam. Han har ju fröken. Men det finns ingen som tar hand om honom längre. Jo, förstås, fröken gör det. Och det känns bra – och tryggt.

12 Prover och under- sökningar

På sjukhuset tar man olika blodprover på mamma och man röntgar hennes huvud, för att kunna se efter om hon har fått hjärnskador av sitt fall.

Mamma är hela tiden med, fast helt frånvarande och i sin egen lilla värld.

Och hon krånglar inget, förutom att få henne att vara helt stilla under röntgen.

De ger henne en lugnande tablett. Men då somnar hon. Och hon får sova igenom hela processen med röntgen.

När allt är klart säger läkaren att mamma måste vara kvar på sjukhuset, säkert under flera dygn. De behöver ta fler prover och undersöka hennes huvud och eventuella hjärnskada lite mer.

Efter två timmar får mamma en sömntablett. Hon behöver få sova mer och ordentligt i några timmar. Få vila,

både i huvudet och kroppen.

13 Behöver ny vårdnads- havare

Från sjukhuset har fröken tidigare ringt hem till sin man och talat om vad som har hänt, och så att han slipper bli orolig

över att hon inte kommer hem.

Fröken vill ta med Sten hem till sig. Och i morgon behöver hon ringa till sociala myndigheten och berätta, eller mer anmäla vad som har hänt.

På något vis måste de nu ta-över detta svåra ärende med Sten.

Hans fulla vårdnadshavare, som var mormor, finns ju inte längre, och mamma var tidigare något tokig och kunde inte bära hela detta ansvar på egen hand.

Och nu ... Hon klarar inte längre att ens ta hand om sig själv. Hon har, som sagt, blivit ett vårdpaket.

När Sten och fröken lämnar mamma har hon fått en sömntablett och ligger i sin sjuksäng och sover.

Innan de lämnar mamma och går ut ur rummet tar han en sista titt på henne. Och nu ser allt ut med henne och känns som det brukar, som då när hon bara var lite tokig.

Fröken säger, i ett försök att både lugna och trösta honom, att läkarna kanske kan ge mamma en medicin så att hon blir frisk och sig själv igen.

Sten nickar, pussar mamma på kinden, torkar bort en tår med jackärmen, vänder sig om och går med fröken ut ur

rummet.

14 Ringer

Amir

Sten säger att han gärna vill följa med fröken hem, men att han först vill åka hem till bästa kompisen Amir. Han måste berätta för honom vad som har hänt.

De gör så.

Men först ringer de till Amir.

Sten berättar i korta drag vad som har hänt och att han ska flytta till en fosterfamilj i morgon, eller i övermorgon.

Amir, åtta år, får en chock och bli ledsen.

Sten är också chockad och ledsen. Fast han har nog inte riktigt förstått och tagit sin det hela ännu.

Amir har inte heller riktigt förstått, tagit in, och frågar:

– Så din mormor bara dog, knall och fall?

– Ja, säger Sten.

– Men din mamma, då?

– Mamma är lite tokig, och hon får inte ensam ta hand om mej. Eller hon får inte ensam ha vårdnaden juridiskt om mej.

– Jaha, säger Amir.

Från sjukhuset tar de en taxi hem till Amir.

Polisen har nu redan kontaktat sociala myndigheten och anmält hela detta ärende med Sten. Och socialen kommer att ta kontakt med Stens fröken i morgon.

Fröken som just nu och tills vidare har akut fått fullt ansvar för Sten. Hon

som ju också är en stor trygghet för honom.

TIDIGARE

HÄNDELSE

15 Mormor

Sten, hans mormor och mamma,
tidigare

Stens mormor blev sviken av sin familj.
Och hon hamnade i en stor konflikt med
dem. De ville gifta bort henne med en

äldre man. Men hon vägrade.

Hon ville inte gifta sig, och absolut inte med en äldre man. Och hon förstod att det skulle komma att bli problem. Mycket problem.

Så hon valde att i tysthet fly. Hon rymde hemifrån. Packade sina kläder och saker i en resväska och flydde från allt och alla.

Och hon visste eller förstod, att hon aldrig mer skulle se sin familj.

Vilket hon heller aldrig gjorde.

Hon reste till en annan stad längre bort. Träffade en man och blev med barn. Denne man som hon blev mycket

förälskad i. Men han dog i en trafikolycka, innan Lis föddes.

Ensam tog hon hand om barnet, Stens mamma.

16 Mamma

Och när Lis blev vuxen förälskade hon sig i en man, som det senare visade sig var gift och hade två barn.

Mannen försvann ut ur Lis liv och efter några veckor fick hon ett brev från

honom. I brevet förklarade han allt.

Hon förstod nu att han bara var ute efter ett litet kärlek-vid-sidan-av-äventyr med henne. Och han utnyttjade henne helt, lämnade ett sviket och krossat hjärta efter sig.

Problemet var kanske också att Lis var så förbluffande, helt sagolikt vacker, och att detta förförde honom att vilja ha detta lilla kärleksäventyr med henne.

Fast hans fru var också vacker. Men hon kunde inte mäta sig med Lis skönhet.

Tidigare, innan avslöjandet, lovade

han att han älskade Lis över allt annat, och att han ville gifta sig med henne. Trots att han ju redan var gift. Fast detta som han ju höll tyst om.

Men när det kom upp till ljuset att hon blivit gravid, med Sten i magen, försvann mannen. Han lämnade inte ens ett litet meddelande till henne.

Fast, som sagt, efter någon månad kom ett brev där han förklarade allt, att han var gift och hade två små barn.

Och Lis blev helt förkrossad. Ja, så ledsen att hon höll på att gå under helt.

Hon fick en chock, och ledsamheten med sorgen kom snart att knäcka henne.

17 Skam och sorg

Hon skämdes också enormt över hur dum hon varit, som gått på allt och med det, så enkelt låtit sig luras och utnyttjas av Stens pappa.

Och nu hade hon en bebis i magen.

Men hon ville inte prata med någon om detta, allt som stod i brevet och om allt som hon hade blivit lurad med.

Hon sa inget till någon, utan bet ihop och höll all sin sorg med ledsamhet inom sig.

Till sin mamma, Stens mormor, sa hon att hon hade varit tillsammans med en man och att de glömt att använda kondom (skydd för att bland annat inte bli med barn). Men att han inte ville fortsätta vara tillsammans med henne.

Bara med denna lilla förklaring förstod mamma (Stens mormor) att Lis nog var mer ledsen än vad hon ville visa, eller som avslöjades från henne.

Fast ledsamheten med nedstämdheten bara växte och förföljde henne

varje dag som gick. Och hon vägrade söka hjälp och stöd. Men hon ville också absolut föda barnet, och ta hand om det.

18 Började bli tokig

Och hon utvecklade ett psykiskt sjukdomstillstånd. Hon blev psykiskt sjuk

och fick enorma humörsvängningar. Detta gjorde att hon svängde snabbt från att vara enormt glad och uppåt, till att vara extremt nedstämd och ledsen.

Pendlingen från att vara glad till ledsen kunde skifta snabbt.

Men hon utvecklade inga elaka sidor eller på något vis blev aggressiv. Nej, hon var, som alltid tidigare, genomsnäll och mycket kärleksfull. Inte minst mot sin älskade Sten.

Efter ett tag började hon att utveckla en personlighetsstörning. Ibland var hon mycket glad och uppåt, både i humöret och i fysiska rörelser. Som

med pendlingen.

Hon kunde springa omkring och hoppa och studsa i något som liknade en dans. Och hon kunde sjunga på olika låtar som hon tyckte om.

När hon inte var uppåt och glad, kunde hon vara mycket nedstämd och ledsen. Och hon kunde gråta floder, utan att ha någon direkt anledning.

De här humörsvängningarna blev värre, ju mer tiden gick.

Om det inte var för stens mormors hjälp och stöd, skulle Lis ha förlorat omvårdnaden om Sten helt. Han hade då, redan som liten bebis, behövt flytta

till en fosterfamilj.

Men nu när också hans mormor fanns med, och kunde dela på ansvaret för honom, ordnade allt upp sig till det bästa för honom. Och förstås för hans mamma.

19 Snäll och omvårdande

Men hur som helst har Lis aldrig varit dum mot Sten, eller någon annan. Och hon är med det, aldrig något dåligt sällskap för honom.

Det som är problemet är att hon inte visar på ett tillräckligt vuxet och moget beteende, för att kunna ta ett fullt ansvar för honom.

Men nu, efter att hon fallit och slagit huvudet i dammsugaren, och fått en mindre hjärnskada – är hon absolut inte kapabel att ta hand om honom. Hon kan inte heller ta hand om sig själv.

Hon är vaken, men helt frånvarande i sättet, medvetandet, och det går inte längre kommunicera med henne.

Nu är hon helt i sin egen lilla värld, bubbla. Och det kommer säkert att ta många år att rehabilitera (träna tillbaka) henne till ett någorlunda normalt och funktionellt liv – om det ens går.

Förmodligen så är hon tokig på riktigt nu. Och nu är det nog inte längre

bara en psykisk sjukdom som hon lider av, utan en större del av hjärnan med funktioner har slagits ut. Som om någon dragit ur sladden.

Ja, det är så klart mycket tragiskt alltsammans och inte minst ledsamt.

Och hur ska det gå för Sten nu?

Fast i morgon, eller redan nu, så slipper han bekymra sig mer över mobbarna.

Men nu så blir istället Amir ensam måltavla för dem. De svinen.

AMIRS

FAMILJ

20 Hem till

Amir

Sten, fröken, Amir med familj, hos

Amir

Sten får massor med kramar av Amir och hans familj. Och han får mycket tröst.

Han är mycket ledsen för att mormor har gått bort. Och varför skulle hon gå och dö nu? Hon var ju inte så gammal, bara femtiosju år. Fast, hon hade ett svagt hjärta. En hjärtsjukdom.

Hemma hos Amir får fröken låna telefonen. Hon ringer till sin man igen och ger en lägesbild. Det dröjer nog en timme till, innan hon kommer hem.

Hemma hos Amir blir det många kramar och tårar. Men fröken märker på Sten, hur lugn och trygg han blir

hemma hos Amir och hans familj.

Hon får chansen att prata i enrum med Amirs föräldrar. Och Dilana och Basir föreslår nu, att Sten kan få bo hemma hos dem tills de vet bättre vad som ska hända.

Dessutom så behöver han en ny vårdnadshavare, vilket nog måste bli en fosterfamilj. Eller om han har släktingar, som kan ta hand om honom.

Fast det vet vi redan, att de broarna är brända sedan länge.

Och nu är allt som det är: ett dödsfall, en svårt hjärnskadad, och ett barn som är i akut behov av ett nytt hem med

vårdnadshavare.

Polisen kommer säkert att söka efter anhöriga till Sten, fast det finns inga. Inte heller någon pappa.

Detta som vi ju redan vet.

21 Trygghet med Amir

Sten får sova hos Amir, istället för hos

fröken. Nu måste allt få ske utifrån Stens vilja och önskemål, och så långt som det är möjligt.

De bestämmer att fröken ska ringa till Amir när socialen har hört av sig, och att det nog blir någon gång under dagen i morgon.

Resten av kvällen spelar Sten och Amir TV-spel.

Och Amirs mamma, Dilana, blåser upp en luftmadrass som hon bäddar åt Sten intill Amirs säng.

Sten får bo hos Amir fram tills socialen hör av sig och har en plan för vad som ska hända.

Fröken och Amirs föräldrar har sagt till Sten och förklarat för honom, att det är socialen som bestämmer vad som ska hända. Men de kommer garanterat att ordna med en lämplig fosterfamilj till honom. En familj som är bra och fin på att ta hand om barn.

Sten frågar om han kan få bo med Amirs familj, om de kan bli hans fosterfamilj.

Det vill de gärna. Men de måste nog först vänta på vad socialen säger om det hela, hur det ska bli för honom.

Sten kan konstatera att det enda som garanterat kan vara positivt nu, är att

han i fortsättningen i alla fall kommer
att få slippa mobbarna.

VILL

RYMMA

22

Funderingar

Sten och Amir, hos Amir

Nästa dag stannar Sten och Amir hem-

ma från skolan. De vill kunna umgås i lugn och ro, nu innan socialen hör av sig.

De kan höra av sig redan i dag eller i morgon. Och då har de säkert besked om vad som ska hända med Stens framtid, om han ska bo hos fosterföräldrar.

Detta som nog är helt säkert.

Men var finns de, vilka är de, har de också andra barn: fosterbarn, egna barn? Och hur gamla är de?

Och kommer fosterföräldrarna att komma hem till Amir och hämta Sten? I dag, i morgon, eller någon annan dag?

Ja, frågorna blir många, och det finns

väl inget direkt svar på någon, vad de beslutar för Stens framtid.

Sten är mycket ledsen och han har en stor klump i magen. Han vill inte åka till fosterföräldrar.

Mormor har precis dött, mamma har blivit helt tokig, eller mer ett vårdpaket. Och nu ska han åka till ...

Nej, han vill inte åka till några fosterföräldrar. Aldrig. Inte en chans.

Han funderar för sig själv i tysthet hela dagen. Säger inget om det till Amir. Och han vet inte heller vad eller hur han ska säga. Han finner inga ord för hur han känner eller mår.

Men, ett vet han säkert – att han mår skit. Och nu vill han bara sticka från alltsammans, fly, rymma.

23 Akuta

foster-

föräldrar

Telefonen ringer.

Dilana svarar.

Det är fröken som ringer. Hon har blivit kontaktad av en kvinna på socialförvaltningen.

Senare i dag kommer ett par från socialförvaltningen hem till Amir. De kommer från avdelningen för familjehemsplacering.

De vill att Sten ska gå hem till sig och packa ner kläder, skor och saker som han vill ha med sig. Gärna också att någon vuxen går med honom hem.

Fröken erbjuder sig att vara med Sten och packa sådant som han vill ha med sig till familjehemmet.

Och Sten säger att det går bra. Fast han vill inte packa, och han vill inte resa iväg någonstans.

Han säger, att han vill åka till mamma i dag. Mamma behöver honom, och han ska hjälpa henne med sådant som han tror att hon inte längre klarar av att göra på egen hand.

Och han vill också på sjukhuset säga hej då till mormor. I går så blev det inget med det. Han visste inte, han kom inte ihåg, eller han glömde att säga hej då till henne.

Eller så var det bara att han inte fick sagt hej då tillräckligt. Och hur säger

man hej då till en som är död? För den hör ju inte.

24 Mår mycket dåligt

Han blir mycket ledsen, och han mår illa. Snart kommer han nog att spy.

– Jag måste bara gå ut lite, säger han.

Och jag vill vara ensam, helt ensam.

Alla nickar och försöker vara förstående.

Och han fortsätter:

– Jag måste tänka ... och jag måste vara själv.

Han går ut, men han kommer inte tillbaka. Han tänker inte åka med till några fosterföräldrar, och han tänker inte packa någonting. Men exakt vad han ska göra – det vet han inte.

Gråtandes går han bort mot borgen. Den har sedan länge blivit Amirs och hans favoritplats. Här kan man leka hur länge som helst utan att tröttna. Ja, här skulle han kunna bo, till och med.

25 Dags för avfärd

Efter en halvtimme går Amir och hans pappa ut och letar efter Sten.

Nu har också de två personerna från familjehemsplaceringen, på socialförvaltningen, ringt till Amir. De är på väg och kommer om lite mer än en timme. Och Sten får gärna vara redo då, klar för avfärd.

Amirs pappa, Basir, säger till mannen i telefonen att de är välkomna när de kommer, men att de nog behöver ge Sten mer tid. Och de bjuder dem gärna på kaffe, under tiden som de behöver vänta.

Amir vet nästan med en gång var de ska leta efter Sten. Borgen, så klart. Där måste han helt enkelt vara.

Pappa följer med honom bort till borgen, som ligger mindre än femhundra meter bortanför bostadsgården, där de bor.

Och mycket riktigt så finner de Sten där. Han har klättrat upp i tornet, tre

meter ovanför marken.

Därifrån har man en fin utsikt och man kan lätt se ut över hela området: en liten skog, gräsmattor och villor.

26 Mycket ledsen

Sten får panik när de kommer. En ångestattack. Och han gråter, samtidigt som han försöker prata:

– Jag vill inte åka någonstans. Jag vill vara med mamma ... och jag måste säga hej då till mormor.

Amir klättrar upp till honom.

– Jag vill inte det här, fortsätter Sten. Jag hatar fosterföräldrar ... Jag vill vara med dej, Amir. Jag vill bo med dej.

Amir kramar om honom.

Sten lugnar sig.

Basir funderar på vad och hur de ska göra.

Men så får han en idé, och säger:

– Sten, ska du vill komma ner från tornet, så vi kan prata, och i lugn och ro? Vi förstår, måste du ha det så himla

jobbigt nu, nu du gå igenom mycket hemskheter.

Basir krånglar ibland till det i sin grammatik, och det blir lite knas.

Men Sten har inga problem att förstå honom.

Sten nickar till Basir. Och han börjar klättra ner. Amir också.

– Du förstå, Sten, vårän älskade vän, säger Basir och väger orden noga över vad han ska säga och formulera sig. Jag nu pratat med dom, dom som ska komma och hämta dej. Och dom var trevliga mycket.

– Men det är väl inte hos dom som

jag ska bo, eller? frågar Sten. Han är skarp i tonen och mycket misstänksam.

– Du vet, myndigheterna, dom som bestämma ... Man kan inte bråkar med dom ..., för då dom ska hämta polisen.

Sten nickar. Han förstår exakt.

– Och polisen man ska inte bråka med. För dom har makt mycket. Om jag försöka hindra dom, skydda dej från socialen eller polisen – då jag ska hamna i problem.

Sten nickar igen.

27 Stöd och tröst

– Jag fråga mannen på telefonen om du kunde bo hos oss. Och han svara att jag kan skriva ett ansökan, och till socialförvaltningen jag ska skicka den.

Sten lyssnar spänt.

– Men det kan tar månader innan den ansökan behandlas och jag, vi, ska få ett svar, om ska det bli okej att du bor hos

OSS.

Basir pausar, tar ett djupare andetag och letar efter fler ord och meningar.

– Och var ska du bo under tiden som ska vi vänta på deras svar?

Sten nickar.

– Det här är svårt mycket, min vän, men om du följer inte med dom i dag ...

– Då kommer polisen, avbryter Sten.

– Ja, troligt mycket så gör dom det. Men om vi göra så här ... Amir följa med dej nu i dag, hem till fosterföräldrarna. Och om det ska vara långt bort han får sova där borta, med dej. Och jag köra bilen och jag komma och

hämta Amir, i dag eller i morgon.

Amir nickar och ler mot Sten.

De blir tysta en liten stund. Sten skruvar och vrider lite på sig och man kan se på honom att han tänker.

Men så säger han:

– Okej då. Men lovar du att du skriver ett sånt brev till dom, om att jag ska få bo hos er?

– Ja, tummis, säger Basir. Jag skriva en sådan ansökan och lämna in så fort jag hinna. Kanske i morgon redan.

Sten nickar, och Amir ler instämmande.

– Kan vi göra så här? säger Basir. Vi

gå hem till dej nu på en gång. Och du samla ihop allt det som ska du vill ha med till familjehemmet: kläder, skor, och saker.

Sten nickar.

– Fast inga stora och tunga saker, som möbler eller tränings saker som motionscykel, skivstång och hantlar.

Sten reagerar positivt på att nu blev hela Basirs mening med korrekt svenska. Annars är han en mästare på att trassla till meningarna och snubbla rejält med orden i grammatiken.

Fast det blir aldrig värre än att Sten fullt ut förstår honom. Och det är ju det

som är det viktiga, som har betydelse.

Möjligen blir också Basirs svenska mindre korrekt när han är stressad och lite uppjagad, som nu.

Nu skrattar Sten nervöst. Och säger:

– Nej, såna saker har jag inga. Jag kan bara ta med kläder och skor.

– Ja, vad bra, ler Basir. Och då är vi överens, eller?

– Ja ... Men om dom i familjehemmet är knäppa ...

– Ja ...? säger Basir.

– Då rymmer jag.

Basir ler och säger:

– Vet du, jag tror dom i familje-

hemmet är jättebra och dom är fina på ta hand om barnen. Och garanterat dom är noga kontrollerade och utvalda av experterna på denna område.

– Ja, det tror jag med, säger Amir.

– Och om ska dom missköta sej ..., fortsätter Basir.

– Då får dom inte längre ha barn, fosterbarn, säger Sten.

– Exakt! säger Basir. Så det är helt säkert.

– Och sen kommer polisen, säger Sten, som för att visa att han har förstått.

– Och polisen ska man inte bråka

med, säger Amir.

– Nej, det vågar man inte, säger Sten.

Han förstår att polisen är bra att ha, också när det gäller att ha koll på fosterföräldrar, se till att de sköter sig.

28 Sten mår lite bättre nu

De går hem till Sten, och han tar fram allt som han vill ha med till familjehemmet.

Därefter går de hem till Amir igen.

Mannen och kvinnan, som kommit för att hämta Sten, sitter sedan en stund i köket med Dilana och dricker kaffe. Och syskonen Ajna, två år och Ajda,

fem år, sitter med vid köksbordet och dricker saft och äter bulle.

De som kommit för att hämta Sten hälsar artigt. De är trevliga och verkar mycket snälla.

De säger att Sten ska få säga hej då till mormor på begravningen. Och Amir och hela hans familj kommer också att vara med. Och samtidigt ska han få träffa sin mamma och se hur hon mår och har det.

De ska nu om en stund åka till ett familjehem som tar hand om akuta ärenden.

Sten kan få bo där upp till en månad,

kanske längre, medans de letar efter ett perfekt hem för honom. Ett hem som kanske också har andra barn, egna eller placerade barn, i hans ålder.

Sten känner sig inte lika nervös, stressad och orolig för familjehemmet. Det kanske blir bra ändå.

Men om inte – då rymmer han bara.

Familjehemmet som de ska åka till ligger i Örebro. Det ligger femton mil norr om Skövde, och det tar nästan två timmar att åka dit med bil.

Amir kan nog inte sova över, men han får gärna följa med i bilen. Och Basir kan köra i sin bil efter dem.

Och innan, innan det blir för sent på kvällen, åker Amir och pappa hem till Skövde igen.

Sten känner sig lugn och trygg med detta. Han tänker att han nog måste ge det en chans.

Fast har han något val? Mormor är död, mamma ännu mera tokig, och han är helt själv, åtta år, och kan nog inte klara sig helt på egen hand.

Och alla, särskilt Amir och hans familj, tycker mycket synd om Sten.

Men vad ska de göra? Och de måste hjälpa honom. Nu och mera framöver.

Och Basir ska skriva en ansökan om

att få bli familjehem för Sten.

Del 2

Fosterfamilj

FÖRBERE- DELSE

29 Bilresan till familje- hemmet

Sten, Amir och två socialarbetare, bil

Sten tycker det här med fosterföräldrar är jobbigt, ja, obehagligt. Skrämmande till och med. För tänk om de är dumma, knäppa – ja, till och med elaka.

Fast de som kommit för att hämta honom, och nu kör honom till familjehemmet i Örebro, säger att dessa två fosterföräldrar är mycket bra. Och de är typ experter på att ta hand om barn. Och de är absolut snälla.

Sten känner att han nog måste försöka tro på vad de säger. I alla fall lite.

Men om de nu ljuger. Ja, då rymmer han bara.

De sitter i bilarna och är på väg upp

till Örebro. Basir sitter själv i sin bil.

I bilen pratar Sten och Amir med dem som har kommit för att hämta Sten.

Och de säger att denna familj, som de åker till nu, har ibland många barn hos sig, beroende på det akuta läget. Och sedan, i väntan på att bli permanent familjehemsplacerade, får barnen stanna här.

– Så jag kommer inte att stanna där så länge då? frågar Sten.

– Nej, precis, svarar kvinnan som kör bilen. Tanken är att du ska vara här hos denna fosterfamilj ett litet tag och för att bygga upp dej mentalt, så att du

mår bra.

Sten lyssnar intresserat.

Det händer att barn som måste få ett nytt hem, att de mår mycket dåligt, och är ledsna. Då behöver de få hjälp att kunna få må lite bättre och bli starka psykiskt, innan de flyttas vidare till ett permanent hem.

Och skulle de inte trivas i det nya hemmet, eller att det inte fungerar så bra där, då blir detta första familjehem en trygg och lugn plats att komma tillbaka till.

Här har ju barnet en gång tidigare, när det startade familjehemsresan, fått

en lugn och trygg grund att stå på, som de känner igen sej i och kan ännu en gång få börja må bra igen.

För att förtydliga det som hon nyss har sagt till Sten säger hon: om ett barn mår dåligt, som sedan hamnar hos ett familjehem som inte blir så bra – då finns risk för att barnet mår ännu sämre än tidigare.

– Jag tror jag fattar, säger Sten.

Han uppträder lite lugnare nu. Men det känns också bra och tryggt med att Amir sitter med i bilen.

30 Har massor med djur

Efter mindre än en minut blir han mera negativt fundersam och säger:

– Men tänk om det inte är så bra där heller? Jag menar där, dit som jag ska nu?

– Bra tänkt, Sten, säger mannen. Men denna familj har ett mycket gott rykte om sej att vara mycket bra med

barn. Och dom har en stor gård med massor med djur, som barnen får hjälpa till att sköta om, om dom vill.

– Ja ha ..., säger Sten intresserat.

– Vi vet att dom har hästar, kor, får, getter, kaniner, hundar och katter.

– Ja, och höns, säger kvinnan.

Tycker du om ägg?

– Jag älskar ägg.

– Då kanske du kan hjälpa till med att utfodra hönsen, och plocka in ägg.

– Gärna! Och jag vill också få hålla i en kanin.

– Ja, det kommer du garanterat kunna få göra.

– Och att mata kaninerna, säger Sten.

– Det kommer att bli jättebra där borta, Sten, säger Amir.

31 Permanent familjehem

– Men om jag trivs där borta, på första stället, kan jag få stanna där då?

– Nej, tyvärr, säger mannen. Dom är ett akut familjehem, och dom behöver ibland göra plats för nya barn, som akut behöver få komma till ett nytt hem.

– Ja, säger kvinnan, men en månad eller mer kan du nog absolut få stanna. Och då hinner du bygga upp ditt välmående, att du mår bra psykiskt och inte känner dej så ledsen längre.

– Ja, jag tror jag fattar, säger Sten mycket spänd på rösten. Fast han gör sitt bästa med att slappna av.

Och han tänker: om det är hemskt där borta, då har han ju kaninerna och alla de andra djuren som sällskap.

– Och du, Sten. Det andra familjehemmet, där är det tänkt att du ska stanna permanent, fram tills du blir myndig, arton år, och kan klara dej själv. Och då kanske du vill flytta till en egen bostad.

– Ja ...

32 Önskemål

– Du kan komma med önskemål om hur du vill att den familjen ska vara, om

dom ska ha något speciellt intresse, som stämmer med dina intressen.

– Ja ha ...

– Till exempel, gillar du att spela fotboll kan du få komma till en familj som också gillar att spela fotboll. Och dom kan ha barn som gillar att spela fotboll.

– Ja, jag älskar fotboll, säger Sten.

– Jag med, säger Amir och gör sig påmind bredvid Sten i baksätet.

Och socialtanten fortsätter, som i en repetition.

– Du får alltså komma till ett annat familjehem om ett par veckor eller en

månad. Fast ibland kan ett barn, som du nu, behöva vara lite längre innan det flyttar till ett permanent familjehem.

– Ja, säger mannen. Och under tiden som man letar efter ett passande familjehem för dej, så får du, som sagt, komma med önskemål om intressen som familjen behöver ha.

33 Skolan

– Och skolan ..., säger kvinnan. Fram

tills du kommer till ditt nya permanenta familjehem, får du hemundervisning på det akuta familjehemmet.

Två gånger i veckan och under några timmar, kommer det en lärare dit och undervisar, ger uppgifter och hjälper er med skolarbetet. Och ni får såklart också läxor.

– Och undervisningen sker oftast i köket eller i vardagsrummet, säger mannen. Men när ni själva arbetar med skolarbetet, kan ni, om ni vill, vara på era rum. Eller om ni hellre vill vara i köket eller i vardagsrummet.

– Ja, det är väldigt fritt, säger

kvinnan.

– Och senare, i det permanenta familjehemmet, får du redan efter några dagar börja på en ny skola, säger mannen. Och det är en helt vanlig skola, med barn som bor runt i kring i området.

– Fast du behöver inte säga till någon att du bor hos ett familjehem. Men om du vill det, är det helt okej. Och du kan säkert också bjuda hem någon ny kompis på skolan, om du vill.

34 Prata med en kurator

Kvinnan fortsätter. Och de pratar på, lika ivriga båda två, och nästan i mun på varandra.

– Och till det akuta familjehemmet kommer en kurator en till två gånger i veckan. Med kuratorn kan du prata om hur du känner och mår, om det finns saker som är jobbiga och svåra – som

du behöver få hjälp med, och att prata ut om.

Sten blir tyst, och han funderar.

Men vad ska han prata med en kurator om? Sin döda mormor, tokiga mamma, eller att han inte får vara med Amir längre – som förut?

Är de knäppa, eller?

Jo, men visst. Han kan gärna prata om att han nu vill bo med Amir, hos hans familj.

Och prata om att han vill fortsätta gå i Amirs klass.

Och de kan fortsätta bråka med mobbarna. Boxa dem i magen eller vad

som behövs – krävs. Eller om det är de, mobbarna, som bråkar med dem.

Jo, han kan gärna fortsätta stå ut med de kräken, om han bara får vara och bo med Amir.

Fast, säkert ingenting av allt det här fungerar eller går att ordna. Han måste nog följa med hem till fosterföräldrarna, helt enkelt.

Och, som sagt, nu slipper han mobbarna. Och det är väl alltid något positivt.

Vad han inte tänker på eller har en minsta aning om, är att han har retat upp mobbarna så långt det går. Och nu

kommer de att ta ut all sin hämnd på Amir istället. Amir kommer att bli jagad och utsatt av dem, hemma och i skolan, varje dag framöver.

FAMILJE-

HEM

35 Fika och

prat

Sten, Amir, Basir, två socialarbetare,
familjehemsföräldrar, Rickard och
andra barn, bondgård

De stannar på en bondgård i Örebro. Här finns fem ridhästar i olika storlekar, och många andra tamdjur.

Och man har ett flertal placerade äldre barn, elva till sexton år.

Barnen och fosterföräldrarna är mycket trevliga.

Innan de går på en rundtur på gården bjuds de in i huset på fika runt köksbordet: bullar, saft, kaffe och te.

De hälsar också på de andra barnen som bor här fram tills de ska flytta vidare till ett permanent familjehem.

De är fyra stycken. En pojke och tre flickor i åldrarna elva till sexton år.

Pojken är yngst.

Det blir fullt runt köksbordet: sex barn och fem vuxna.

Och det blir mest de vuxna som pratar. Barnen lyssnar lite blygt.

Fast då och då tar de vuxna initiativ att prata med barnen. Mest om vad de har för intressen och så.

Amir har lite lättare för att prata, än Sten. Likaså Rickard, elva år, som redan bor där, har ganska lätt för att prata.

Fast nu vill han inte störa så mycket och håller sig tillbaka något. Han svarar mest artigt när han får en fråga.

Snart ber barnen, som redan bor där, fyra stycken, om att få lämna bordet.

Och det går bra.

De bjuder också med sig Sten och Amir till vardagsrummet. De tackar ja och följer med.

Alla barn tar med sig sitt glas saft och en bulle och går till sofforna i vardagsrummet och fikar, samtidigt som de tittar på TV.

De sätter i en video i videobandspelaren och tittar på en tecknad film.

Rundvisning

Efter tjugo minuter, när alla har fikat klart, går de på en rundvisning på gården.

Barnen som redan bor där följer också med.

De visas runt på gården: tittar in i stallet och på hästarna, korna, fåren, kaninerna och hönsen.

Och två hundar skäller från en hundgård. De vill nog hälsa på gästerna som har kommit på besök.

Också två katter springer runt dem.

Därefter går de in i huset igen och visas runt.

Och snart kommer de till rummet som Sten ska få sova i.

Rummet är fint och normalstort. Det har blåa tapeter, blå matta, ett skrivbord i ljust trä och en blå skrivbordsstol. Det finns också ett klädskåp och en klädbyrå, i ljust trä. Och sängen är mjuk och skön. Den har gavlar av blanka stålrör.

Sten sätter sig på sängen, och Amir

på skrivbordsstolen. Nu verkar allt frid och fröjd.

– Ja vi hoppas och önskar, Sten, att du ska trivas här hos oss, säger fosterpappan. Det är tänkt att du ska vara här fram tills du flyttar till ett permanent familjehem. Och det blir om ungefär en månad.

Men det förutsätter också att du mår bra, är psykiskt stark och i balans.

På ditt nya, permanenta, familjehem, och efter några dagar, väntar en normal skolgång. Du får gå i skolan, som alla andra barn.

Han gör en medveten paus, ifall om

Sten eller någon annan vill säga något.

Men alla är tysta, lyssnar och väntar.

Och då passar fostermamma på att fortsätta:

– Här i vårt familjehem har vi ingen riktig skola, utan mera hemstudier.

En lärare kommer hit ett par gånger i veckan, undervisar och ger er läxor.

Undervisningen blir ganska provisorisk, här i köket eller i vardagsrummet. Men den blir med god kvalitet.

Sten känner sig mycket spänd och stressad. Han vet inte vad han ska säga eller hur han ska bete sig. Men han nöjer sig med att då och då bjuda på ett

försiktigt leende.

37 Måste åka

snart

Efter en liten stund flyttar de andra barnen in till vardagsrummet och sätter sig och tittar på TV.

Sten sitter kvar på sängen och Amir på skrivbordsstolen. De är tysta, stilla

och försöker tänka. De ser ut som en pausad bild.

Basir följer med socialpersonalen och familjehemsföräldrarna till köket och pratar en liten stund, och avslutande.

Basir känner sig lite som om han är en reservvårdnadshavare för Sten. Och Sten får ingen riktig vårdnadshavare förrän han har fått en permanent placering i ett familjehem.

Ja, allt känns mycket krångligt och svårt att fatta. Fast alla, inte minst Sten själv, hänger med i svängarna ganska så bra.

Och här på familjehemmet får Sten ringa till Amir när han vill och så ofta han vill.

Han får också börja rida, om han vill. De har två mindre ponnyhästar, som är mycket snälla.

– Vi måste nog åka snart, säger Amir lite vemodigt. Ja, han låter till och med lite nedstämd på rösten.

Sten börjar gråta.

– Jag vill inte att ni ska åka, säger han. Inte än. Och jag vill inte vara här. Jag vill vara med er. Jag vill åka med er hem.

38 Tröstar

Sten

Basir hör utifrån köket att Sten gråter. Och nu vet han inte riktigt vad han ska göra.

Han reser sig upp från köksstolen och går bort till rummet där Sten och Amir är.

Amir håller om Sten. Och nu gråter de båda.

Basir ska gå fram till Sten men i samma sekund kommer de andra barnen in i rummet: tre flickor och en pojke.

En sätter sig på sängen bredvid Sten, och Amir sitter på Stens andra sida. En annan kliver upp i sängen och kramar om Sten bakifrån, och två ställer sig framför honom.

Och alla frågar Sten om de får en kram.

Sten delar ut kramar, eller om det mer är de som kramar honom. Amir får också kramar.

Det blir ett större kramkalas som håller på under en längre stund.

Snart frågar Rickard, som den elva-åriga pojken heter, om Sten gillar att spela TV-spel. Han har TV och TV-spel på sitt rum.

39 TV-spel

Sten och Amir följer med Rickard till hans rum. Flickorna går tillbaka till vardagsrummet och tittar på TV.

Basir går också med till Rickards rum.

De spelar TV-spel en stund.

Men så säger Basir:

– Sten, du kan väl ringa Amir i morgon. Klockan är mycket ...

Sten börjar gråta igen. Det är som att trycka igång en gråtknapp.

Rickard kramar om honom.

– I morgon ska jag visa dej Dandy. Det är ponnyn som jag brukar rida. Du kan också få rida, om du vill. Du kan rida Pompe. Han är lite lägre än Dandy. Och dom är superbra kompisar.

Rickard blir nu Stens livlina, hans lilla bro över till tryggheten.

Sten tycker redan om Rickard. Han är

mycket trevlig och snäll.

Han kramar om Amir och säger att han ringer honom i morgon.

Och han kramar också om Basir.

Han följer dem ner till entrén, och även ut till bilen.

Rickard följer också med.

De kramas alla en sista gång, för denna gång.

Och när bilen rullar iväg kommer tårarna igen.

Nu börjar också Rickard att gråta.

40 Försöker trösta

– Sten, jag vet exakt hur du mår, hur du känner dej just nu. Så kände jag också när jag kom hit förut.

– Men hur länge har du varit här då?

– Nästan en månad. Fast jag ska inte vara här så värst länge till. Bara i några dagar till.

– Jaha, nähä ... Vad kul ... eller ...

– Jag har fått en fosterfamilj i Hallsberg och ska bli hämtad av dom på tisdag.

Sten tittar förvånat på honom. Han verkar glad för detta, för sin nya familj. Och kul för honom.

– Dom på socialen har letat länge efter en perfekt familj till mej. Och nu tror jag att detta kommer att bli bra.

– Ja, hoppas det, säger Sten för att vara artig.

– Jag vägrar att komma till en dålig familj. Men denna känns bra och perfekt.

– Nähä, jaha ... Men hur vet man om

familjen är bra och perfekt?

– Jag tycker om att spela instrument, trummor, gitarr och piano. Denna fosterfamilj ska ha ett stort musikintresse. Och dom kan lära mej mer ...

Spela olika instrument och så.

– Ja, och att bli asbra på att spela gitarr? säger Sten intresserat.

– Exakt. Men har du något speciellt intresse?

– Nej, inte vad jag vet.

– Förutom att du är asgrym på TV-spel.

– Tack. Det är du med. Men djuren, då? Du tycker väl om djur. Och ponny-

hästar?

– Ja, jag älskar djur, snälla djur. Jag kunde i och för sej ha sagt att jag ville komma till en fosterfamilj som har olika djur, som hästar – ponnyhästar. Men jag vill hellre komma till en musikfamilj. Fast jag vill att dom ska vara grymma på att spela olika instrument.

– Ja, och du vill ju lära dej att spela gitarr, och piano.

– Ja, och trummor.

– Jag hoppas att du får komma till en jättebra musikfamilj.

– Jo, men det kommer bli bra. Dom

har nog gjort sitt jobb, dom som har hand om det.

– Men kan du inte spela något instrument? Blockflöjt?

Rickard ler, som om det var ett skämt.

– Blockflöjt? Du är kul du.

– Fast man kan nog bli grym på det med, säger Sten och ler lite generat.

– Ja, absolut, säger Rickard och ler tillbaka. Det vore kul att också lära sej andra blåsinstrument, som saxofon. Det låter jazzigt.

– Eller trumpet.

– Ja, trumpet vore också kul.

- Eller varför inte munspel.
- Ja, munspel gillar jag.
- Det vill jag också lära mej.
- Du kan väl be dom att du också får komma till en musikfamilj.
- Ja, gärna, säger Sten och ser lite drömmande ut.

De tittar på varandra och ler.

Rickard känner sig både glad och stolt över att han har lyckats få Sten att må lite bättre.

- Det blir snart kvällsmat. Och i kväll ska vi äta våfflor med vispad grädde och sylt. Gillar du det?
- Ja, tack! Jättemycket.

Rickard krokas armen över Stens hals, och de går in i huset igen.

41 Kvällsmat

Det är mycket trevligt under kvällsmaten. Sten och Rickard äter sig proppmätta på våfflor. Och alla här på denna gård, detta familjehem, är supersnälla.

De är alla som en stor familj, men som nästan hela tiden är under förändring. Något barn reser vidare till ett nytt

och permanent familjehem, och ett nytt barn kommer hit.

Och ibland får de tillbaka ett missnöjt barn som blivit placerat i fel permanent familjehem. Det blir så att säga ett litet bakslag, två steg fram och ett tillbaka.

Men ändå rullar det på, så att säga.

– Känner alla sej mätta och belåtna?
frågar frun i huset. Om inte så finns det mer våfflor. Det är bara att fortsätta äta, om ni vill.

Men alla känner sig mycket nöjda och tackar.

Flickorna hjälper till med att duka av bordet. Sten och Rickard erbjuder sig

att hjälpa till nästa gång, i morgon kväll efter kvällsmaten.

42 Mera TV- spel

Sten följer med Rickard till hans rum och stannar där med honom under en liten stund.

De gör också sällskap till badrummet

och borstar tänderna.

Rickard har flera brädspel på en hylla i sitt rum. Sten och han spelar några omgångar kinaschack.

I spelet handlar det om att flytta över sina kulor från ena sidan till den andra. En kula i taget och varannan gång. Kulorna kan också klättra sicksack över kulor och gå snabbare fram.

Och den som först har fått över sina kulor vinner.

Rickard vinner tre av fyra omgångar.

Sten säger att han har lite svårt att tänka, för han har bara sin bästa kompis, Amir, i huvudet.

Rickard lutar sig fram och ger honom en kram.

Och snart kommer fosterföräldrarna, Kerstin, 52 år, och hennes man Ove 56 år, och säger att det är hög tid att sova. Och de säger, eller mer föreslår, att Rickard kan visa Sten stallet och hästarna i morgon efter frukosten.

Det vill Sten gärna.

Rickard föreslår att de båda kan rida.

Men det vågar inte Sten.

Del 3

Orostider

TÄNKER

RYMMA

43

Ångestattack

Sten, sovrum

När Sten har sagt god natt till foster-

föräldrarna och Rickard kommer en oro fram i bröstet. Den växer sig allt starkare och växlar snart upp till en svår ångest.

Han ser ingen väg framåt.

Och sedan en stund ligger han i sin nya säng och försöker somna. Fast det går inte. Oron med ångesten håller honom vaken.

Fast att sängen är mjuk och skön, så känns det ändå som att det fattas något.

Snart tänker han på Amir, och på mobbarna. Sedan på mamma och mormor.

Det snurrar i huvudet.

Snart blir han också yr.

Och nu blir han jätteledsen. Ja, helt förtvivlat ledsen.

Han klarar nog inte mer nu.

Och han får panik, så ledsen blir han.

Ångesten gör att han inte orkar se framåt, på nya ... fosterföräldrar.

Han vill vara med mamma, mormor, Amir, städerskan Anna på skolan.

Nej, han vill inte det här. Kanske borde han rymma. Ja, han kan rymma nu.

Han kliver ur sängen. Tar av sig pyjamasen och byter om till kläderna som han haft på sig i kväll: jeans och en

grön T-tröja med en bild på en skateare på magen.

Han tänker att han kan smyga ljudlöst ner till hallen och lika ljudlöst sätta på sig skorna och jackan, och sedan försvinna ut genom ytterdörren.

Men innan han går iväg vill han gå till Rickards rum och ta adjö av honom.

44 Sova över

Sten och Rickard, sovrum

Han knackar försiktigt på Rickards sovrumsdörr.

– Ja, kom in, det är öppet, säger Rickard med låg röst.

När han ser dörren öppnas försiktigt och Sten står där påklädd, blir han lite förvånad.

De säger hej igen till varandra.

– Ska du inte gå och sova? frågar Rickard.

Sten skakar på huvudet.

Och nu kommer tårarna igen.

Rickard kliver ur sängen och går fram och kramar om honom.

Och snyftande säger Sten:

– Jag vill inte mer. Och jag tänker rymma.

– Nu? I kväll?

– Ja.

Rickard funderar snabbt. Men säger snart:

– Fast du, Sten, kan du inte sova på saken först?

– Ja ... Men hur då?

– Jo, säger Rickard och får en idé.

När du vaknar i morgon, och om du fortfarande vill rymma ...

– Ja ...

– Då förstår jag dej.

– Men jag vill inte vara hos någon fosterfamilj. Jag vill vara med min bästis, Amir.

– Ja, det är klart, säger Rickard. Och det förstår jag. Fast det är ju inte heller svårt att förstå.

– Ja ... Nej ...

– Men om du väntar med att rymma, tills i morgon ... Du har ju inte heller hunnit hälsa på ponnyhästarna Dandy och Pompe. Dom är jättefina, och

snälla.

– Jaha.

– Så du kan väl vänta med att rymma ... tills i morgon?

– Ja, okej. Men jag vill inte sova själv i mitt rum.

– Du kan väl sova här hos mej. Vi kan klämma ihop oss. Det går säkert fint.

– Ja, gärna. Men jag måste väl gå och byta om igen, till pyjamasen?

– Ja ..., för sova i jeans är nog inte så skönt.

45 Får en ny idé

De tittar väntande på varandra, på att den andre ska säga något.

Men så får Rickard en ny idé.

– Eller du, nu vet jag, jag kan sova över hos dej, i din säng.

– Ja, gärna. Och din och min säng är nog lika stora, breda.

Rickard, som redan har sin pyjamas

på sig, släcker lampan och går med Sten till hans rum.

Snart så ligger de bredvid varandra i Stens säng.

Rickard berättar lite om ponnyhästarna.

Han har ridit i flera år. Han följde med en flicka i klassen till ridskolan, och sedan var han fast. Han älskar hästar.

Och han är nu säker på att Sten också kommer att bli fast efter att han har fått hälsa på Dandy och Pompe.

Sten ler och säger att det hoppas han. Och han frågar om de är snälla, Dandy

och Pompe.

Och Rickard garanterar honom att de är supersnälla.

46 Sover tungt

Båda gäspar flera gånger igen.

Men snart sover de. Och de sover tungt. Speciellt Sten som har haft en mycket tung dag även i dag.

Fast det blev inte med hemska händelser, som i går. Men det har varit

mycket påfrestande och jobbigt, och med en stor, orolig klump i magen.

Nu har han förlorat tre viktiga personer i sitt liv. Och egentligen så orkar han inte med det här. Fast han har liksom inget val. Allt är som det är, och han måste försöka stå ut.

Fast nu i kväll har han i och för sig fått en ny kompis, Rickard. Fast Rickard ska ju alldeles snart flytta till ett nytt och permanent fosterhem.

Och det kommer då att bli ännu en kompis som försvinner ur hans liv.

BAKGRUND

47 Stallet

Sten och Rickard, stall och ute

Nästa dag, eller mer morgon, går Sten med Rickard till stallet och hälsar på hästarna.

Sten tycker Dandy är fin. Och han är mycket snäll. Den andra ponnyn, Pompe, är också fin, och snäll.

Dandy är brun och Pompe är mörkbrun.

Rickard visar Sten hur man borstar en häst, och kratsar (rensar) bort smuts från hovarna.

Rickard vill rida och sätter på Dandy sadel och träs. Sedan tar han ut honom på gårdsplanen.

Sten följer med.

Rickard kliver upp i sadeln och rider iväg med Dandy. Sten joggar med dem, bort till en av hagarna.

48 Rickards

bakgrund

Rickard rider i hagen. Och Dandy travar (småspringer) mest, men lite galopp (springer snabbt) blir det också då och då.

– Men hur har du ... eller jag menar, har du lärt dej rida här hos fosterföräldrarna? På Dandy? Och på så kort tid?

- Nej, jag har ridit i flera år.
- Ja, just det ja, ler Sten lite generat.

Nu kommer jag ihåg att du ju sa det i går, att du följde med en flicka i din klass, till ridskolan.

Rickard ler varmt tillbaka och säger:

– Jag kommer från Jönköping, som du kanske vet ligger nedanför den stora sjön Vättern. Jag har lärt mej rida på ridskolan där.

- Ja ha ..., vad kul.
- Som jag kanske redan har sagt, jag började rida när jag var åtta år.
- Som jag. Jag är åtta.
- Jag följde med en tjejkompis i min

klass till ridskolan när hon skulle rida.

– Vad kul.

– Jag fick börja rida. Fast efter kanske ett par år fick jag sluta ta ridlektioner. Mamma sa att vi inte hade råd med det längre. Våra pengar räckte bara till mat.

– Ja ha ...

– Min pappa sitter i fängelse. Han försökte smugla knark. Men så kom polisen och stoppade honom. Han fick fängelsestraff i sex år. Och han har två år kvar innan han blir fri igen.

Sten tittar lika frågande som allvarsam på Rickard.

– Och nu har min mamma förlorat vårdnaden om mej.

Hon är alkoholist. Hon söp bort alla våra pengar. Vi hade inga pengar till mat. Och när vi inte heller hade pengar till hyran blev vi vräkta.

Och min skola gjorde en orosanmälan av mej till socialkontoret.

Och, som sagt, mamma blev av med vårdnaden om mej.

– Ja ha. Vad trist. Men fick ni bo ute då? Och var hade ni era möbler och saker?

– Vi bodde hos mormor och morfar. Och alla våra möbler och saker har vi

fått stoppa in i ett förråd. Och förrådet blev proppfullt ända upp till taket.

– Ja ha ...

49 Stens bakgrund

– Men du då? Varför ska du bo hos en fosterfamilj?

– Jag vet inte ... Eller jo, jag vet ...

Min mormor har dött och min mamma har blivit tokig.

– Ja ha, säger Rickard intresserat.

– Men jag ska nog få bo hos min bästa kompis Amir, och hans familj.

– Ja, vad bra. Och det kommer säkert att gå att ordna.

– Ja ... Fast det kan ta lång tid. Amirs pappa ska skriva ett brev om att han, dom, vill ta hand om mej ...

– Men det kan ta flera månader ..., säger Rickard och visar att han kan den här svängen. Du förstår, Sten, att när myndigheterna, dom som egentligen bestämmer – när dom arbetar, då går det

inte särskilt snabbt.

Sten nickar instämmande.

De blir tysta under en kort stund.

Men så säger Rickard:

– Fast du, Sten ...

– Ja ...

– Bli inte ledsen om det inte blir så.

Sten höjer förvånat på sina mörka ögonbryn.

– Du förstår ... Dom som bestämmer hur det ska bli, dom kanske bestämmer något annat, än att du ska få bo med din bästa kompis.

– Ja ... Fast då rymmer jag nog.

– Men du ... Rym bara om dom inte

är snälla.

– Ja ...

– För om dom är snälla, då har du ju tur att just du får bo där, hos dom.

– Ja, om dom är snälla, då kan jag stanna kvar.

50 Sten vågar rida

Efter en stund frågar han Sten om han vill rida.

Men Sten vågar inte.

Rickard tjarar och ger sig inte.

Men Sten är fast och bestämd med ett nej. Dessutom ser det farligt ut, att rida.

Men han vågar leda Dandy fram och tillbaka och lite runt i hagen.

Och Rickard följer med.

Men så ångrar sig Sten och vill gärna prova att rida. Fast bara om Rickard håller i Dandy, och om han också leder honom.

Rickard tar av sig ridhjälmerna och ger den till Sten.

Den är något för stor. Men den får duga.

Rickard hjälper honom att komma upp i sadeln.

Sten sätter skon i stigbygeln, svingar upp det andra benet, samtidigt som Rickard puttar på.

Det är farligt att rida med vanliga

skor, som lätt kan fastna i stigbyglarna. Skulle han ramla av, och sitter fast med en sko i stigbygeln – då blir det inte roligt. Det blir sedan garanterat ett gipsat ben under en månad. Om det ens går så bra.

Inte så kul, alltså.

För att inte stigbyglarna ska hänga lösa och slå mot hästen, lägger Sten upp dem korsade över Dandys manke, framför sadeln.

Rickard leder runt Dandy i hagen.

– Det här är ju riktigt kul, säger Sten och ler stolt med hela ansiktet.

– Ja, visst är det. Och du, kom ihåg

att inte dra i tyglarna. Det gör ont i munnen på Dandy då. Håll i framkant på sadeln istället. Och för jag leder ju honom.

– Ja, och det känns fint, tryggt.

– Du kan också hålla dej i Dandys man. Fast du behöver inte dra i manen så att det kanske gör ont på honom.

– Nej, men jag håller i sadeln. Det går bra, ler Sten igen.

Rickard ler tillbaka.

– Förresten, tack för att jag får rida. Det här är askul. Och tack för att du är så snäll, Rickard.

– Tack! Jo, men det är du också. Jag

gillar snälla människor.

– Jag med. Och Dandy. Han är också himla snäll. Bäst i hela världen.

Sten nöjer sig med att Dandy bara skrittar (går). Men Rickard sätter ändå igång Dandy i trav, och joggar med.

Han säger till Sten att luta sig bakåt. Då är det lättare att hålla balansen.

Men när Sten är på väg att glida av Dandy, stannar Rickard honom och puttar upp Sten i sadeln igen.

Allt går jättebra och Rickard har full kontroll på Dandy. Och Sten tycker inte längre att det är farligt att rida.

51 Nöjd med ridandet

Efter en kvart känner Sten sig mycket nöjd och vill kliva ner från sadeln. Och Rickard hjälper honom.

De leder Dandy och går på en liten promenad som tar en halvtimme.

När de kommer tillbaka till stallet tar de av Dandy sadeln och tränset. Nu sätter de på honom grimman, som sitter

runt huvudet på Dandy, som med tränset. Och i grimman kopplar de fast ett grimskaft (rep), som de håller i.

De sätter också på Pompe sin grimma, och med grimskaft kopplat.

De leder hästarna ut till hagen. Sten leder Dandy, och Rickard Pompe.

När de släpper loss hästarna i hagen blir de glada och rusar fram och tillbaka, och gnäggar.

Därefter mockar de (tar bort hästbajs) och gör rent i hästarnas boxar. De strör halm över golvet och lägger in en packe med hö till hästarna, som de har att äta när de kommer in efter ett par timmar i

hagen.

Nu går Sten och Rickard in i huset igen, och de sätter sig i Rickards rum och spelar TV-spel.

RINGER

AMIR

52 Ångest och
tröst

Sten och Amir, telefon

Sten ringer till Amir.

Men när han hör Amirs glada röst blir han ledsen och gråter. Han får en ångestattack. Önskar så mycket att han fick vara med Amir nu.

I telefonen får han inte fram så mycket vettigt att säga, utan gråter mest bara.

Amir försöker lugna och trösta honom. Fast det känns som en omöjlig uppgift.

53 Väljer att inte ringa mer

Även nästa dag ringer Sten till Amir, och det blir samma sak som senaste gången – bara en massa gråt i luren.

Sten väljer att i fortsättningen inte ringa Amir något mer. Det gör för ont att höra hans glada röst i luren. Och det sänker honom psykiskt, och rejält.

Resten av dagen går han runt och mår

dåligt, av saknad och längtan efter sin bästa vän, Amir.

Fast nu får det bli slut på detta. Allt detta gråtande och saknande måste få ett slut.

Och nu, att bara kapa alla band med sin bästa vän och kompis, blir det enda rätta – som kanske gör minst ont.

Och han får helt enkelt bara anpassa sig efter det nya.

Nu har han dessutom Rickard, och Dandy och Pompe, som sällskap. Med detta kanske han kan överleva någon dag till.

Fast Rickard, han åker till sitt nya

familjehem redan i övermorgon, tisdag.

Eller så rymmer han bara – och från
allt som gör ont.

BESÖK

FRÅN

SKOLAN

54 Dandy och

information

Sten, Rickard och ponnyhästar, ute

196

Även på Stens tredje dag här på familjehemmet tar Rickard och han ut Dandy på en liten ridtur. Och därefter går de en promenad med honom.

Rickard talar om att i morgon tisdag, och på eftermiddagen, kommer läraren och kuratorn hit och ger hemundervisning.

Fast i morgon är hans sista dag här i fosterhemmet. Han blir hämtad av sina nya fosterföräldrar någon gång efter lunch.

– Ja ha, vad trist ..., säger Sten. Eller jag menar vad roligt för dej.

55 Liten

ändring

Fast nu, efter att de kommit tillbaka med Dandy till stallet, och släppt ut honom i hagen, får de ny information.

Kerstin kommer till dem och säger att det har uppstått ett litet problem med hämtningen av Rickard i morgon tisdag.

Hon fick för en stund sedan ett

telefonsamtal från socialförvaltningen.

De sa att Rickards nya familjehem bad om att de måste flytta fram hämtningen av honom ett par dagar. De kommer på förmiddagen på torsdag istället.

Deras bil har gått sönder. Den är nu inlämnad på verkstan för reparation. Men reparatören lovar att de får tillbaka den senast på torsdag morgon.

Och Rickards nya fosterföräldrar hälsar så gott till honom.

Fast Rickard vet inte vilka de är, mer än det lilla som blev efter deras besök här i familjehemmet i Örebro för ett par

veckor sedan.

De var här och besökte honom under en timme några dagar efter att de blivit godkända av socialförvaltningen att ta hand om honom.

Fast Rickard har inte fått frågan, ifall om han godkänner dem. Men de spelar ju instrument och är musiker. Och det står högst upp på hans önskelista, eller mer kravlista.

Och han förväntar sig också att de är proffsiga musiker, och snälla.

– Så då kan du vara med mej här i morgon och övermorgon också, säger Sten och blir glad.

– Ja, så får det bli, säger Rickard och sväljer sin besvikelse över att inte bli hämtad i morgon.

– Då kan du rida i morgon och övermorgon också.

– Ja ... Och ett par dagar hit eller dit spelar ingen större rock `n` roll.

Sten flinar glatt.

– Och det känns bra att få vara med dej hela dagen i morgon och övermorgon också.

56 Hästar, spel och oro

Sten vet inte vad han känner inför det här med skola, eller hemundervisning i morgon. Fast det kan väl knappast bli värre än allt det som han hittills har tvingats gå igenom.

Men fram tills i morgon, och då som läraren och kuratorn kommer, har de underbar tid med Dandy och Pompe.

Allt som de gör med ponnyhästarna är också för att hjälpa Sten att vänja sig vid dem. För nu snart blir han ju själv med dem. Eller i alla fall utan Rickard.

Fast Rickard tror att det kommer gå utmärkt bra.

Resten av dagen cyklar de, spelar fotboll och innebandy.

Och inne på Rickards rum spelar de TV-spel och kinaschack.

57 Mycket oro

Morgondagen kommer. Och när de kommer tillbaka med Dandy, gör de som tidigare, släpper ut honom i hagen tillsammans med Pompe.

Och innan hemundervisningen hin-
ner starta får familjehemmet ett samtal
från socialförvaltningen. Det gäller
begravningen, och nu är den planerad
att hållas på torsdag i nästa vecka, alltså
om nio dagar.

Sten får automatiskt en stor klump i

magen.

Så på nästa torsdag ska han behöva träffa sådana där människor som sviker, som han känner har svikit honom.

Och han ska på en begravning, av någon som ju också har svikit.

Åtminstone så känns det så. För varför behövde mormor gå och dö just nu? Kunde hon inte bara ha väntat ... i fem år, tio år?

Fast nu känner han också att han är dum. För egentligen så ville nog inte mormor dö. Lika lite ville väl mamma bli tokig på riktigt.

Men Amir ... Ja, han saknar honom

fortfarande. Fast att det känns som ett svek.

Men hans pappa kanske har skrivit det där brevet ... Eller så har han glömt det.

Kanske får han veta det på begravningen.

58 Lärare och kurator

Rickard har under promenaden också berättat om läraren Jana och kuratorn Fatemeh.

Jana är lärare i svenska, finska, engelska, SO och matte.

Och Fatemeh är utbildad kurator. Men även hon är mycket begåvad i språk. Hon är duktig på sitt modersmål

persiska och sina andra språk svenska och engelska.

Hon brukar hjälpa Jana i undervisningen och i hjälpanDET av eleverna i sina arbeten.

Och genom detta arbete får hon och barnen en fin och naturlig kontakt där de kan bygga tillit och trygghet. Detta blir då speciellt bra för barnet som kanske behöver en vuxen att prata med.

Fatemeh, trettio år, flydde med sin man från Iran för mer än tio år sedan. Och i dag har de två små flickor på tre och fyra år.

Jana, tjugofem år, är född i Sverige

men har finska föräldrar. Hon bor sambo med en tre år äldre man sedan två år.

Ibland kan de hålla lektionen på engelska. Och barnen uppmuntras att också prata engelska. Det kan bli något ord, en fras eller en hel mening, när det fungerar. I annat fall går det förstås bra med svenska.

De säger också att när barn spelar TV-spel så är ibland rösten, som de hör i spelet, på engelska. Men barn fixar det.

Här på familjehemmet kommer Fatemeh och Jana två gånger i veckan

och stannar under ett par timmar.

Då undervisar de, hjälper till med skolarbetet och ger läxor.

Och om något barn behöver få prata om något, som är jobbigt psykiskt eller som på något vis tynger, kan Fatemeh och barnet gå iväg och prata i enrum.

Och denna pratstund äger barnet. Det måste få vara på barnets villkor, som får bestämma.

Ibland kan barnet vilja prata med Jana i enrum. Ja, det händer också att barnet vill prata med dem båda.

Och andra gånger kan också Ove och Kerstin vara med under pratstunden,

om barnet vill det, eller vara med under lektionen och skolarbetet.

Rickard försäkrar Sten att Läraren och kuratorn är jättesnälla, som Kerstin och Ove.

Och de kommer hit till familjehemmet i dag och i övermorgon.

Fast Rickard reser, som sagt, iväg på torsdag. Fosterföräldrarna kommer och hämtar honom på förmiddagen. Och det kan bli före hemundervisningen.

UNDER- VISNING

59 Under-
visningen

startar

Sten, Rickard, flickor, lärare och

När Sten och Rickard kommer in till köket sitter läraren och kuratorn redan vid köksbordet. De sitter med flickorna, som också väntar på att bli placerade i ett familjehem.

Alla hälsar på dem och de hälsar tillbaka.

Efter presentationen av hemundervisningen, som Jana och Fatemeh nu går igenom speciellt för Sten, sätter barnen igång med skolarbetet. Och de får i dag välja fritt vad de vill arbeta med.

Sten får flera skolböcker: en mattebok, svenskbok och läsbok.

Läsboken får han välja från en bokhylla i vardagsrummet. Och i denna bokhylla finns massor med skönlitterära böcker.

Han vet först inte vilken bok han ska välja. Men snart bestämmer han sig, och lite vilset, för en som handlar om pirater.

Jana säger också att han gärna får byta bok precis när han vill och så ofta han vill. Och om han saknar någon bok i bokhyllan kan de köpa in den.

60 Välja

arbete fritt

Först funderar Sten på om han ska tala om för kuratorn Fatemeh att han inte vill vara hos någon fosterfamilj och att han vill åka hem till sin bästa kompis Amir.

Men så tänker han att det nog inte går vägen. Han måste säkert helt enkelt åka till en fosterfamilj. Och allt blir då som

hugget i sten eller som att rulla en boll i en uppförsbacke. Lönlöst alltså.

Fast nu känner han att han varken kan koncentrera sig på svenskboken eller matteboken. Så det får bli läsboken.

Fast det blir lite mycket prat runt bordet, så inte heller piraterna kan få honom att koncentrera sig.

Han får en idé och frågar om det finns bildlektion på schemat.

Och det gör det. Fast Jana missade informera om det.

Det finns ritblock eller lösa ritpapper, pennor och kriter i bokhyllan i vardagsrummet.

Sten hämtar ett papper och en ask med färgade kriter.

Men vad ska han rita?

Det blir tvärstopp nu med.

Han tänker bara på Amir och tiden med honom.

Men så får han en idé. Han kan rita borgen där hemma. Fast ... det är ju inte längre hemma.

Och nu kommer tårarna igen.

– Har man också gymnastik på dom här lektionerna, frågar han Jana, och torkar sina tårar med tröjärmen.

– Vi går och spelar fotboll, föreslår Rickard och slår ihop sin mattebok.

– Ja, fotboll! ropar flickorna, tretton till sexton år. Får vi vara med?

Även de slår ihop sina böcker: engelskböcker och svenskböcker.

– Får vi också vara med, frågar Jana och Fatemeh.

Och det är klart att de får. Alla som vill får vara med.

61 Spela fotboll

Alla går ut på gården. De väljer en större gräsmatta, kanske tio meter bred och femton meter lång, strax intill ladugården.

Rickard hämtar en fotboll och två koner från lekskjulet. Konerna sätter han ut som två målstolpar.

Nu kommer också Ove och Kerstin

som har varit runt och gett alla djur på gården mat.

Och de vill också vara med och spela fotboll.

Fyra vuxna och fem barn spelar fotboll. Men när en står i mål blir det åtta spelare ute på planen.

De spelar barn mot vuxna. Och barnen vinner överlägset.

De vuxna springer mest runt och jagar efter bollen som Rickard och Sten dribblar fram och passar till varandra.

Och de gör mål. Det ena efter det andra.

Men så får Ove chansen att ta bollen.

Och nu dribblar han och skjuter den i mål.

Men det händer ofta, när någon av de andra får tag på bollen, att de sänker sin målchans med att sparka bollen åt ... Ibland far den ut på en åker och andra gånger rullar den längs med bilvägen till gården.

– Men hallå! säger Sten och skrattar. Målet är väl inte långt där borta.

Och han tycker det här är kul.

De andra tycker säkert också det.

Och snart ropar han till Rickard att passa bollen. Men Rickard vill nu själv skjuta den i mål.

Bollen far ibland åt alla håll och det blir många sköna skratt bland såväl spelarna som målvakten.

Och det är bara glädje under spelets gång. Alla är glada. De vuxna ser nu att Sten slappnar av och vågar se framåt med sitt liv. Det som händer nu händer också på ett familjehem.

De vuxnas uppgift, kanske även barnens, är att få Sten och de andra att känna glädje.

Och de behöver få känna att det finns ett ljus i tunneln, vad gäller att flytta hem till ett familjehem.

När de slutar matchen står det

tjugotvå mål av barnen mot fem av de vuxna.

Alla är svettiga och behöver en dusch, men de väntar med den tills efter middagen. De ringer en pizzeria i närheten och beställer pizzor till alla.

Även Jana och Fatemeh stannar kvar över en pizza. Och de tänker att duscha får de göra efter arbetsdagen, när de har kommit hem.

Och alla tycker det var en rolig gympalektion.

Del 4

Ledsa8mheter

PRATAR OM MOBBNING

62 Sova över
igen

Sten och Rickard, Stens rum

Även i kväll känner Sten en stor oro

inför natten med att sova. Han är helt säker på att denna oro kommer att fortsätta så att han blir ledsen. Som förra natten när han skulle sova.

Och efter kvällsmaten, när det blir dags för att gå och sova, frågar han Rickard om han vill sova över i hans säng igen.

Det vill Rickard gärna.

Och Rickard kommer till Stens rum efter att fosterföräldrarna har varit hos dem och sagt god natt.

Nu ligger de tätt intill varandra i Stens säng. Allt känns lugnt, tryggt och skönt.

Snart blir båda tysta, som om de inte riktigt vet vad de ska ta upp att prata om, och innan de släcker sänglampan för att sova.

63 Sten

berättar om

mobbarna

Men så säger Sten:

- Du, Rickard?
- Ja ...
- Har du blivit mobbad någon gång?
- Nej, faktiskt inte. Aldrig, vad jag kan komma ihåg. Men har du det, blivit

mobbad?

– Ja, jättemycket. Men nu, innan min mormor dog och mamma blev tokig, eller ännu mera tokig, så gav jag igen på mobbarna.

– Ja ha ... Vad hemskt ... Eller, jag menar, vad bra att du slog tillbaka.

– Det var en mobbare i min klass som jämt ville boxa mej i magen. Men en dag fick jag nog och boxade honom i magen tillbaka.

– Ja, vad bra. Och det var rätt åt han, honom.

– Fast denne kille, Robert, han hade äldre kompisar och en storebror som

bråkade med Amir och mej hemma, ute på gården.

Rickard lyssnar intresserat.

– Jag kom på att jag kunde straffa, ge tillbaka på dom äldre mobbarna, med att ge mej på Robert i skolan. Jag sa till honom att jag tänkte boxa honom och slå honom efter varje gång som hans elake bror och dennes kompisar bråkade med Amir och mej.

Nu blir Rickard tyst. Han tänker.

Och Sten gör en paus.

Men så säger Rickard:

– Visst kändes det bättre efteråt, när du smällt till Robert, som svar på att

dom äldre mobbarna bråkade?

Sten nickar.

– Men slutade mobbarna att mobba?

Robert kunde väl ha sagt som det var till dom, och att mobbarna då skulle ha lämnat er i fred?

Sten nickar och säger att mobbningen slutade nästan tvärt efter att Robert tröttnat på att bli boxad och slagen av honom i skolan.

64 Vet inte hur det är nu

Rickard frågar om han vet hur det är nu.

Men Sten vet inte. Och Amir har inte sagt något om det. Han har inte vågat fråga honom. Han tänker att Amir kanske nu blir ensamt offer för mobbarna.

Rickard hör på Stens röst och tonläge att han blir nedstämd.

- Är det jobbigt att prata om Amir?
- Ja, och det är jobbigt bara av att jag tänker på honom.
- Men vet du varför mobbarna bråkar, varför dom mobbar?
- Ja, dom är rasister. Amir är kurd, fast att han nästan är född i Sverige. Och jag är zigenare. Fast jag säger hellre att jag är rom.
- Vad är det för skillnad?
- Jag vet inte ... Eller, det är nog samma sak. Och vi romer kommer ursprungligen från Indien. Romerna i Indien fick inte leva i fred, så dom flydde. Och romerna finns utspridda

över hela världen.

– Ja ha ... Vad du kan ... Och är det därför som du är lite mörk i hyn och att du nästan har svart hår? Fast jag tycker det är fint.

– Tack! Ja ... Och Amir är också mörk, som jag.

65 Själv- förtroende

De blir tysta en kort stund.

Sten tittar på Rickard som har blont, kortklippt hår och blåa ögon. Han är smal och lång.

Men så säger han:

– Du är svensk, och du har aldrig blivit mobbad.

– Ja ... nej. Det är nog ingen som har

vågat bråka med mej. Du behöver skaffa dej ett större självförtroende och en bättre självkänsla. Med andra ord, gå på och gör det du vill – och tro på dej själv. Det gör jag, och nästan jämt.

– Jag ska försöka. Fast jag vet inte hur. Jag menar att tro mer på mej själv.

– Fast jag tycker, när du gav dej på Robert, då var du inte bara tuff och modig. Du trodde på dej själv också. Dina förmågor. Att du klarade sätta dej upp mot han, dom, som bråkade.

– Ja, det är sant.

– Du inte bara utmanade den idioten, Robert eller vad den tönten hette. Du

tog också striden. Striderna.

– Ja ...

– Och mot allihop.

– ...

– Men nu har kanske A...

Rickard hejdar sig själv. Han vill inte plåga honom med att prata om Amir.

66 Rickard

tycker om

Sten

De blir tysta under ännu en kort stund.

Men så fortsätter Sten:

– Tycker inte du heller om romer, zigenare? Tycker du också att dom är smutsiga och stinker skit?

Rickard ler och som går över i ett litet

skratt.

– Varför säger du så? Jag sa ju precis att jag tycker ditt hår är fint. Men säger mobbarna så, att du är smutsig och stinker skit?

Sten nickar.

– Vet du, Sten, dom är knäppa, allihop, alla som mobbar dej, och Amir. Dom är idioter.

– Men tycker du om romer, zigenare?

– Jag vet inte ... Fast jag vet att jag inte tycker illa om dom. Och jag tycker om dej. Och jag skiter i om någon är rom, zigenare, kurd, eller kommer från

Afrika, Indien, eller någon annanstans,
en annan planet – bara dom är snälla.

– Ja, som du och jag.

– Ja.

– Och som Dandy och Pompe, ler
Sten.

– Ja, dom behöver du aldrig vara
rädd för. Dom är garanterat snälla. Och
dom gillar också dej.

Sten gäspar.

Snart också Rickard.

De säger god natt, blir tysta, och vips
så sover de båda skönt.

SNART

LÄMNA

IGEN

67 Gör roliga

saker

Sten och Rickard, ute

241

Dagen innan Rickard ska bli hämtad av sina nya och permanenta familjehemsföräldrar, är han med Sten mycket. Så som under de tidigare dagarna, från dagen då Sten kom till gården.

Han säger till honom att de kan göra massor med roliga saker fram tills de ska sova. Och han kan sova över i Stens säng.

Och nästa dag, kanske på förmiddagen, kommer han att åka med sina nya fosterföräldrar.

Och Sten blir förstås glad för detta, att få vara maximalt med Rickard fram tills han måste åka.

Fast han känner mycket ångest inför att bli lämnad. Att snart inte längre vara med Rickard blir knepigt, ensamt, svårt, hopplöst ...

Det kanske inte ens går. Fast då rymmer han bara.

När de inte är med hästarna och pysslar om dem, gör de andra roliga saker: som att spela fotboll, innebandy, badminton, och cykla. Och när de är inne blir det som mest TV-spel.

Ja, de hinner nog med, att göra allt kul som man kan göra på gården, minst en gång till.

68 Rickards

nya familj

Redan vid tiotiden på förmiddagen rullar en mörkgrå bil in på gårdsplanen.

Och en man med en flicka på tio år kliver ur.

Rickard springer ut till mannen och flickan och hälsar på dem. Och Ove, Kerstin, Sten och flickorna kommer strax efter för att hälsa.

Allt känns helt rätt för Rickard.

Mannen säger att de, förutom piano och gitarr, också har två hundar.

Fast nu reagerar Rickard något när mannen vill prata mer om sina hundar än om deras piano och gitarr.

Och vad har hundarna med hans musikintresse att göra?

Här på gården i Örebro finns också hundar, två stycken, fast som han inte bryr sig så värst mycket om. Det är mest ponnyhästarna som han har intresse för.

Så redan nu blir han klart misstänksam.

De visar runt mannen och hans

biologiska dotter. Och de bjuder dem på fika innan de reser hem igen.

Rickard har sedan i morse redan packat sina saker och kläder.

Fast han tog inte med sig allt, bara lite som rymdes i ryggsäcken. Resten av hans kläder och saker kan Ove och Kerstin skicka med posten, vid ett senare tillfälle.

För om han ångrar sig behöver han ju inte släpa på så mycket fram och tillbaka, mellan Hallsberg och Örebro.

LÄMNADE

IGEN

69 Ensam och
nedstämd

Sten, bondgård

Efter Rickard har åkt, och resten av

dagen, vet Sten inte vad han ska göra av sig. Han är mycket nedstämd och förvirrad. Har liksom svårt att över huvud taget kunna koncentrera sig fullt ut på något.

Han är här, på denna plats, men tankarna är hela tiden någon annanstans.

Han blir rastlös.

Går till fåren i hagen och klappar om dem. De är sex stycken. Så det tar en stund.

Går därefter vidare till korna, i en annan hage, och tittar och studerar dem.

Han räknar dem till åtta stycken. Och de är mjölkkor. Alla utom en är brunvit-

fläckiga. Och denna ko är istället svartvitfläckig.

Han undrar om de andra korna tittar snett på denna ko, för att hon är svartvitfläckig, istället för brunvit, som de andra. För mjölken måste väl smaka samma.

Nej, han ser inga tecken på att denna ko skulle vara mobbad av de andra. Och hon står mitt i koklungan.

Alla äter gräs. De verkar mycket hungriga. Fast de är nog jämt hungriga.

70 Lugnande effekt

Plötsligt känner han att det inte gör lika ont psykiskt längre. Och han vet att han inte ska resa vidare till någon ny fosterfamilj på säkert minst ett par veckor.

Och denna fosterfamilj, med alla djur, känns okej. Här kan han stanna.

Det här med djuren har visst en lugnande effekt.

Rastlös och utan ett mål i sikte går han förbi hundgården. Han stannar till och hälsar på hundarna, två labradorer.

De är mycket snälla och skäller bara någon gång ibland.

Snart går han också bort till hönsen och tittar på dem en stund. Han vill också se efter om de har lagt några ägg, men han vågar inte. Tänk om de anfäller honom, för att de tror att han vill ta deras ägg.

Nej, bäst är att hålla sig utanför hägnet, och i säkerhet.

Han fortsätter och går till kaninerna.

Kaniner vet han är garanterat snälla.

De är jättefina, två stycken hanar.
Den ena är grå och den andra är grå-
svart.

De tycker också om att äta och verkar
hungriga jämt.

Och de har visserligen tänder, men
inte för att anfälla med, utan för att kun-
na bita och riva av gräset som de vill
äta.

Han lyfter upp en kanin från buren.
Kelar lite med den, stryker handen över
den mjuka och sköna pälsen.

Men snart byter han och lyfter upp
den andra, som han kelar med.

De tycker om att bli kelade.

Och de är mycket snälla, båda två.

71 Stor saknad

Och tankarna sätter igång igen.

Fast hela tiden, nu som tidigare, styrs de bara till Rickard och Amir, och vill mest handla om dem.

Och nu gör det ont igen, riktigt ont,

oavsett vem av dem han tänker på.

Han känner sig så ensam, lämnad och sviken.

Och vad ska han leva för, när alla har lämnat honom?

Innan Rickard åkte sa han att han skulle ringa honom, hit till fosterhemmet i Örebro. Fast det är väl bara sånt som man säger, för att vara snäll. Och Rickard vill väl inte att han ska gå runt och vara ledsen.

Fast han har ju denna gård, med alla djur, och saker som cykel, fotboll, innebandy ... TV-spel ...

Fast ... Nu har mormor, mamma,

Amir och Rickard lämnat honom. Och vem står näst på tur?

Ska också Pompe och Dandy lämna honom? Men hur då?

De kanske rymmer från hagen.

Fast de trivs ju i sin hage. Och när de kommer in till stallet får de hö, havre och pellets. Och de får ny halm att ligga och sova på under natten. Fast, om de inte redan har hunnit att kissa och bajsas på allt, förstås.

Fast de bryr sig nog inte.

72 Ponny- hästarna

Rastlösheten växer igen.

Han sätter ner den andra kaninen i buren. Och nu väljer han att gå på en lång promenad.

Han går in i en skog och ut på en landsväg.

Snart känns det som att han är en bit ifrån gården, så det är bäst att vända

tillbaka.

På vägen tillbaka, bortanför och på andra sidan hagen, ser han att någon har släppt ut ponnyhästarna i sin hage.

Fast nu minns han inte om de var i hagen innan han gick på sin långa promenad, eller om någon har släppt ut dem efter att han promenerat iväg.

När han går fram mot stängslet, på andra sidan hagen, mot skogen, möts han av Dandy och Pompe som kommer springandes i full galopp mot honom.

Och nu blir han lite glad igen. För ponnyhästarna visar klart och tydligt att de känner honom, och att de nu vill

hälsa.

Ja, han känner att de tycker om honom.

Han vågar kliva genom stängslet och in till Pompe och Dandy.

Och det blir ett litet kramkalas. Ponnyhästarna älskar att bli kramade och klappade.

LEDSAM-
HETERNA
FORT-
SÄTTER

73 Telefon =

ledsamheter

Sten, hus

Nästa dag kommer. Och i dag som i går, så ringer inte Sten till Amir. Han vill inte ringa till honom mer.

Det gör för ont att prata med honom.

Även i dag är han i stallet och mockar, strör med halm, häller i ett par nävar pellets och ett par nävar havre i deras krubbor. Han lägger också in en packe med hö, som de har att äta när de kommer in.

Fast sedan ett par timmar är ponnyhästarna i hagen.

Sten är ute hos hästarna i hagen när Kerstin kommer springandes till honom.

Hon säger att han har telefon, att det är Amir som ringer.

– Kan du säga till honom att jag inte är hemma, säger Sten bestämt. För jag vill inte prata med honom något mer.

Fostermamman rycker frågande på axlarna och ser förvånad ut.

Nu förklarar Sten att han känner att han inte orkar prata med Amir, för han blir bara så ledsen av att höra Amirs

glada röst.

– Jag tror att jag förstår. Du har det alltför jobbigt Sten. Om jag bara kunde hjälpa dej, med att bära en del av det jobbiga. Fast det ... Du behöver all hjälp för att klara ta dej igenom detta.

Men på något vis går det, tro mej, vännen.

Hon kramar om honom. Och han kramar tillbaka.

– Men kan jag hälsa Amir något från dej, Sten?

Sten tänker och suckar.

– Ja, kan du säga till honom att jag ringer honom i morgon ... eller i nästa

vecka.

– Nästa vecka?

– Ja, eller nästa månad.

Nu ler Kerstin. På något vis kommer Sten att ta sig igenom detta. Det känner hon starkt. Han behöver hitta sitt sätt att göra det på, som passar och fungerar för honom.

– Jag tror att jag förstår, Sten. Jag säger att du ringer honom senare någon dag.

Sten nickar och ler lite skamset tillbaka mot henne.

Han vill inte säga det, men det känns nu som att han har fått en ny kompis,

kanske till och med en ny bästa kompis,
Rickard.

Fast nu är också han borta.

74 Hugga bort

Men han kommer ihåg allt vad Rickard har sagt, att han behöver ett bättre självförtroende och en bättre självkänsla.

Och hans idé nu är att bara helt bestämt och kallt hugga bort allt som gör ont.

Han har huggit bort Amir och nu ska han också hugga bort Rickard.

Detta kanske blir att skaffa sig ett bättre självförtroende och självkänsla. Eller i alla fall så kan det vara en bit på vägen.

Och då, sedan, gör det kanske inte ont psykiskt mera.

TELEFON- JACKET

75 Vana och
rutin

Sten, hus

Resten av dagen och följande dagar gör

Sten som han brukar. Och nu har det börjat bli en vana, en rutin: att ta hand om ponnyhästarna, idrotta och spela spel, och försöka umgås lite med de andra här på gården. Och förstås arbeta lite i skolböckerna.

Varje kväll, efter att Rickard har rest iväg, tar han med sin piratbok och går in till Dandy och Pompe och läser ett kapitel för dem.

Han fick en lysande idé om att läsa halvhögt för dem. Kanske så fattar de litegrann ändå, trots att de ju bara är ponnyhästar.

Boken handlar om sjörövare som är

nära att drunkna ute på havet. Men de lyckas att simma i land.

Det händer inte sällan att Pompe och Dandy gnäggjar när han läser högt för dem.

Kanske så är de inte så dumma i alla fall.

76 Ringer på telefonen

Dagen efter att Rickard har farit iväg till sin nya fosterfamilj ringer det på telefonen vid flera tillfällen när Sten är själv i huset.

Men han svarar inte.

Han sitter själv vid köksbordet och arbetar i matteboken. Han har också tänkt arbeta med ett par sidor i svensk-

boken.

Fast det är svårt att koncentrera sig, med alla ringsignaler, plus att tankarna bara far iväg. Mest till Rickard, men också Amir.

Och när det gäller Amir så har han inte ringt något mer. Fast han kanske väntar på att Sten ska ringa. Detta som ju inte kommer att hända.

Nej, det gör för ont, i bröstet, och gör honom ledsen.

Och han undrar om Rickard tänker något på honom. Och nu när han får lära sig att spela piano och gitarr.

En tår letar sig fram. Men han strun-

tar i den.

Och redan samma dag som han bestämmer sig för att inte ringa till Amir mer, ringer det flera gånger på telefonen.

Efter att ha klarat av två kämpiga sidor slår han ihop boken och drar en djup suck.

Han tittar ut genom fönstret. Och där ute någonstans: på gården, i stallet, ladugården, hönshuset, hundgården, eller kanske i någon av hagarna, håller folket i huset till.

Alla håller på med något: pysslar med hästarna, korna, de andra djuren,

klipper gräsmattor, hugger ved eller något annat.

Och Sten blir nervös. Han vet förstås inte vem det kan vara som ringer, men hans första tanke är att det är Amir.

Han orkar inte psykiskt att prata mer med honom. Och hur han ska klara att möta honom på begravningen – ja, det vet han inte.

77 Drar ur telefonjacket

Men plötsligt, med ett ryck, som om han vaknat upp ur en dröm, springer han bort till kökstelefonen, som står på en arbetsbänk, och drar ur jacket.

Men det fortsätter att ringa.

Han springer till nästa telefon, i vardagsrummet, och drar ur jacket.

Men det fortsätter ändå att ringa.

Han springer till telefonen i hallen och drar ur jacket.

Och nu blir det tyst.

Den i hallen är huvudtelefon. De andra två har en så kallad tjuvkoppling från huvudtelefonen.

Om någon pratar i kökstelefonen eller i den i vardagsrummet, och en annan lyfter på luren i hallen, då tar telefonen i hallen /huvudtelefonen över, och den andres telefonkontakt bryts.

Det slutar att ringa.

Det blir helt tyst, skönt och lugnt.

Han tar fram svenskläxan.

Den är enkel, men den kräver att han

tänker till. Det är grammatikövningar och ordkunskap.

Och han behöver kunna koncentrera sig. Fast när han känner sig så här ledsen och nere är det svårt att tänka.

78 Kan inte sova

Det har varit mycket psykiskt jobbigt,

under flera dagar. Och det går nästan inte att stå ut med alla jobbiga känslor, som mal runt i huvudet och kroppen.

Men nu känner Sten att det bara blir värre och värre för var dag som går.

Och snart, om några dagar, ska han tvingas att gå på begravning.

Han vet inte, om det är saknaden efter Rickard, eller begravningen som gör det så svårt. Eller om det är båda.

Han känner sig sviken av många, samtidigt som han saknar dem.

Och den där begravningen.

Nej, han borde nog rymma.

Men när? Och vart då?

Nu så klart, och vart som helst.

Men vem ska då ta hand om Pompe och Dandy?

Ove och Kerstin, så klart.

Fast det blir ingen rymning i dag. Men kanske i morgon.

Och när natten kommer sover han ingenting. Det är allt det jobbiga med tankarna som håller honom vaken.

Samma blir det nästa natt och natten före begravningen.

Och när den dagen kommer har han inte sovit på tre nätter, tre dygn. Då har han stora, svarta ringar runt ögonen, som skuggor.

Och hans sömniga ögon visar upp en flackande och obestämd blick. De är för trötta för att klara koncentrera sig på någonting.

Det är bara all ledsamhet med oro för begravningen som gör att han inte kan somna.

Men han säger inget om det till Kerstin och Ove. Han vet i så fall inte vad eller hur han ska säga det.

Och när han inte kan sova, tar han friheten att gå in i Rickards rum och lånar hans TV och TV-spel.

Han spelar hela nätterna igenom.

Och när han spelar blir han pigg. Och

då gör det att han ännu mindre kan klara att gå och sova.

Men spelandet hjälper honom att skingra tankarna något. Och på något vis känns det också som att spelandet får honom att må lite bättre.

Men när natten har gått och det blir morgon och ljust ute, då tänker han att han kan sova nästa natt.

Fast så blir det inte. Och, som sagt, fram till begravningsdagen, tre dygn, sover han inte en blund.

79 Rickards

nya

fosterfamilj

Rickard har berättat för Sten om hur glad han blev den dagen, för mer än två veckor sedan, när det kom ett telefonsamtal från hans nya fosterföräldrar.

Och han hade fått plats i ett familjehem med flera musiker i familjen.

Pappan spelar också i ett rockband.

Familjen bor i Hallsberg,

Men när Rickard berättar om det här för honom blir han förstas både glad som ledsen på samma gång. Nu får han ju inte vara med Sten mera.

Och vem ska Sten vara med i fortsättningen?

Kan han vara med flickorna?

Men Sten tänker att han kan vara med Dandy och Pompe, och sköta om dem. Och han har också alla de andra djuren.

Och skolarbetet kan han försöka sköta när han får en ledig stund över. Om han kan koncentrera sig, förstas.

Och i det nya, permanenta familjehemmet ..., där blir det att börja i en riktig skola igen.

Och Rickard, där borta hos musikfamiljen ..., han får säkert börja i någon bra och rolig skola.

Kanske får han också börja i en musikskola.

80 Ringer inte

Amir mer

Sten känner sig mycket ensam, efter att Rickard har rest vidare till sin nya familj.

Han går till hallen och telefonen, för att ringa till Amir.

Och nu kommer han på sig själv med att han ju inte har ringt tillbaka till Amir, efter senaste gången som Amir

ringde.

Och Kerstin skulle ju meddela Amir att han ringer honom någon dag framöver. Detta som han ju inte har gjort.

Men nu, bara tanken på att höra Amirs kanske glada röst, gör honom enormt ledsen igen och tårarna rinner nedför kinderna.

Han lyfter luren, slår nästan alla nummer, men ändrar sig och lägger på. Han gör ett nytt försök, och ännu ett. Men det blir bara samma sak: tårarna tar över och han avbryter försöket.

Han gör inga fler försök i dag, inte i morgon heller, och inte heller i över-

morgon.

Nej, som sagt, han bryter banden till Amir. Och det blir som att han inte längre finns.

För nu vet han att Amir är lika med gråt. Och han vill helst inte gråta mer. Han vill så gärna vara glad och att få göra roliga saker.

Men Amir, och alla tankar till honom, leder bara till mera gråt. En klockren gråt som det inte går att få stopp på.

81 Stort tomrum

Sten tänker mycket på Rickard. Och nu har det gått flera dagar sedan han reste iväg till sitt nya familjehem.

Rickard lämnar ett stort tomrum efter sig, efter att han har rest iväg.

Och ännu en gång känner Sten sig både sviken och lämnad.

Fast han vet att Rickard, mer eller

mindre, var tvungen att resa iväg. För annars hade det ju blivit problem.

Under dessa dagar försöker han koppla bort Rickard och inte tänka så mycket på honom. För det gör för ont annars.

Rickard har nu liksom tagit Amirs plats. Fast egentligen så kan ingen ta Amirs plats. Den har blivit tom och kommer nog för evigt vara det.

Tom – som i rymden. Fast rymden är nog inte helt tom, för det finns ju andra planeter där ute.

Men tomrummet här hemma, efter Amir och Rickard, försöker han bara

koppla bort.

Likaså kopplar han bort mamma och mormor.

Men han gör ändå saker på gården, som Rickard och han brukat göra. Detta som ju blir ett slags koppling till honom.

Och när han tar hand om Pompe och Dandy, känns det hela tiden som om Rickard också var där. Hans ande, väsen, finns liksom där.

Och när kvällarna kommer, efter kvällsmaten, lånar han Rickards rum och spelar lite TV-spel.

Detta som han gör hela nätterna

igenom. Han kan inte, vill inte sova.

Och han sover inget kommande nätter heller.

Men han gör ett försök. Fast efter en stunds gråtande ger han upp.

TV-spelet blir väl hans räddning dessa nätter med.

Och fram på dagen för begravningen har han, som sagt, inte sovit på tre nätter. Han har stora svarta skuggor av trötthet runt ögonen. Fast det struntar han i.

Kanske kan han sova lite natten efter begravningen.

SKINGRA

TANKARNA

82 Gör läxor

Sten, hus

Han har tidigare i dag suttit inne hos Pompe och Dandy i deras boxar. Och han har läst halvhögt för dem ett par kapitel ur sin läsbok om pirater.

Och nu sitter han vid köksbordet och skriver. Han har av Jana fått i läxa att skriva lite om det som han har läst.

I skrivhäftet skriver han kort återberättat om vad de två kapitlen handlar om. Och därefter skriver han några reflektioner om det hela, vad som var bra eller mindre bra med någon händelse ur kapitlen.

Sammanlagt skriver han två sidor.

Han lämnar kvar läxböckerna på köksbordet. Känner sig rastlös och bestämmer sig för att ta en cykeltur.

Och hela tiden finns både Amir och Rickard i hans huvud. Just nu vill han

inte ha någon av dem i huvudet.

83 Kör traktor

Sten och Ove, ute

Han går till redskapsskjulet och hämtar ut en av cyklarna.

Han ser Ove är ute med traktorn på en av åkrarna. Traktorn är jättestor, blå, och har en hytt.

Han hoppar upp på cykeln och cyklar bort till Ove.

Det är ganska svår terräng att cykla på, men han har en mountainbike med tjugoen växlar. Och det går ganska bra.

– Hej Sten! säger Ove och stänger av traktorn.

– Hej, Ove! Jag tänkte cykla en sväng.

– Ja, jag ser väl det. Men vill du inte köra traktorn en stund först? Jag håller på med att ta in hö. Det blir det sista lasset för i år. Men vi kan göra det tillsammans.

– Ja, gärna!

– Detta hö har väntat på att bli intaget, men nu ska det in i ladan och

innan hösten är här.

Sten nickar instämmande.

– Och du får köra.

– Ja, gärna! Men jag har inget körkort. Jag är bara åtta år.

– När jag är med behövs det väl inget körkort, flinar Ove.

Sten lägger ner cykeln där han står och klättrar upp i traktorn. Han får också ett handtag av Ove som drar upp honom.

Ove har sett hur Sten åter igen har rasat i sitt välmående efter att Rickard rest iväg. Så nu känner han att detta blir ett bra tillfälle att försöka lyfta pojken

till att kanske må lite bättre.

Och om några dagar blir det begravning av hans mormor, vilket väl också sliter på psyket och hur han mår.

Ove visar vad alla spakar runt ratten används till. Och därefter alla knappar på instrumentbrädan och alla spakar. En för vindrutetorkarna, en för blinkersen och en för gasen.

Förutom fotgasen så finns gasspaken vid ratten, som Sten kan använda, då han ju inte når ner till pedalerna vid golvet.

Och Ove har en fot vilandes mot fotbromsen, om det skulle behövas att

bromsa någon gång.

Snart känner Sten att han kan allt om en traktor för att också kunna köra den.

De kör runt på åkern och krattar ihop hö, som blir till höbalar. De blir rektangelformade, packade med hö, och har två snören runt som håller ihop balen. Balen är tung och kräver en stor vuxen för att lyfta.

Dessa balar ska de senare lasta upp på en höskrinna som de sedan kör till ladan med.

Och utanför ladan har de en transportramp med ett band som drar upp balarna till loftet.

En man behöver stå där nere och lasta på höbalarna på bandet, och uppe på loftet behöver en man stå och ta emot alla balar, som denne lastar in på loftet.

Sten är med Ove och krattar ihop hö till balar, och detta tar flera timmar. Fast de tar en paus också för att åka hem och äta middag.

De kopplar loss hökrattaren och kör traktorn hem till gården.

Ove säger att i morgon, om Sten vill, kan han få lära sig köra gräsklipparen. Fast Ove är så klart också med.

Gräsklipparen är en åkgräsklippare, och de båda kan klämma ihop sig och

sitta tillsammans i stolen.

Detta tycker Sten ska bli väldigt roligt. Kanske lika roligt som att köra traktor.

84 Klipper gräsmattor

När nästa dag kommer får Sten lära sig att köra gräsklipparen. Men Ove är så

klart också med. Och han sitter bakom honom.

Först, innan de startar, visar Ove och lär honom hur gräsklipparen fungerar.

Sedan klipper de tillsammans gårdens alla gräsmattor.

De har flera ganska stora gräsmattor. En av dem har de också spelat fotboll på. Men tillsammans kan de klara det på ett par timmar.

När de har klippt mer än hälften av alla gräsmattor kommer Kerstin med flickorna. De har med sig saft och bullar, och kaffe till Ove.

Sten känner nu att Ove börjar bli som

en pappa. Men han vet inte om det är bra eller dåligt. Förmodligen bara bra.

TELEFON- JACKEN

85

Telefonerna
fungerar igen

Sten och fosterföräldrar, hus
301

I dag har fosterföräldrarna satt i telefonjacken till husets tre telefoner igen.

De förstår att det måste vara Sten som har dragit ur alla telefonjack, för att han inte vill att sin gamle kompis Amir ska ringa något mer.

Egentligen så vet inte fosterföräldrarna hur de ska hantera denna svåra situation för Sten. Och han måste ha många svåra tankar med funderingar som snurrar runt och stör i huvudet.

Men de bestämmer sig för att inte göra någon sak av detta. Kanske är det ett försök att hjälpa, skydda och stötta Sten i sin svåra sorg, över att ett

gammalt tidigare liv liksom på något vis har gått förlorat. Det är som om det har gått upp i rök. Eller som om en bomb hade sprängt allt i luften.

Han får inte vara med Amir, annat än att bara få prata med honom i telefonen. Det som ju gör honom så ledsen.

Och snart kommer han att få flytta till en ny fosterfamilj, mera permanent. Denna familj som bor i Stockholm, som ligger betydligt längre bort från Skövde än vad Örebro gör.

86 Fortsätter dra ur jacken

Under flera dagar framåt går Sten runt i huset och drar ur alla telefonjack. Han gör det när han är ensam i huset, och för att få slippa att det ringer på telefonen.

Han får liksom panik när det ringer och tänker att det är Amir. Och direkt blir han nedstämd och ledsen.

Så här gör han fram tills begrav-

ningen. Och där måste han klara att möta och se Amir.

Fast efter begravningen kommer allt att bli som förut – ingen Amir. Bara i telefonen – om han vill. Detta som ju gör så ont.

Och när fosterföräldrarna kommer hem sätter de i telefonjacken igen, utan att göra någon sak av det hela.

Och de tänker, om telefonjacken är utdragna, då när de inte är i huset, gör det inte så mycket. Och för de kan ju ändå inte veta och svara när det ringer, och då de är ute i stallet eller i någon av de andra byggnaderna som tillhör

gården.

Fast, förstås, om inte flickorna är i huset och kan svara och eventuellt ta emot ett meddelande.

Fast flickorna vet inte om att telefonjacken är utdragna. Och det är inte så ofta som de behöver använda telefonerna.

Ove och Kerstin tänker att Sten gör detta i ett slags försvar. Han vet inget annat. Det är inte i någon form av aggression, som det händer, utan mer ett sätt att försöka hindra det som gör ont, smärtan, att nå fram till honom.

Egentligen är detta en ganska kreativ

och påhittig lösning av Sten. Detta som han nog borde få uppmuntran för.

De tänker att han måste få ha sin sorg efter Amir, och han måste få ta den tid som han behöver för att komma över det hela, för att kunna komma vidare med sitt liv.

De håller på så här under flera dagar, drar ur och sätter i telefonjacken. Och, som sagt, fosterföräldrarna gör ingen sak av det hela.

STALLET

IGEN

87 Läser för hästarna

Sten och ponnyhästar, stall

På kvällarna tar Sten med sin läsbok till

stallet.

Först mockar han och gör rent i Pompes och Dandys boxar, ströar med halm och ger dem hö. Sedan hämtar han dem, en och en, från hagen in till stallet.

Och han borstar dem.

Sedan slår han sig ner i halmen intill var och en av dem och läser halvhögt ur sin läsbok. Det blir två kapitel. Ett för dem vardera.

Detta som han gör nu, i stallet om kvällarna, hjälper honom att inte tänka så mycket på allt som är jobbigt och ledsamt. Men även under dagen, med allt som han gör, hjälper honom också.

Och det är bra att hålla sig sysselsatt.

Under dagarna gör han som han brukar. Han cyklar, spelar fotboll, innebandy eller annat som är roligt.

Och nu, efter att han har läst färdigt för ponnyhästarna, är det dags att gå in i huset och äta kvällsmat.

Efter kvällsmaten tar han en dusch, lånar Rickards rum och spelar lite TV-spel, innan han går för att sova.

Men det blir inget sova denna natt heller. Detta blir tredje natten på rad som han inte sover. Och han har sovit dåligt ända sedan han och Rickard senast sov tillsammans.

Det är så mycket i huvudet som
spökar och stör honom. Mormor,
mamma, Amir, Rickard, och hela den
hemska begravningen som blir i
morgon.

Nej, det går inte att somna.

Del 5

Begravning

SNART BEGRAV- NING

88 Inför
begravningen

Sten, familjehem i Örebro

Innan Rickard reser till sitt nya och permanenta familjehem går Sten och våndas över att han snart ska bli lämnad igen, och av honom.

Det känns som att allt det jobbiga bara håller på, och det kommer stadigt nytt, och allt det dåliga tycks aldrig vilja ta slut.

Och ett par dagar innan Rickard har rest till sitt nya familjehem kommer ett telefonsamtal till Sten. Det blir begravning på torsdag i nästa vecka. Om nio dagar.

Det känns som att han nog kommer att dö snart, av allt jobbigt som hela

tiden händer för honom. Ska han aldrig kunna få känna sig helt glad. Eller åtminstone glad en hel dag, från när han vaknar tills han på kvällen har lagt sig och somnat.

Men nej, alltid kommer det något tråkigt, jobbigt och som gör honom nedstämd och ledsen.

Begravningsceremonin hålls i kapellet innan kremeringen, och det är valfri klädsel. Gärna en söndagsklädsel, eller liknande, som passar för begravning.

Fast det blir bara en enkel begravningsceremoni i kapellet och en stund innan mormors kista rullas in i bränn-

ugnen för kremering.

Och mormors aska håller de i en liten urna som sparas till Sten. Han kan välja att begrava urnan eller strö ut mormors aska i någon minneslund.

Fast detta beslut behöver han inte ta nu, utan det kan göras senare när han känner sig mogen och redo för det.

Och på begravningsceremonin kommer han också att få träffa mamma. Men även Amir och hans pappa kommer att finnas där. Fast Amirs mamma kommer att stanna hemma med flickorna.

Sten vet redan nu att det kommer att

bli mycket gråt på begravningsdagen. Han får träffa sin bästa vän Amir, mamma och mor ... mors kista.

Kistan kommer att vara öppen. Men kommer han att våga titta på mormor? Han är inte säker på det.

I telefonen får de veta att mamma har varit på sjukhuset fram tills nu. Och hon har genomgått flera prover med undersökningar.

Läkarna försöker förstå hur illa det är med henne och hur stor hjärnskada hon kan ha fått.

Ja, det var mycket olyckligt att hon svimmade och slog huvudet i dammsu-

garen, där hemma på olycksdagen.

89 Nytt

familjehem på

gång

Och en vecka innan dagen för begravningsceremonin kommer får de ett telefonsamtal från socialförvaltningen.

Detta händer bara några timmar efter att Rickard har rest iväg till sitt nya fosterhem.

Sten har fått ett nytt familjehem som vill ta hand om honom. Och de bor i Stockholm, huvudstaden.

De har flera fosterbarn, och några är yngre än Sten. Den yngsta är fyra år.

De kommer med tåget och hämtar honom i Örebro om lite mer än en vecka. Två dagar efter begravningen.

Sten undrar varför han inte ska vara här i detta familjehem längre än såhär. Fast det är ingen som riktigt kan svara på hans fråga. Det har blivit så här nu

och familjehemmet är villiga att hämta honom om lite mer än en vecka.

Sten räknar snabbt ut att han då bara har varit här i detta akuta familjehem under två veckor.

Han undrar också vad de i den familjen har för intressen, om de gillar att spela fotboll eller så.

Men inte heller det kan han få svar på.

Det man vet är att han ska få börja i en skola där borta nästan med en gång, efter ett par dagar hos familjehemmet.

90 Oro och ångest

Från i dag sover Sten ingenting om nätterna. Och på dagen för begravningsceremonin har han, som sagt, inte sovit på tre dygn. Han har svarta ringar, som skuggor runt ögonen. Och han är mycket orolig, nervös och flackar med blicken.

Fast det verkar det inte vara någon

som har lagt märke till.

Och han känner inte att det finns, eller ens har funnits, någon som egentligen bryr sig om hur han mår.

Alla, alla som han har mött sedan olycksdagen, har gått på i sina egna världar, utan att egentligen tänka så mycket på honom.

Men kanske då förutom Rickard, och lite fröken på fritids. De känner han har brytt sig om honom

Men för alla de andra finns han liksom bara ibland och när det passar dem. Särskilt de här på gården i familjehemmet.

Nej, han känner sig inte sedd. Det har, sedan olycksdagen, mest bara varit Rickard som har sett honom.

Fast nu så har han åkt vidare till ett nytt och permanent familjehem. En familj som gillar att spela på instrument.

Ja, Rickard blir säkert glad där borta. Eller gladare, för han var ju glad när han var här med Sten, speciellt när de spelade TV-spel, cyklade eller skötte om ponnyhästarna.

91 Ingen ork eller lust

Och skolarbetet, där hemma på gården, har han haft svårt att kunna koncentrera sig på de senaste dagarna. Och efter att Rickard åkt.

Timmarna på torsdagen, som läraren varit där i huset för att undervisa, har han inte orkat delta i. Han höll sig i stallet hos ponnyhästarna.

Och de läxor som han fått, har han bara klarat av att göra hälften.

De ligger i en liten hög på skrivbordet i hans rum och väntar.

Det som han har klarat av är lite matte och svenska, och att skriva två sidor i skrivhäftet.

Fast, det är klart, han har ju också läst i piratboken för Pompe och Dandy.

Han vill gå i skolan – men orkar inte. Inte just nu. Samma är det med läxorna. Han har ingen större kraft för dem.

Ja, han mår riktigt dåligt. Egentligen vill han bara fly från allt.

Man kan klart säga att hans mentala

hälsa, sedan olycksdagen, har rasat rejält.

Och när läraren och kuratorn, på torsdagen, efter lunch, kom till gården och knackade på dörren till huset, var han i stallet.

Kerstin kom till stallet för att hämta honom. Men han sa till henne att han inte ville prata med kuratorn i dag. Och han orkade inte heller med någon skola. Inte i dag.

Kanske borde han prata med någon, med kuratorn. Men om vad då? Om människor som sviker och lämnar honom? Nej, det orkar han inte.

Det enda han vill nu är att få vara i fred och att få tröst av Pompe och Dandy.

Och det känns som att de förstår hur han har det.

Och de är alltid snälla.

Han sätter på Pompe grimman och tar ut honom till hagen. Där efter hämtar han också Dandy, som han leder till hagen.

Sedan mockar han ut skiten ur deras boxar, strör halm på golvet, häller i ett par nävar havre och pellets i deras krubbor och lägger in en packe med hö som de har att äta när de kommer hem

till stallet igen.

BEGRAV- NING

92 Psykiskt jobbigt

Sten, fosterpappa, Amir och hans
pappa, Stens mamma, Stens tidigare
lärare och fritidsfröken,

På begravningsdagen händer så mycket och Sten får ett stort kaos i huvudet. Mamma är där, men är helt frånvarande. Hon har två vårdare med sig.

Sten hälsar på mamma och hennes vårdare. Men mamma ser inte honom. Hon svarar honom inte när han försöker prata och få kontakt.

Och förstås så sänker detta honom ännu mer.

Amir och hans pappa är också där. Men Sten blir lite reserverad mot dem. För han vet inte vad han ska prata med

dem om. Och de upplever lite samma sak.

Dessutom ser de på Sten hur dåligt han mår. Ingen kan undgå att se att han har stora svarta ringar runt ögonen, som skuggor.

Fast just nu, här i dag, finns väl ingen trollformel för att få Sten att må lite bättre.

Nej, det som alla har att förhålla sig till, sikta in sig på, är att inte göra så att Sten mår ännu sämre.

Amir och Sten är typ tillsammans igen, och för en kortare stund på en begravning, men de säger inte mycket

till varandra. De vet inte vad de ska prata om – som inte gör att det blir svårt för Sten.

Och Amir ser på Sten att han mår mycket dåligt och är gråtfärdig.

De liksom leker tysta leken.

Och det som nog kanske skulle hjälpa Sten bäst nu, var väl om Rickard kom hit och drog iväg med honom.

De kunde väl ha ridit iväg på ponnyhästarna, eller något annat kul som Rickard skulle ha föreslagit.

Men nu blir allt bara till drömmar och fantasier.

93 Lärare och fritidsfröken

Stens tidigare lärare och fritidsfröken är också där, säkert mest för hans skull och för att de vill se hur han mår.

Och när de ser hur dåligt han mår, och med dessa stora, svarta skuggor runt ögonen, förstår de att han mår riktigt, riktigt dåligt.

De hoppar över att fråga hur han mår.

De förstår att då kommer han kanske att börja gråta.

Omedvetet bestämmer båda sig för att gömma sig bakom tanken med att Sten förstås mår dåligt för att det är begravning – och att mormor har dött.

Men hans mamma ...?

Jo, men hennes dåliga tillstånd är säkert också mycket jobbigt och påfrestande för honom.

Fast om hela sanningen ska fram så finns det väl ingenting där på begravningen i dag som inte är jobbigt för Sten.

Och egentligen så vill han bara fly

från allt.

94 Hem i Norrland

Fritidsfröken och Basir, Amirs pappa, har information till Sten om att hans mamma nu, efter begravningen, ska få vård på ett hem högt upp i Norrland.

Detta vårdhem är mycket speciellt.

Där har man specialiserat sig på hjärnskador hos patienter. Det kan vara hjärnskador efter fallolyckor, som för Stens mamma, eller hjärnskador som har uppstått efter trafikolyckor eller liknande.

Vårdhemmet är även kopplat till ett forskarteam som forskar om just hjärnskador.

De arbetar med att ta fram nya metoder för att hjälpa dessa patienter tillbaka till ett någorlunda drägligt och ”normalt” liv.

De tror att när Stens mamma slår huvudet i dammsugaren sker ett slags

kortslutning i hjärnan, som att någon har dragit ur sladden.

Vad de behöver göra nu är att hitta bra metoder för att – så att säga – sätta i sladden igen.

Fast det här blir ingen enkel sak och det blir säkert en längre resa. Men vad har de att förlora? Och för varje litet eventuellt framsteg, så hjälper de hans mamma till ett mera ”normalt” liv.

Sten tycker detta låter mycket bra, fast han känner att han inte längre har någon mamma. För hans mamma, som ju är där på begravningen, känner inte igen honom.

Eller han får ingen kontakt med henne. Fast ingen annan får väl det heller.

Hon är avstängd, borta, på något obegripligt vis.

Och allt detta skrämmer honom fortfarande. Det är obehagligt.

ORKAR

INTE MER

95 Vill inte

vara här

Sten och begravningsfolk, kapell

Sten orkar inte med något längre eller

djupare samtal med sin tidigare lärare eller sin tidigare fritidsfröken.

Han klämmer in sig på en bänkrad mellan Amir och fosterpappan. Här känns som kanske den minst dåliga platsen att sitta på. Och på Amirs andra sida sitter hans pappa, Basir.

Och prästen pratar. Han läser högt för alla ur bibeln, pratar om Jesus och Gud, och att mormor har fått komma hem.

Sten förstår inte allt som prästen säger. Men han tänker att allt är nog bara bra, och för mormors skull.

En kvinna sjunger en vacker sång och hela samlingen sjunger en psalm om att

få komma hem till Gud.

Sten vänder blicken upp mot taket. Fast det är nog ovanför taket, någonstans uppe i himlen, bland molnen, som mormor är nu.

Och prästen, och mormors kista ...

Nej, egentligen så vill han inte vara här. Han vill inte vara med på allt det som nu händer. Han skulle vilja sitta någon annanstans.

Han vill vara med Rickard, spela TV-spel, cykla, spela fotboll, rida ... Ja, det finns massor med roliga saker att göra där borta hos den akuta fosterfamiljen.

Fast Rickard är ju inte där längre.

Och utan Rickard. Nej, det blir inte samma sak. För det roliga finns också tillsammans med honom.

96 Var är
Rickard?

Allt här på begravningen blir för mycket för Sten. Och att han inte har sovit på flera dygn gör att han faller bort

i tankarna och yrar allt mer.

Ja, han är snart nära en kollaps.

Hans tankar och blickar far runt i salen: taket, molnen och mormor, prästen, kistan, Amir och allt som de har varit med om tillsammans, hans tidigare lärare, tidigare fritidsfröken, fosterpappan.

Ibland måste han blunda, för det snurrar för mycket i huvudet. Ja, som en värsta karusell.

Han börjar bli rastlös och otålig. Den enda som numera börjat betyda något för honom, har också försvunnit.

Rickard, tänker han. Var är du? Var

är Rickard? Han som blivit den mest betydande personen i hans liv. Och han finns inte här, på begravningen.

Han som egentligen inte har svikit honom, men ändå har lämnat honom.

Fast inte heller Amir har svikit eller lämnat. Det är ju bara det att sanningen, om att inte längre få vara med honom, gör för ont.

Och Rickard ...

Han har ju fått nya fosterföräldrar, och är i Hallsberg.

Ove, fosterpappan, och han körde förbi Hallsberg innan de kom hit till Skövde.

Om Sten fått välja hade han gärna blivit avsläppt där i Hallsberg. Han kunde bo hos samma familj som nu tar hand om Rickard. Rickard och han kunde bli som låtsasbröder.

Fast det här går väl bara i fantasin, som kanske dyker upp i någon dröm eller så.

97 Fina kläder

En tår tränger ut från ena ögat. Men han

torkar snabbt bort den med kavajärmen.

Ja, han har en mörkblå kavaj på sig.

Eller till och med en mörkblå kostym.

Och han vet att han är fin i den.

Ove ordnade med kostymen.

Och Sten har vit skjorta och en svart fluga runt halsen, och matchande, svarta skor.

Synd att inte mormor kunde fått se honom nu.

Eller så gör hon det. Hon kanske tittar ner på honom, uppifrån molnen. Och hon ler säkert stort när hon ser sin älskade pojke så här fin.

Amir har också kostym på sig. En

mörkgrå, som sin pappas. Ja, de är jättestiliga.

Men vad hjälper det att vara fin och stilig, när man mår så här dåligt?

Och mormors kista. Sten vill inte se mormor när hon ligger där i och är död. Nej, han känner ett så stort obehag att han väljer att inte ens gå fram till hennes kista.

Men han skulle vilja. Det är bara det att han inte orkar. Det gör för ont.

Fast han vet att hon också, som mamma, är klädd i fina kläder. Och mormor har en somrig klänning med gula blommor.

Och hon är fin i håret med ett matchande blommigt diadem.

Men, som sagt, han har inte tittat på henne där hon ligger i kistan. Det klarar han inte. Det gör för ont i bröstet då.

Det är Ove som har berättat för honom – om hur vacker hon är.

98 Allt gör honom så ledsen

Och Amir ...

Som flera gånger tidigare, sedan de kom hit, försöker Amir prata med Sten.

Men som tidigare nämnts, så vet inte Sten vad han ska säga. Det finns liksom inget längre att prata om – som inte gör

ont.

Han orkar inte prata om alla lyckliga dagar – förutom mobbningen då förstås.

Fast den började han ju att ta itu med, innan olycksdagen.

Han gav igen på mobbarna, och han tänkte ut ett system med att Amir och han skulle få bli lämnade ifred.

Ja, varje gång som mobbarna gav sig på Amir eller honom, i eller utanför skolan, på gården eller i bostadsområdet, skulle han ge igen på Robert. En av mobbarnas lillebror, som gick i Amirs och hans klass.

Ja, mobbarnas mobbning skulle

resultera i att Robert fick stryk.

Detta som fungerade hyfsat bra – fram tills olycksdagen.

Men sedan, därefter var det Amir som fick ta alla konsekvenser. Amir är mobbad och jagad varenda dag sedan dess, i och utanför skolan, på gården och runt i bostadsområdet.

Detta som han nu inte säger till Sten, för att inte lasta honom med mer bekymmer och ledsamheter.

Och tårarna kommer för Sten redan när han ser Amir i dag.

Ja, det blir som att trycka på en knapp – och så kommer tårarna.

Amirs pappa, Basir, försöker prata med Sten och lugna honom.

LÄMKNAR

ALLT

99 Tar farväl

Sten och mormor, kista

Innan begravningsceremonin är över, säger Sten att han måste gå på toaletten.

Fast på vägen ut tar han modet till sig och går fram till mormors kista, för att

säga hej då till henne.

Och hon är mycket vacker i sin somriga klänning med gula blommor.

Och hennes kista är mycket fin. Den är vit med flera blanka mässingshandtag utmed långsidorna. Och på insidan är den klädd med vitt tyg.

Det är inte heller något otäckt, att titta på hennes döda kropp, som han ju har trott. Hon ser ut som att hon sover.

– Hej då, mormor. Ha det bra där som du är nu. Jag saknar dej så mycket. Men varför lämnade du mej?

Han blir kvar vid kistan under en kort stund. Kanske en minut.

Därefter skyndar han sig därifrån.

Han småspringer.

Men han tar inte sikte på toaletten, utan springer ut från kapellet.

Han springer på en väg, långt, långt bort.

Då och då vänder han sig om för att se efter om någon följer efter.

Men allt han ser är ett kapell, krematorium, hus, som zoomas ut, blir mindre och mindre.

100 Han vill rymma

Det blir förmycket för Sten, och han vet inte vad han ska göra, mer än att bara försvinna bort från allt.

Han tänker att han inte vill det här mer. Och han tänker rymma. Eller han har redan börjat att rymma.

Men vart ska han gå? Han är i Skövde, och snart vill fosterpappan att

de åker hem till Örebro igen.

Och om bara ett par dagar ska han åka till Stockholm. Ny skola. Kanske nya mobbare, som inte tycker om zigenare. Fula och äckliga zigenare, som luktar skit.

Fast han är rom. Det är det enda rätta.

En knepig magkänsla säger att han inte längre har Amir som vän, bästa kompis.

Eller jo. Nej. Jo. Nej. Jo ...

Fast allt med Amir, alla tankar, känslor, och när han hör och ser honom – det gör så ont.

101 Sitter och gråter

Han sätter sig ner på ett nedfallet träd en liten bit från vägkanten. Fast han tänker inte på att han syns lätt från vägen. Men hans poäng är inte att gömma sig – utan bara att rymma.

Fast det kanske är lite samma sak. För när man rymmer behöver man nog också gömma sig.

Och tårarna kommer igen.

Han sitter här och gråter och gråter.

Efter en längre stund kommer en bil, Amirs familjs bil, sakta körande på vägen. Och den stannar framför Sten.

Basir och Amir kliver ur.

Sten reser sig upp och går iväg.

– Sten! ropar Basir. Vi tänka att vi kan köra dej hem till ... eller jag menar till Örebro.

Men Sten svarar inte. Han börjar springa.

Amir börjar springa efter Sten, men Basir hojtar till honom att avbryta.

Han säger att Sten nu är i en mycket

stor kris, och han behöver få respekt,
och få vara ifred, som han visar en vilja
om, med att springa sin väg.

102

Fosterpappan

kommer

Snart kommer fosterpappan i sin bil.

Han stannar till bakom Amirs familjs bil. Kliver ur och får all nödvändig information av Basir om läget med Sten.

Ove tackar för allt fint som de har velat visa och ge Sten, men att han nu tar över.

Han ska lugnt och fint söka upp Sten inne i skogen och försöka prata över honom till att vilja följa med till Örebro.

De har två ponnyhästar som han vet att Sten redan tycker om mycket. Och kanske kan dessa två hästar nu vara till lite tröst för honom.

Och Stens alla ras i livet, med alla

jobbiga händelser, kan nog inte bli så mycket värre nu.

– Ja, säger Basir. Det så mycket är som plågade och fortfarande plågar honom, och som måste han fortsätta stå ut med.

Fosterpappan nickar.

– Men hur kan vi hjälpa honom?

– Vi alla måste bara finnas där, stötta och ska vi vara en trygghet för honom.

103 Stanna ett par veckor till

Fosterpappan berättar att det är så mycket som nu påverkar och påfrestar på Sten. Inte minst att han ska resa vidare till ett permanent familjehem i Stockholm om ett par dagar.

Det ska nog säkert gå bra. Det är en bra familj med yngre barn.

Fast, nu när Sten verkar må så dåligt,

behöver de nog flytta fram flytten till det nya fosterhemmet.

Han berättar också lite om hur det fungerar, att Ove och hans fru Kerstin har ett huvudansvar för Sten och hans flytt till ett permanent familjehem.

De skickar inte vidare barn som är i dåligt skick och mår dåligt. Och om det inte går så bra i det nya hemmet, får de omedelbart komma tillbaka till dem i Örebro.

Basir och Amir tycker detta låter och känns mycket bra. Och detta känns tryggt att veta.

Ove ger Basir telefonnumret till

Stens nya familjehem i Stockholm. Det kan nog kännas bra för Sten om Amir ringer till honom även på det nya stället.

Amir säger inget om att han inte kommit fram då han har ringt till Sten i Örebro.

Det kan också vid ett par tillfällen ha varit problem med telefonlinjen, då en annan röst svarat lite mekaniskt och sagt att det inte finns någon abonnent på det här numret, eller så har en telefontråd gått av.

Fast vi vet att det är Sten som har börjat med att dra ur telefonjacken i hela huset. Han började med det efter

att Rickard hade åkt till sitt nya familjehem.

Detta som Ove vet om, men inte gjort någon sak av det hela. Han har förstått att Sten varit, eller fortfarande är, i en process med sig själv.

Och han förstår att Sten vill få bort allt som gör ont, men han vet inte hur.

104 Har skickat in en ansökan

– Du, en sak det är som jag nu vill be dej om, att du säga till Sten. Jag har skickat en ansökan till socialförvaltningen, om ska jag få bli både vårdnadshavare och fosterförälder för Sten – men jag inte har fått svar ännu.

Fast det vara bara mindre än en vecka sedan jag skicka in denna ansökan.

– Ja, det ska jag säga till honom. Och du, det kan ta mer än en månad innan dom har behandlat din förfrågan. Och sedan ska det göras en utredning av dej, din fru och eran familj, om ni är lämpliga som familjehem för pojken.

– Sten fråga aldrig om det, och jag glömma berätta för honom.

– Jag ska framföra det till honom. Och jag tror att han kommer att förstå, ta det bra. Han är en mycket klok och förständig pojke.

Basir torkar en tår från ögat. Och

säger:

– Det är så synd om Sten mycket. Han är en sån olyckskorp. Men nu det inte väl kan bli så mera värre?

– Nej, säkert inte.

Basir och Amir önskar Ove lycka till med Sten. De säger hej då och kör iväg hem till sig.

105 Stens

beslutsamhet

Men så här långt kan sägas att myndigheterna i Sverige kommer att leta upp en släkting till Sten, som är lämplig som vårdnadshavare.

Fast detta kan komma att ta tid, flera månader.

För först ska de hitta en släkting som vill ta hand om Sten. Sedan utreda om

de är lämpliga att ta hand om honom.

Men fram till dess behöver han en akut familjehemsplacering, som den han är hos i Örebro.

Men här är det inte tänkt att han ska stanna längre än max en månad. Med det behöver han en permanent familjehemsplacering som han kan stanna hos fram tills eventuellt en släkting tar över.

Och här på vägen kan det bli en hel del krångel med problem, ifall att det inte fungerar så bra hos släktingen.

Men familjehemmet i Stockholm är utredd och godkänd av utredarna från socialförvaltningen. Så där i Stockholm

kommer allt hänga mest på hur vida Sten kommer att trivas där eller inte.

Men han vill inte fara vidare till familjen i Stockholm. Och de kommer och hämtar honom i Örebro om ett par dagar.

Fast, när det gäller att bo hos en dum släkting ... Nej, det vägrar han.

Aldrig att han flyttar till dumma släktingar, som han dessutom vet att varken mamma eller mormor tyckte om.

Ja, och det kan alla Sveriges socialtanter och -gubbar bara glömma.

Men det kanske måste bli så som myndigheterna vill och planerar. Eller

så kommer det annat i vägen, bra och positiva saker.

106 Sten vill
inte mer

Och möjligen blir det så att Sten helt enkelt går sin egna väg. När den dagen kommer, då vet han kanske vad han vill – eller möjligen mer vet vad han inte

vill.

Och han vill, som sagt, inte bo varken hos dumma släktingar eller hos några fosterföräldrar. Och då absolut inte hos några som inte ser honom för den han är.

Eller sådana som bara tar emot honom, ger honom en plats, för att de tjänar pengar på honom.

Eller att bo hos några som har egna problem – problem som alltså över-skuggar honom.

Nej, han ska inte behöva hålla tillbaka, ta ett steg tillbaka i sina behov med krav – för att en man i huset kanske

har missbruksproblem och kan bli våldsam när han har fått i sig några glas med alkohol.

Detta som Sten senare kan komma att få vara med om, som då också sänker honom ytterligare.

Nej, då kan det kvitta med allt.

Han vet dessutom att det finns flera i släkten som har alkoholproblem. Och som brukar bli bråkiga och som slåss. Det har mormor berättat.

Men han har fått nog av all skit: mobbare, död mormor, ännu mera tokig mamma, bästa kompis som gick upp i rök, och nu Rickard ...

Och nu finns bara ponnyhästarna kvar ... Men om två dagar försvinner även de. Eller det är mera han som försvinner från dem – till Stockholm.

Nej, nu räcker det.

Han kommer att rymma. Och inte bara en gång, utan flera, om så behövs.

För han vägrar att ta mera skit nu.

Och han vill inte behöva förklara varför han inte vill bo med några som bara räknar pengar eller som super och slåss.

Nej, det räcker nu.

FOSTER-

PAPPAN

107 Trygghet,

Värme och

Kärlek

Sten och fosterpappa, ute

377

Fosterpappan går i riktning mot skogen. Men han ropar inte efter Sten. Det kan jag se upp honom. Och han är säker på att Sten är på sin vakt efter om någon följer efter honom.

Snart ser han Sten. Pojken har satt sig ner på en större sten. Det ser ut som han har väntat in honom.

– Hej, min vän, säger Ove.

– Hej, svarar Sten tillbaka.

– Jag tror att jag förstår hur jobbigt du har det nu. Hela livet för dej är väl, typ helt upp-och-ner-vänt, så att säga.

Sten lyssnar, men säger inget.

– Du har haft oturen att förlora

mycket ...

Han hoppar över alla detaljer och pausar, ifall om Sten vill säga något.

– Men om du vill, så har du mej. Och min fru. Och dom andra barnen.

Sten lyssnar, men säger inget.

– Min fru och jag kunde inte få barn. Vi har försökt med allt. Men det blev inga små, söta, underbara ...

Sten torkar bort en tår från kinden.

– Min fru och jag byggde upp gården. Vi båda är mycket intresserade av djur. Vi började med att anordna ett sommarkollo för barn i din ålder. Och sedan flöt allt på med att vi blev ett

familjehem för två barn, också dom var i din ålder, när dom kom hem till oss. Fast dom är i dag vuxna, utflugna ur boet och har egna barn.

Sten bjuder på ett svagt leende.

– Men så en dag bestämde vi oss för att bli ett familjehem för barn som behövde akut placering. Och det har vi hållit på med i fem år nu.

Han gör en liten paus igen, ifall om Sten vill säga något.

– Vi får ett par barn varje månad som behöver en akut placering. Och det senaste barnet ...

– Det är väl jag, svarar Sten.

- Exakt!
- Men gillar ni zigenare då?
- Ja, vi gillar alla: mörka som ljusa.

Fast det är insidan som är viktig.

- Min kompis Amir ... Han är kurd.
- Ja, och svensk.
- Ja, en svensk kurd.
- Det går möjligtvis inte att få en liten kram? Jag gillar att kramas. Gör du?

Sten reser sig upp och ger Ove en kram.

De kramas länge.

108 Känner

lugn och

trygghet

Sten känner att det finns något i Oves kram, något som gör honom lugn och som får tårarna att stanna upp.

Efter en liten stunds kramande frågar Ove honom om han tycker om gården i Örebro.

– Ja, och hästarna. Och kaninerna och dom andra djuren.

– Men ditt rum då?

– Jo, det är fint. Och jag gillar blått.

– Vet du vad vi kan göra?

– Nä, vad då?

– Vi kan säga till ditt nya familjehem att du behöver ett par veckor till hos mej och min fru på gården i Örebro.

– Ja, gärna.

– Och som du vet, om det inte blir bra i ditt nya hem, då får du garanterat komma tillbaka till min fru och mej, och dom andra barnen som vi tar hand om.

- Ja, och det är bra.
- Det är, som du vet, för att du inte ska psykiskt falla tillbaka igen och må dåligt.
- Ja, och det är bra.
- Vet du, jag kan berätta om en händelse med en hund, som liknar händelsen med dej, och som hände när jag var ung. Och händelsen handlade om att hunden, min hund, Dino hette han, han behövde ett nytt hem.
- Ja, gärna, den vill jag höra. Vi kan åka nu, om du vill.
- Och vi kan stanna till på vägen och köpa godis.

- Ja, gärna. Eller glass?
- Vi köper både godis och glass.

HUNDEN

DINO

109 Liten valp

Sten och Ove, bil

I bilen på väg hem till Örebro äter de glass och godis. Och Ove berättar om sin hund Dino.

– Jag var bara sexton år när jag

flyttade hemifrån. Och jag hyrde en liten ett rum och kokvrå som var på vinden i ett tvåvåningshus.

Jag hade en tjejkompis som kände någon som hade en hund som hade fått flera valpar. Hon frågade mej om jag ville ha en valp, och den var gratis.

Jag tog emot en valp som fick heta Dino. Han var en blandrashund med flera raser i sig, fast mest labrador. Och han var jättefin, med ljusbrun päls och med en bred, mörkbrun rand längs med ryggen.

Dino var mycket busig. När jag behövde lämna honom själv hemma,

kanske för ett par timmar, slängde han runt saker i lägenheten. Det kunde vara skor, skurhink, sopborste eller annat hårt som han bet tag i och smällde runt med så det smäll i hela huset.

En dag fick min hyresvärd nog och sa till mej att antingen så flyttar hunden, eller vi båda.

Han bodde i en lägenhet under min lilla etta.

Jag sa till honom att vi båda flyttar.

110 Busade

ännu mer

– Jag flyttade in i en lite större etta på första våningen i ett hus lite längre bort.

Och där busade Dino och förde oväsen ännu mera när han var lämnad själv i lägenheten för någon timme.

Han tyckte inte om att vara ensam.

Han rev med sina klor mot ytterdörren, för att visa sitt missnöje med att

vara lämnad ensam.

Jag försökte få honom att sluta busa och bråka runt i lägenheten och väsnas när jag var borta. Och jag ställde en fåtölj framför ytterdörren. Kanske skulle den kunna hindra honom från att ge sig på dörren.

Men då gav han sig på fåtöljen istället, och rev och bet sönder den.

Jag tänkte att kanske hellre att han gav sig på fåtöljen än dörren, för med dörren väsnades det mer.

Fast nästa gång slutade han bråka med fåtöljen och gav sig på väggen vid sidorna av dörren. Han rev sönder

tapeten.

Och när jag var hemma brukade jag ibland busa lite med honom. Jag lyfte upp honom i famnen, gick några kliv mot sängen och hystade upp honom halvhögt i luften och lät honom falla ner mjukt i min säng.

Jag var aldrig hårdhänt eller våldsam mot honom. Vi bara lekte och busade lite. Och det kändes hela tiden som att han tyckte det var kul.

111 Liten

OLYCKA

– En annan gång när vi var i en park en liten bit hemifrån så brukade jag springa omkring med honom, och han var lös. Jag kastade också pinnar som han hämtade.

Men en gång sprang han efter en cyklist. Det var en man i femtioårsåldern. Och han cyklade omkull. Han

rev upp sina byxor.

Jag bad honom om ursäkt och kopplade Dino. Han förlät oss, men ville ha pengar till nya byxor. Och det fick han.

På kvällar och helger när jag var ute med mina kompisar brukade jag ha med mej Dino. Fast för det mesta var vi då bara ute eller hemma hos någon.

112 Behövde ett nytt hem

– Tiderna förändrades så att jag behövde lämna Dino ensam under hela dagar hemma i lägenheten, medans jag var på mitt arbete.

Jag tyckte snart synd om honom och satte ut en annons i tidningen. Jag ville skänka bort honom till någon kärleksfull person som ville ta hand om

honom.

Han var nu ett och ett halvt år gammal.

Ett par från en grannkommun hörde av sig och ville ta hand om honom.

Jag sa att han var snäll men mycket busig och krävde mycket uppmärksamhet.

Men innan dom åkte iväg med Dino i bilen sa jag till dom: om dom ångrade sig och inte längre ville ta hand om Dino, ville jag få tillbaka honom. Och då kunde jag leta efter ett nytt hem åt honom.

Det dröjde ett par månader, men så

hörde paret av sig och ville att jag tog tillbaka Dino. Han var alldeles för bråkig och busig för dom. Dom orkade inte med honom.

Dino var hos mej igen och under en månad.

113 Ännu ett nytt hem

– Men nu var det en bekant till bekanta som hade en vuxen son, men som var lite förståndshandikappad, och mycket ensam, som behövde sällskap och någon att ta hand om. Denne man var också mycket snäll.

Jag gav bort Dino till mannen, och när Dino för en andra gång blev lämnad

av mej kändes det mycket svårt och ledsamt.

I bilen, som Dino blev hämtad i, hoppade han oroligt runt i baksätet och gnydde. Denna gång skällde han inte. Han var bara orolig och säkert för-
tvivlad över att vara i någon främlings bil. Det var den förståndshandikappade mannens pappa som körde bilen.

Nu gråter Ove.

Sten blir förvånad, nästan chockad. Och nu börjar också han gråta. Han gråter för att Ove gråter.

– Förstår du, Sten, jag har den där bilden framför mej, av Dino innanför

bilens bakruta, än i dag.

Och jag har så många gånger ångrat detta beslut att lämna bort honom en andra gång.

Fast jag vet att han fick det bra där hemma och att den förståndshandikappade, unge mannen, tog hand om honom på bästa sätt.

För själv hade jag inte tid att ta hand om honom, då jag behövde vara på mitt arbete hela dagarna.

Och jag sa också till dom att dom fick lämna tillbaka honom om dom ångrade sig.

Ove torkar sina tårar på jackärmen.

– Men dom ångrade sig inte, säger Sten. Dino fick det säkert jättebra där.

– Ja.

Sten tar initiativ att klappa Ove på axeln. Som alternativ för en kram.

Ove svarar med att sträcka fram handen.

Sten tar hans hand i sin.

114 Försöker

trösta

– Och du, ni har två jättefina hundar på gården i Örebro, säger Sten i ett försök att trösta.

– Ja, Pluto och Snobben är fina labradorer.

– Och kaninerna och katterna är fina.

– Ja.

– Och fåren och getterna.

- Ja.
- Och alla andra djur på gården.
- Ja, och du tycker också om djur, hör jag.
- Ja, Dandy och Pompe är fina, och dom stora hästarna. Men tror du att dom har hästar och hundar där som jag ska bo senare?
- Nej, jag vet faktiskt inte. Men vi kan kolla upp det.
- Men om dom inte har det, då vill inte jag bo där.
- Nej, jag förstår. Och då får dom leta upp ett nytt ställe, med djur.
- Ja ...

– Fast du kanske kan ge det nya stället, hemmet, en ärlig chans.

– Ja, kanske.

Sten mår bättre nu och det känns okej att åka tillbaka till Örebro. Fast det blir lite tomt och ensamt när inte Rickard är där.

115 Trött och sömnig

De kör i bara fem minuter innan de kommer fram till en kiosk.

De äter glassen utanför kiosken, köper godis, och fortsätter bilfärden hem till Örebro.

Efter bara fem minuter i bilen somnar Sten och sover hela vägen hem till gården.

När Ove har parkerat bilen, på en skuggig plats, knäpper han loss Stens säkerhetsbälte. Och han vevar ner sidorutan för att släppa in luft.

Nu får Sten sova fram tills han vaknar. Han behöver sova, och bli människa igen. Inte minst behöver han sova bort de trista skuggorna runt ögonen.

Inte heller någon annan på gården väcker honom.

Han sover i tre timmar i bilen. Och när han vaknar är han både hungrig och törstig.

Men han har tur när det snart

vankas kvällsmat.

Och efter kvällsmaten, går han till stallet och tittar till ponnyhästarna.

De gnäggjar och hälsar på honom när han kommer.

Efter stallet går han till Rickards rum och spelar TV-spel.

Men så blir han så trött och sömning igen. Han lägger sig ner på Rickards säng och somnar.

TV:n står på och lyser upp rummet. Fast Kerstin och Ove stänger snart av den, då de kommer för att säga godnatt.

Sten sover tungt hela natten. Och han har mycket sömn att ta igen.

Del 6

Övergiven

ÖVERGIVEN

116 Känner sig

mycket ensam

Sten, fosterfamilj, Örebro

Sten känner sig mycket ensam och en enorm tomhet ekar över honom. Och just nu känns det som att det inte finns något längre som kan göra honom glad

igen.

Kanske är det nu som han borde rymma? Men vart ska han i så fall ta vägen?

Om han bara hade haft Rickard att prata med. Men han är hos sina nya fosterföräldrar, och där har han det säkert bra. Han får lära sig spela på olika instrument, som han önskar.

Och när Sten tänker: inte längre någon Rickard, blir han än mera nedstämd och ledsen.

Förutom Rickard så saknar han mormor, mamma och Amir. Men de är numera som bortblåsta ur hans liv.

Han vill gärna prata med någon. Men familjen är upptagen med alla sysslor på gården. Och det är sällan att någon tar steget och är med honom, eller ens tar sig tid att prata med honom. Inte så mycket i alla fall eller under någon längre stund.

Fast, söker han upp någon, fosterföräldrarna eller någon av flickorna, så blir han alltid vänligt bemött, och aldrig att de avvisar honom.

Fast ändå så känner han inte att han är med. Han står mest bara vid sidan av och tittar på vad de gör: om de pysslar om hästarna, stallet, krattar gårdspla-

nen, mekar med någon maskin, städar i huset, tvättar, diskar, lagar mat ...

Sten har lite svårt att förstå att det finns dagliga, fasta uppgifter som hela tiden måste göras. Det fungerar inte att bara göra dessa sysslor när man har lust.

Djuren måste skötas om varje dag, likaså huset med städning och matlagning.

117 Sköter om ponny- hästarna

Varje dag, efter att Rickard har gett sig av till sin nya fosterfamilj, borstar Sten Dandy och Pompe, leder ut dem till hagen, men han vågar varken att gå på en promenad med dem eller att rida.

Och han tänker mycket på Rickard,

hur kul de har haft tillsammans här på gården.

Och en av de tre flickorna, som var här när Sten kom, har rest vidare till sina permanenta fosterföräldrar.

Men Sten tänker att han vill vara kvar här på denna gård med dessa fosterföräldrar. I annat fall så tänker han rymma.

Och någon dag senare, när han står inne hos Dandy i hans box, känner han sig mycket nedstämd och ledsen.

Han saknar så mycket: mamma, mormor, Amir, och nu Rickard. Och ska han snart också behöva sakna

Pompe och Dandy?

Och innan han också mister dem, med att han ska behöva bli hämtad av nya fosterföräldrar ...

Ja ... Nej, han måste rymma. Det finns inget annat, och det känns som det är det enda rätta.

Men vart?

Han gråter en stund samtidigt som han kramar om Dandys hals.

118 Stor

övertaskning

Men så plötsligt övertaskas han av att Ove kommer in i stallet och han har något att berätta för honom.

Rickard trivdes inte hos sina nya fosterföräldrar. Han blev mycket ledsen och grät hela dagarna.

Men nu i dag ringde han hit till gården i Örebro, och ville bli hämtad

tillbaka.

– Hej, Sten, vi behöver åka och hämta hem Rickard. Han mår inte bra och han vill inte vara hos sitt nya familjehem.

– Ja ha, säger Sten ock känner en plötslig glädje krypa fram i kroppen. Men var är han då? Jag har glömt ...

– Han är inte så värst långt härifrån, i Hallsberg. Det är bara några mil. Vi hämtar hem honom på ett par timmar.

Nu minns Sten att Hallsberg ju ligger på vägen till Skövde. Det kommer han ihåg från då de åkte till begravningen.

– Ja, just det, det kommer jag ihåg

nu, säger han mycket glad. Jag följer gärna med! Men när ska vi åka?

– Vi åker nu, bums. Är du redo, klar?

Vi kan stanna till på en hamburgerrestaurang på vägen och äta en hamburgare eller två, om du vill?

– Ja, gärna!

Efter bara tio minuter sitter de båda i bilen och är på väg till Hallsberg för att hämta hem Rickard.

MYCKET

GLÄDJE

119 Underbar

återförening

Sten, Rickard och Ove, bilresa

Bara en timme senare svänger de in på

gårdsplanen där Rickard står och väntar på dem.

Det blir ett litet kramkalas innan de alla tre sitter i bilen på väg hem till Örebro igen.

De blir bjudna på fika innan de åker, fast som de tackar nej till. Ove ser på Rickard att han inte mår så bra. Han tänker då att Rickard inte vill vara kvar där ytterligare för att fika.

På vägen hem stannar de till vid en hamburgerbar och äter en hamburgare och sköljer ner med läsk.

Rickard säger att de var så tråkiga i den nya familjen, och de spelade inte

alls instrument som de hade sagt eller mer lovat.

De hade piano och gitarr, men kunde knappt själva spela på dem.

Och Rickard har ju önskat att få komma till en musikerfamilj, där de kan spela och lära honom att spela piano, gitarr och trummor.

– Du, Rickard, våran älskade vän, socialen får helt enkelt leta vidare efter en bättre familj åt dej.

– Ja, säger Sten, och en familj som kan spela alla instrument som du önskar och vill lära dej.

120 Vill bli artist

- Fast jag vill också gärna bli artist.
- Artist? säger Ove frågande.
- Ja, en som sjunger.
- En sångare? säger Sten frågande.
- Ja ...
- Men hur låter du när du sjunger då?
frågar Sten.
- Ja, vad trevligt, säger Ove. Men

vill du sjunga något nu, för Sten och mej?

– Nej, inte nu. Men en annan gång, kanske.

– Ja gärna, säger Ove, det vore kul.

– Ja, och du kanske kan sjunga i morgon, om du vill, säger Sten.

– Ja, kanske, säger Rickard. Och vi får se.

Saken är kanske att Rickard inte är så förberedd på att sjunga, inte just nu. Och han behöver nog också ha texten som han ska sjunga, framför sig, som stöd.

121 Inget bra familjehem

Sten, Rickard, fosterföräldrar och
flickor, hus

Rickard går med in i huset och hälsar på
fostermamman, Kerstin, och flickorna.
Och alla blir glada över att de får ses
igen.

– Så det var inget bra där borta?
frågar Kerstin.

– Nej, det var skitdåligt där borta, svarar Rickard. Han ger en kortare version till alla om hur det var där borta.

– Så dom hade en massa instrument, fast ingen kunde spela på dom, frågar en av flickorna och kopplar till berättelsen som Rickard just har gett.

– Ja, nej. Dom lurades bara. Och jag vill ju lära mej att spela gitarr, så att jag kan spela samtidigt som jag sjunger.

Alla håller med. Att samtidigt kunna spela gitarr, då som man sjunger, är nog mycket bra.

122 Ber Rickard sjunga

Flickorna ber honom sjunga någon låt, eller det räcker med bara några rader från någon låt.

Nu vill Rickard gärna sjunga, fast han vet inte vad han ska sjunga.

Kerstin föreslår att Rickard, under

tiden som de fikar, funderar ut om det finns en låt som han kan och som han vill sjunga för dem.

– Ja, om du vill bli en sångartist så behöver du ju också en publik, säger en av flickorna.

– Ja, och det kanske räcker med oss här i dag, säger den andra av flickorna.

Tidigare så fanns där en tredje flicka, men som har rest vidare till ett permanent familjehem.

Rickard ler som svar.

123 Visa sköna moves

– Och om ni vill så kan jag visa hur man gör sköna moves, som Michael Jackson gör? säger Sten.

Han berättar inget om att Amir och han har tränat på sköna moves som Michael gör.

– Ja, gärna! säger alla.

– Fast då behöver jag också en stereo

eller en musiker och med en Michael Jackson-låt.

En av flickorna har en CD-skiva med arton låtar och med olika artister. Hon säger också att Thriller, med Michael, finns med på den.

Hon går till sitt rum och hämtar skivan.

I vardagsrummet finns en stereoanläggning. Alla pausar fikar och går till vardagsrummet och sätter sig i sofforna.

Sten är inte så värst blyg av sig och sätter igång med en gång.

Direkt när låten Thriller spelas ut från

högtalarna sätter han igång. Han dansar och gör sköna moves, som Michael gör i videon.

Han dansar igenom hela låten.

Och han får massor med applåder.

Alla tycker att han är grym på att dansa. Det ser speciellt kul ut när han sopar bakåt med fötterna. Det ser ut som att han går framåt, men förflyttar sig bakåt.

124 Rickard sjunger

Rickard får titta på CD-omslaget. Och där finns flera låtar som han har hört tidigare, som han gillar, men som är på engelska.

När Sten är klar med sin dans och sina moves, säger Rickard att han gärna vill sjunga, men att det måste vara på svenska.

Samma flicka som förut springer och hämtar ännu en skiva från sitt rum. På skivan finns massor med svenska klassiker.

Rickard får titta på omslaget. Han ser direkt en låt som han kan och vill sjunga. Den är en av hans favoritlåtar. Låten är: Jag vill ha en egen måne, av Ted Gärdestad.

Och han kan texten mer eller mindre utantill.

Ted var bara tolv år gammal när han skrev den.

Och denna låt passar extra bra nu när han svek Sten med att resa iväg till nya

fosterföräldrar i Hallsberg. Fast nu tänker han att han nog är förlåten, när han ju är tillbaka hos honom igen.

I CD-fodralet finns ett sånghäfte med texten till alla låtar. Rickard har texten som stöd, ifall om han kommer av sig. Han spelar låten på en lägre volym, och sjunger med Ted när han sjunger.

Och Sten tar initiativ att dansa med samtidigt som Rickard sjunger. Fast han gör mest moonwalk och i takt till musiken och Rickards sång.

Man kanske kan tänka att Sten nu stör Rickard när han sjunger. Fast så är det inte. Istället peppar han honom att

våga ta ut sången mera. För han måste våga sjunga, när han ju drömmer om att bli artist.

– Jag vill ha en egen måne, som jag kan åka till. Där jag kan glömma att du lämnat mej. Jag kan sitta på min måne och göra vad jag vill. Där stannar jag tills allting ordnat sej.

Båda får massor med applåder när de är färdiga. Alla tycker att Rickard sjunger mycket fint. Och när han en dag blir en riktig sångartist, då kan han ha med Sten som dansare.

Sten säger fortfarande ingenting om att det var Amir och han en gång som

tränade in Michael Jacksons moves.

Han vill helst inte prata om Amir
mer. För det gör för ont i bröstet då.

Rickard och Sten säger att de gärna
kan dansa och sjunga mer någon annan
dag.

STALLET

125 Går till

Dandy och

Pompe

Sten och Rickard, stall

När de har fikat klart går Sten och

Rickard till Dandy och Pompe och sköter om dem. De borstar dem och sätter på sadel och träs och tar en ridtur.

Rickard får en idé om att han kan leda Pompe, hålla i tyglarna, när Sten sitter på honom, och samtidigt som han själv rider Dandy. Sten kan då koncentrera sig på att hålla sig kvar i sadeln, och om det behövs kan han hålla sig i framvalvet på sadeln.

Det går jättebra. De rider runt under en halvtimme i området. De känner det tryggt med att inte rida för långt bort från gården.

Och under deras ridtur pratar de om hur de har haft det dessa dagar som de har varit ifrån varandra.

126 Saknade

Sten

Nu erkänner Rickard att han saknade Sten så mycket att han bestämde sig för att vända tillbaka, och redan efter någon

timme på första dagen.

Han ville tillbaka till Sten och få vara med honom fram tills Sten måste iväg till sina nya, permanenta fosterföräldrar.

Han satte igång, blixtsnabbt, efter bara ett par timmar, att studera dem i detalj och leta efter fel.

Fast nästan med en gång avslöjade han dem med att inte kunna spela på sina instrument, som de hade där hemma. Inte så bra i alla fall. De var amatörer på piano som gitarr.

Sten frågar om de använde sina musikinstrument som ett sätt att försöka

locka till sig barn.

Rickard säger att förmodligen var det så.

Fosterföräldrarna föreslog också att de kunde alla tillsammans gå i en musikskola och lära sig spela på instrumenten.

– Först tänkte jag bara – glöm det. Och jag ska härifrån – nu, bums. Men så nästa dag ändrade jag mej och ville ge det en chans.

– Hur gick det då? frågar Sten mycket intresserat.

– Nej, det hände inte så mycket. Efter några dagar frågade jag fosterpap-

pan om han hade anmält dom till en musikskola. Men han hade inte det. Han hade inte hunnit.

– Vad trist. Dom var ju riktiga idioter. Och dom lurade dej.

– Ja, dom var absolut ingen musikerfamilj. Jag sa att jag inte längre ville vara hos dom. Men dom svarade bara med att jag måste ge mej till tåls. Dom skulle anmäla familjen till en musikskola, men att det inte var någon brådska med det.

– Nej lägg av! säger Sten.

– Jag satte mej på tvären, sa att jag ville åka tillbaka till Örebro. Men dom

hjälpte mej inte. Dom sa att jag kommer att vänja mej, anpassa mej till det som finns och erbjuds här hos dom.

– Så du fick inte ringa? Eller du fick inte telefonnumret hit till Örebro?

Rickard skakar instämmande på huvudet. Och säger:

– Men så kom jag på att jag ju hade telefonnumret hit. Jag hade lappen i min plånbok. Jag hade glömt att jag stoppat in den där. Och det var länge sedan som jag gjorde det.

– Vad bra.

– Det gick några dagar till. Och i dag, när fosterföräldrarna var ute i

trädgården och grejade, passade jag på att ringa hit. Det var Kerstin som svarade. Och hon blev mycket upprörd över hur mina nya fosterföräldrar betedde sej.

– Ja, vilka idioter, säger Sten.

– Kerstin sa att Ove eller hon nu på stört sätter sej i bilen och åker och hämtar mej. Och dom skulle anmäla fosterfamiljen som olämpligt familjehem.

– Ja, vad bra.

– Dom såg inte till barnets bästa, alltså mej. Och dom hade ljugit, lurat mej att tro att dom var en musiker-

familj.

– Och dom hade inga fler fosterbarn? undrar Sten.

– Nej, bara två egna små barn. Och allting där borta kändes fel för mej.

127

Telefonsamtal

Sten lyssnar intresserat samtidigt som

han håller sig kvar i sadeln. Men både Dandy och Pompe sköter sig fint och är snälla.

Och nu säger han, med intresse, som att bekräfta allt som Rickard berättat:

– Vad bra att du ringde, och att Ove kunde komma och hämta dej så snabbt. Och han kom till mej när jag var i stallet. Och jag blev jätteglad när han sa att vi skulle åka och hämta dej.

– Du förstår, som jag kanske har sagt förut, fosterföräldrarna här där vi är nu har mycket makt. Ett barn som inte trivs i sitt nya hem kan dom hämta hem på en gång, samma dag som man ringer,

till och med.

– Vad bra.

– Ja. Dom har ett extra stort ansvar och med det har dom mycket makt att bestämma, om det behövs.

– Ja, för ett barn ska inte behöva må dåligt i sitt nya hem, instämmer Sten.

– Kom ihåg, Sten, att du skriver ner telefonnumret hit på en lapp. För om du inte trivs i ditt nya fosterhem ...

– Då ringer jag bara hit till Ove och Kerstin, säger Sten.

128 Låter som en magister

Rickard fortsätter.

Sten lyssnar intresserat.

Och nu låter Rickard lite som en riktigt påläst och duktig magister.

– Du vet, när ett barn, som inte kan bo kvar med sina biologiska föräldrar, mår mycket dåligt – då är det detta första familjehem som blir asviktigt för

barnet. Det är här som barnet måste få en riktigt grundläggande, trygg och stabil grund att stå på – innan den skickas iväg vidare till permanenta fosterföräldrar.

– Ja ha ...

– Så i princip kan man behöva bli skickad fram och tillbaka mellan här och nya fosterföräldrar, flera gånger, innan man hittar ett hem som man kan trivas i.

– Men hur vet du allt detta?

– Ove har berättat om det tidigare en gång. Det var i bilen när jag följde med honom och handlade mat.

– Ja, vad bra, säger Sten. Han är snäll. Kerstin också. Och alla barn som bor här med oss. Fast nu är det bara två till, flickorna.

– Ja ..., alla här är assnälla.

– Men varför kan vi inte få vara kvar här?

– Men hallå! Har du inte fattat nånting? Om alla som kommer hit skulle få stanna, då vore ju inte detta familjehem ett akut familjehem. Och i dag skulle det väl i så fall ha bott flera hundra barn här.

– Ja, eller flera tusen till och med.

- Men du förstår ju.
- Ja, jag tänkte bara att ...
- Jag vill också stanna här. Även fast att dom inte är musiker.
- För du gillar Dandy och Pompe?
- Yes!
- Det gör jag med.

Båda blir tysta en stund. De rider in i en mindre skog i utkanten av gården.

– Du måste vänta tills dom hittar en jättebra, en riktig musikerfamilj, som du kan bo hos, säger Sten.

– Ja, det måste bli så. Och man måste ha tålamod. Men du då? Har inte du

några specialintressen?

– Nej ...

– Jo, du har ju dansen. Du kan väl säga att du vill komma till en dansfamilj?

– Ja, det vill jag. Det var en riktigt bra idé. Tack för tipset.

– Ingen orsak, kompis.

129 Kvällsmat

De rider tillbaka till stallet. De borstar

hästarna igen och ger dem havre och hö.

Det har blivit sen kväll och kvällsmaten väntar på dem i köket. Det blir varma smörgåsar och mjölkchokladdryck.

Alla andra har redan ätit. Rickard och Sten får sitta själva vid det stora köksbordet och äta. Fast Kerstin serverar dem varma smörgåsar, med ost, skinka och tomater, och kryddor.

Och Ove sitter i vardagsrummet med de andra barnen och tittar på TV. Fast då och då kommer han ut till köket för att hämta mer kaffe och för att fråga pojkarna om allt är okej med dem.

När han har gått iväg igen och Kerstin är utom synhåll viskar Sten till Rickard:

– Vi måste komma på ett sätt så att vi får stanna här.

– Ja, jag vill också bara vara här, säger Rickard.

När de har ätit klart tackar de för maten och går till Rickards rum och spelar TV-spel.

Allt i hans rum är kvar och ser ut som då när han lämnade det. Det har alltså inte hunnit komma någon ny pojke som har flyttat in på hans rum.

Och huset är väldigt stort, med

många rum, och här finns plats för säkert tio barn samtidigt.

Under spelets gång frågar Sten om han får sova över i Rickards säng.

Och det vill Rickard jättegärna.

Han föreslår att de kan sova över hos varandra varannan natt. Så i morgon natt kan han gärna sova över i Stens säng.

De bestämmer så.

FÅRINGEN

KONTAKT

130 Vill

berätta om

hoten

Amir, hemma i Skövde

454

Amir ringer varje dag till Sten i Örebro, men det går inte att få tag på honom.

Antingen så tutar det upptaget, eller så hörs en kvinnlig röst som säger att telefonlinjen är bruten, eller att deras telefon kan vara trasig, att en reparatör behövs.

Eller så svarar någon annan där i huset, som säger att den ska be Sten ringa upp Amir – vilket han aldrig gör.

Amir vill säga till Sten att han nu är mycket mobbad och jagad, både hemma på gården som i skolan. Och detta startar eller fortsätter direkt, dagen efter att Sten har rest till Örebro.

Men nu har mobbningen och jagandet av honom gått så långt att han måste akut ta skydd och flytta till sina låtsaskusiner i Göteborg.

Mest är det alla lappar om hot som de har skrivit och gett honom. Det är väl detta som skrämmer mest.

Allt med mobbningen och jagandet av honom är polisanmält. Men polisen kan inte göra så mycket, när pojkarna nekar till allt. Och de säger att Amir har tagit fel på personer.

Men polisen säger: om det inte finns tillräckliga bevis som styrker att lapparna är på fullaste allvar, då kan de

inget göra.

Visst är lapparna med alla hot hemska, säger de, men att de bara kan vara tomma hot. Pojkarna vill nog bara skrämmas med Amir.

131 Reser till

Göteborg

Men Amirs föräldrar tar nu det säkra för

det osäkra och har ordnat så att han får tillfälligt flytta från Skövde. Han ska nu bo ett halvår hos sina låtsaskusiner i Biskopsgården i Göteborg. Och också gå i skolan där.

Allt ordnades på bara ett par dagar. Skolan i Biskopsgården förbereder sig nu för att kunna ta emot Amir om ett par dagar.

Amir blir skjutsad av pappa redan i morgon.

Och Amir vet inte vad han känner, mer än att han kommer kunna känna sig trygg i Göteborg.

Fast all denna information får inte

Sten nu, då han varken ringer upp tillbaka eller på annat sätt går att nå.

Amir har också tänkt tanken att Sten redan har flyttat till sin nya fosterfamilj i Stockholm.

Men i så fall, varför ringer inte Sten och meddelar honom det? Eller vill han inte. Kan han inte? Får han inte?

132 Jobbigt och ledsamt

Vad ska han tänka om sin gamle vän och kompis? Det här börjar bli jobbigt. Och han blir mer och mer ledsen. Mer för varje dag som går, och att han inte har fått tag i Sten.

Allt detta som han nu gärna vill berätta för Sten. Men det går ju inte att få tag på honom.

Fast det kanske är bäst så. För Sten klarar nog inte av psykiskt att höra om all mobbning och jagande av honom.

Och be Stens fosterföräldrar berätta om det för Sten – Nej det vill han inte.

Ja, skiten med mobbarna fortsätter, som sagt, efter att Sten har rest.

Ja, han är helt ensam mot antagonisterna, eller mer terroristerna.

Fast Sten klarar nog ändå inte att höra om allt detta, inte nu när han ju är i ett så dåligt skick psykiskt. I alla fall så var han det på begravningen. Och det har ju inte gått någon längre tid, bara en vecka.

Ja, Sten var enormt ledsen då.

Mobbningen

bara

fortsätter

Och mobbarna, de gör allt för att få bråka med honom. De är på honom nästan hela tiden, eller åtminstone när

de får chansen att bråka.

Han vågar inte längre gå ut. Och när han ska till skolan måste mamma eller pappa följa honom.

Och, som sagt, mobbarna ger honom lappar med olika skrivna hot. Allt som de ska göra med honom, när de får tag på honom. Det här som ju, förutom mobbning också kan kallas för terror.

På flera lappar står det: att de ska slå honom när de får tag på honom. Och på andra lappar står det att de ska döda honom när de får tag på honom. Han är en äcklig turk som är smutsig och luktar illa. Och sådana ska inte vara i Sverige,

de ska vara i Turkiet.

Amir orkar inte längre med denna mobbning med terror. Och han har, som sagt, slutat att gå ut.

Och i morgon åker han till Göteborg.

Fast inget av allt detta kan han nu säga till Sten.

Han kan knappt ens prata om positiva och roliga saker, för Sten bara gråter då. Ja han verkar gråta för allt – för det lilla minsta. Negativt som positivt.

Och på något vis är det väl förståeligt.

Men hur och vem ska kunna hjälpa honom?

134 Behöver skydd

Ja, Sten skulle bli ännu mera ledsen och förtvivlad om han fick höra hur Amir har det där hemma, med de hemska mobbarna.

Och i skolan, på rasterna, då håller Amir sig i närheten av någon rastvakt eller någon annan vuxen på skolan. Ibland vaktmästaren. Eller städerskan,

Anna.

Ja, i skolan och hemma i bostadsområdet har det blivit ännu mera, än tidigare, som en enda stor och lång mardröm.

Han vet inte vad han ska göra?

Men han kan inte säga allt detta till Sten, och säkert inte heller i telefonen.

Han förstår, som sagt, att Sten nog inte klarar eller orkar höra detta. Och Sten mår säkert dåligt nog som det är.

Nej, han vill inte göra det värre för honom.

Och som sagt, Sten varken svarar i telefonen eller ringer tillbaka.

Vad har hänt med honom? Och har han blivit annorlunda? En annan person?

Fast det är klart – han har varit med om så mycket hemskt som nog har gjort honom mycket nedstämd och ledsen.

Hoppas bara att någon kan hjälpa honom.

Del 7

Övergiven

igen

SKA BLI

HÄMTAD

135 Dagen

innan Stens

avresa

Sten och Rickard, akut familjehem

470

En större ångest kryper fram i Sten över att han snart ska behöva lämna Rickard. Han måste resa vidare till sitt permanenta familjehem.

Fast han vill inte.

Och än en gång sätter tankarna igång om att fly, rymma.

Men vart?

Tiden för Stens avresa till det nya familjehemmet flyttades fram två veckor. Det var på begravningsdagen av sin mormor som datumet flyttades fram.

Men nu så har den tiden gått.

Rickard och han har gjort som de

brukar: skött om ponnyhästarna, cyklat, spelat fotboll och innebandy, och spelat TV-spel.

Allt detta kommer de att hinna med även i morgon på Stens sista dag här i Örebro.

Och nu, innan de ska sova sitter de och spelar TV-spel för näst sista kvällen.

Och i övermorgon ska Sten bli hämtad av sina nya familjehemsföräldrar. Sedan bär det iväg med bil och tåg till sitt nya hem i Stockholm.

Sten stannar upp i spelandet och tittar med allvarliga ögon på Rickard som

möter upp med hans blick.

– Jag vill inte åka till det nya familjehemmet i övermorgon. Jag vill stanna här med dej, och med Ove och Kerstin.

– Det kan du nog glömma. Jag vill gärna vara med dej, fast du måste åka med till ditt nya hem.

Sten svarar med en suck.

– Förresten så kan jag nästan lova dej att snart så kommer jag att åka till nästa familjehem.

– Ja, och som är riktiga musiker, fyller Sten i.

– Inom säkert bara två veckor eller så, så har dom hittat ett nytt familjehem

till mej.

136 Vill inte

åka

Sten känner och förstår nu att Rickard inte verkar ha några problem med att resa till ett nytt familjehem. Inte heller verkar han ha ångest över att behöva lämna honom.

Fast Rickard är tre år äldre än han och ser nog på det hela med mera mogna ögon. Och han har säkert mer erfarenhet.

Inte minst så har han ett superbra självförtroende och en enorm självkänsla.

Och det finns nog ingen som vågar ”slå honom på fingrarna”.

Nej, han vet vad han vill.

Sten förvandlas i sitt ansiktsuttryck till att bli mycket allvarlig. Och han säger:

– Nej, du, Rickard. Jag känner inte för att åka i övermorgon. Och jag vill

inte. Jag gör det inte. Jag vill vara kvar här med dej. Jag tror jag rymmer.

– Men jag kanske bara blir kvar här under några dagar, en vecka, kanske två, säger Rickard förvånat. Sedan har dom säkert hittat en ny musikintresserad familj, som jag kan bo hos.

– Men hur ska jag göra för att få slippa åka med bilen i övermorgon? Vad hade du gjort, om du varit jag?

– Du, Sten, jag ska hjälpa dej.

– Ja, tack, men hur då?

Rickard pausar TV-spelet, blir tyst och tänker.

137 Kan hålla sig borta

Men efter en stund säger han:

– Nu vet jag. Du kan göra så att när dom kommer för att hämta dej, då håller du bara dej borta.

– Ja, vad smart. Så gör vi, jag. Men tror du att jag kan komma fram och visa mej, när dom som ska hämta mej har åkt igen?

Rickard vet inte. Han funderar ytterligare. Men snart kommer han fram till att det nog kan vara bra om han inte visar sig förrän tidigast fram på kvällen.

Fast risken finns ju då att de redan har anmält Sten som försvunnen, och att allt blir till en polissak. De kommer kanske tro att någon har kidnappat och fört bort honom.

Det kan bli en stor cirkus.

Detta tror Sten också.

Så det bästa är nog om Sten vågar visa sig när en timme har gått efter att de som ska hämta honom har åkt. För då har de nog inte hunnit anmäla honom

som försvunnen till polisen.

De bestämmer detta. Och Rickard ska hjälpa honom att hålla utkik efter de nya fosterföräldrarna.

– Men du, säger Rickard och höjer på sina ögonbryn. Tänk om dina nya fosterföräldrar, i Stockholm, är schysta, jättebra och snälla.

– Ja, men jag vill inte bo med dom ändå. Jag vill bo här, på gården med Ove och Kerstin, och dej.

– Du ... Kanske kommer dom att förstå att du inte mår bra och att du behöver få stanna här på gården några dagar, veckor till.

– Ja, hoppas att dom fattar att det är så.

– Du ska se att det kommer gå bra.

Rickard släpper upp pausen och spelandet drar igång igen.

De spelar ett fotbollsspel. Det ena laget är blått och det andra gult. Och nu vinner det gula laget, Stens lag, igen och för andra gången. Och förra gången vann Rickards lag.

138 Stor oro med ångest

Nästa dag, dagen innan Sten ska fara vidare till sitt nya familjehem, funderar de båda mycket på hur de kan göra för att få stanna kvar här i detta familjehem. Även om det nu är ett akuthem.

Och ett par timmar innan kvällsmaten går de bort till stallet och borstar hästarna.

Rickard får lust att rida en liten sväng och han frågar Sten om han också vill det.

Sten vill, men vågar inte. Inte i kväll. Men kanske i morgon.

Rickard säger förvånat att han vågade ju rida på Pompe i går. Han kan hålla i tyglarna, som i går, om Sten vill.

Sten skakar bara bestämt på huvudet.

Egentligen så är det att han inte mår bra. Han är mycket orolig och har ångest inför i morgon, då han ska åka till sina nya fosterföräldrar utanför Stockholm, huvudstaden.

Men han säger inget om sin oro.

Fast Rickard kan se på honom att han oroas för något.

Och i morgon kanske det inte blir någon chans till ridning, för att Sten kan behöva gömma sig hela dagen, för dem som ska komma och hämta honom.

– Okej, men jag kan leda Pompe när du rider på Dandy, säger Sten.

– Men du kan väl också rida. Pompe är ju jättesnäll. Och jag kan hålla i tyglarna, som i går. Du kan sitta och hålla dej i sadeln.

– Okej, vi gör väl så då. Förresten så är det kul att rida.

Efter en liten bit på en landsväg vågar

Sten själv hålla i tyglarna. Och Pompe och han går efter Dandy och Rickard.

De rider också in på en skogsstig. Ibland går det uppför och ibland nedför, och där emellan finns fina, hyfsat plana sträckor.

Efter en halvtimme rider de hem till stallet igen.

139 Sten har en plan

Det är planerat att Sten nästa dag ska bli hämtad av sina nya fosterföräldrar, för att åka med tåget till Stockholm. Och mellan tågstationen och familjehemmet i Örebro skjutsar Kerstin eller Ove dem.

Men redan nu planerar Sten att rymma. Om han inte rymmer redan här från gården, innan de kommer, så kan han

göra det senare under tågresan.

Och innan tåget ska stanna vid någon tågstation på vägen, för att släppa på och av människor, tänker han säga att han ska gå på toaletten, men att han snart kommer tillbaka till kupén och sätter sig igen.

Fast detta som han då inte kommer att göra – komma tillbaka.

Inne på toaletten kan han tänka ut de sista detaljerna i sin plan.

Och snart, när man ropar ut nästa tågstation i högtalarna, kan han göra sig beredd att kliva av tåget.

En liten stund senare kommer han stå

på perrongen och vinka av tåget som åker vidare mot huvudstaden.

Kanske kommer han att bli hungrig.

Men då kan han bara gå in i en matbutik och stjäla en påse med kanelbullar. För han har ju inga pengar att betala dem med.

Eller vänta ... Stjäla, nej det är nog inte hans grej. Men han kanske kan komma på något annat och bättre sätt.

Och snart kommer han på att han kan leta efter pantflaskor och -burkar som han kan panta i affären, och sedan köpa en påse bullar.

Ja, vad smart! Han är helt enkelt ett

geni.

Och kanske kommer pengarna också att räcka till en dricka. För den vill han ju inte heller stjäla.

140 Om det blir problem

Allt kommer garanterat att gå utifrån planen, nästan in i minsta detalj.

Men om han skulle välja att stjäla, då skulle säkert en butikspersonal komma att upptäcka honom, vad han gör, och sedan dra med honom in på kontoret.

Och hon skulle nog ringa polisen, som blixtsnabbt skulle komma dit till butiken.

Sten kommer kanske då, i sitt försvar, säga att han inte ville åka med fosterföräldrarna och bestämde sig för att rymma. Men att han också blev hungrig. Och törstig.

Polisen skulle säkert ringa till sociala myndigheten, och de skulle be polisen köra Sten tillbaka till familjehemmet i

Örebro.

Och här har det liksom aldrig varit några problem.

Sten minns allt som har sagts i detalj. Allt som Rickard har sagt till honom, men också Ove och Kerstin.

Innan kvällen kommer Rickard och Sten mötas igen. Och Rickard kommer föreslå att de kan rida ut på en liten kvällstur med Dandy och Pompe innan kvällsmaten. Och det kommer Sten väldigt gärna vilja.

Och Ove och Kerstin kommer inte det lilla minsta vara oroliga för att pojkarna ska spåra ur. De trivs här på

gården i Örebro och vill ju helst stanna här. Fast att det ju inte kommer gå.

Men Sten tänker att Rickard och han nog säkert hittar någon ny och bra lösning, för att få stanna.

Och så är cirkeln sluten.

ÖVER- RASKNING

141 Sällskap på
ridturen

Sten, Rickard och fosterföräldrar, ute

På vägen hem möter de fosterföräld-

rarna som rider på en varsin stor häst.

– Hej, Sten och Rickard, ropar Kerstin och Ove i kör. Hur går det med eran ridtur.

De har ridit ut mest för att de fick lust. Och de har bett flickorna där hemma att ta hand om kvällsmaten.

I går kom en tredje flicka hit.

Och de vet redan vad det blir till kvällsmat. Det blir varma smörgåsar och te.

Fast det tar inte längre än tjugo minuter att göra iordning kvällsmaten.

Och fosterföräldrarna fick en stor lust att rida efter pojkarna och se hur det går

för dem.

– Ja, flickorna lovade att göra varma mackor till kvällsmat, och medans vi tog en liten ridtur.

– Ja tack! säger Rickard. Jag är redan hungrig.

– Jag med, säger Sten.

Pompe blir än mera glad än tidigare när de stora hästarna kommer fram på vägen. Och alla de andra tre hästarna klarar att stå stilla under en minut medans de hälsar och pratar några ord med varandra.

Men Pompe blir uppjagad och vill röra på sig.

142 Pompe

öser på

Fosterföräldrarna ser att Pompe är mycket pigg och uppåt i humöret. De tänker att han nog har en massa energi som han behöver göra sig av med.

– Vad säger du, ni, om att vi travar en bit på vägen tillbaka? föreslår Kerstin.

– Ja, det gör vi, säger Rickard.

– Nej, det går inte, säger Sten. Jag vågar inte.

– Men Pompe är snäll, säger Ove. Fast det är dom andra hästarna också.

Sten ändrar sig och vill vara modig.

– Okej vi kan väl låta hästarna springa, då.

– Trava heter det, säger Rickard. Men du, Sten, om du vill kan vi byta häst, så får du rida Dandy i stället? Han är inte lika uppspelt som Pompe.

– Nej, det behövs inte, säger Sten. Jag kan fortsätta rida Pompe. Men om han springer för fort, och att jag inte klarar att sitta kvar i sadeln?

Men alla säger att det kommer att gå bra. Han kan hålla sig hårt i sadeln och låta tyglarna hänga. Pompe kommer springa jämsides eller bakom Dandy.

Kerstin rider först och Ove sist. Och där emellan får de små ponnyhästarna springa lite som de vill efter eller bredvid varandra.

Sten håller i tyglarna så att de inte hänger och slänger, och så att Pompe inte ska snubbla på dem.

De travar iväg. Det går mycket bra, men efter bara hundra meter får Pompe ett lekutbrott och rusar iväg det snabbaste han kan i trav. Och snart byter han

till galopp och de andra hänger på.

Och när Sten börjar skratta vågar de andra skratta med honom.

– Hjälp, jag ramlar av! säger Sten och håller hårt i sadeln. Tyglarna hänger löst och fladdrar för vinden.

– Nej då, säger de andra i kör. Håll hårt i sadeln, luta dej bakåt och trampa ner hämlarna i stigbyglarna.

Och Sten, som Rickard, har ridstövlar på sig i dag.

I stallet finns ett skåp med flera par ridstövlar i olika storlekar.

I skåpet finns också flera ridhjämlar i olika storlekar.

Pompe sköter sig bra. Han galopperar i full fart och som en liten ponny orkar med.

Men han håller sig tätt efter Dandy som också galopperar i full speed.

Och de stora hästarna behöver bara trava sakta, nästan skritta (promenera) snabbt för att hinna med.

143 Pompe blir trött

Efter en kilometer lugnar Pompe ner sig och byter galoppen till trav. Och Sten sitter kvar uppe i sadeln.

Efter mindre än hundra meter av trav byter Pompe automatiskt till skritt.

Och han är svett, nästan genomsvett i pälsen.

– Våran älskade lilla Pompe är helt

slut nu, kan vi se, säger Kerstin. Han ville springa av sig, fast nu är han mycket trött.

– Ja, det är några branta uppförbackar i skogen på vägen hem, säger Ove. Det vore bra om han slapp ha någon på sin rygg resten av vägen.

Fosterföräldrarna föreslår att Rickard fortsätter rida på Dandy samtidigt som han leder Pompe med att hålla i hans tyglar.

Och dessa två ponnyhästar är som bästa kompisar, så det ska nog gå bra.

Fast att leda Pompe efter någon av de stora hästarna kan bli problematiskt.

Han kan irritera dem så att de börjar bråka. Och de vill inte riskera att Pompe blir sparkad.

144 Rider en stor häst

Sten förstår, men säger att han kan leda Pompe. Och för Rickard går det bra att leda Pompe efter Dandy.

Fast Kerstin och Ove säger att det blir jobbigt för Sten att gå i uppförbackarna i skogen. Det är bättre om han hoppar upp och sitter framför Ove på hans stora häst.

Ove rider också barbacka (utan sadel).

Och denna stora häst är stark och lugn av sig.

Sten kommer inte att trilla av. Och Ove sitter bakom och styr upp honom, om det behövs.

Fast Sten vågar inte rida på denna stora häst.

Men alternativet är att han rider

Dandy och leder Pompe. Och då sitter Rickard framför Ove.

Fast detta blir för svårt och krävande för Sten som är en stor nybörjare på hästryggen.

Men efter en pytteliten stunds fundering säger Sten ja och vill prova att rida på en stor häst, Cesar. Och det går bra när han har Ove som säkerhet bakom sig.

Cesar, som Bea, är mycket fin, ståtlig och verkar älska att få vara ute på en ridtur.

Bea, ett sto (hona), som egentligen heter Beautiful, är en skimmel (gråvit

päls) och Cesar är nästan svart. Och han har en stor vit bläs (tecken) i pannan, som en sverigekarta.

Kerstin rider med sadel på Bea. Det blir trångt och knöligt att sitta två stycken i sadeln.

De går lugnt resten av vägen hem till stallet. Och Pompe kämpar på, utan ryttare i sadeln.

Sten är på väg att glida av Cesar flera gånger, speciellt i de branta uppförsbackarna, men också i ett par rejäla nerförsbackar.

Och ibland är han på väg att dras av hästryggen av grenar som sträcker ut

sig just där som de behöver komma fram.

Men varje gång som han är på väg att glida av stannar Ove och hjälper honom att justera upp sig på hästryggen.

De rider och hästarna är snälla hela vägen hem till stallet.

Där får de mat: havre och hö.

Och de borstar av dem.

Borstningen är inte bara för att borsta bort smuts och damm som kan ha hamnat i deras päls, utan det är också bra för att massera upp blodcirkulationen. Och hästarna njuter av att bli borstade. Det är skön massage.

MYCKET

KÄNSLO-

SAMT

145 Kvällsmat

Sten, Rickard, andra barn och
fosterföräldrar, kök

I huset väntas det kvällsmat: Varma smörgåsar och te.

Fosterföräldrarna tar initiativ att prata om i morgon och när Stens nya fosterföräldrar kommer för att hämta honom.

Sten vet inte vad han ska säga.

Rickard sparkar till honom lätt på benet, och får en frågande blick tillbaka.

Rickard skakar nekande på huvudet till honom. Och Sten förstår direkt att han inte ska prata om sina riktiga känslor för Ove och Kerstin, om vad han känner inför morgondagen.

Fast Sten får en idé och väljer att gå sin egna väg. Och han bryter helt med det som Rickard och han tidigare kommit fram till och bestämt.

Han sätter igång med att gråta, samtidigt som han tuggar i sig en bit av den varma smörgåsen.

– Men älskade vännen, säger Kers-
tin, hur är det fatt? Hur är det med dej?
Mår du inte bra?

Hon reser sig upp från stolen och går fram till honom. Håller om honom i en största kram.

Och hon fortsätter:

– Men inte ska du vara ledsen ...

– Jag vill inte åka i morgon, säger Sten. Och ännu mer tårar kommer.

Flickorna reser sig också upp och går fram och kramar om honom.

Ove sträcker fram handen och lägger den på Stens axel, och säger:

– Har du en så stor oro med ångest inför detta?

Och Sten, han vill inte gråta. Men tårarna gör precis som de vill.

Han gråter och gråter. Och samtidigt försöker han att säga något:

– Jag vill inte åka i morgon. Jag vill vara här med er, och med Rickard, och med Pompe och Dandy. Och med

flickorna.

Alla blir mycket tagna som förvånade, men förstår direkt också det stora allvaret med alltihop.

146 Stor

Vändpunkt

Ove och Kerstin känner direkt att det räcker så här. De har, som akuta foster-

föräldrar, ett stort ansvar för Sten och de har även en stor makt att påverka och till och med avgöra hur det ska bli framöver för honom.

– Sten, om vi bestämmer att du inte ska åka någonstans i morgon, säger Ove, utan att vi bara skjuter upp det under ett par veckor eller mer ...

– Ja, och tills du mår bättre och känner dej stark och redo att åka till ett nytt familjehem, säger Kerstin.

Sten nickar instämmande och torkar tårarna på tröjärmen.

Klockan är kvart i nio på kvällen. Ove reser sig upp från stolen och går

bort till köksbänken. Tar telefonen och ringer till dem som ska komma i morgon. Och han låter mycket lugn och bestämd på sin röst när han pratar med de nya fosterföräldrarna:

– Ja, god kväll, säger han i telefonluren och presenterar sig. Det är så att det har kommit en sak i vägen och Sten är inte alls redo att bli hämtad av er i morgon. Så vi, Kerstin och jag, som också har det yttersta ansvaret för Sten just nu, vi skjuter upp hämtningen av honom.

Ett prat hörs i luren från kvinnan, som är en av de nya fosterföräldrarna.

Hon förstår att det nu har dykt upp försvårande omständigheter, som gjort att Sten inte alls är redo att bli hämtad i morgon.

Och de säger artigt hej då till varandra innan de lägger på luren.

PRATAR

ALLVAR

147 Sten drar

en stor

lättnad

Sten och Rickard, Rickards rum

– Okej, Sten, nu har vi bestämt att du är kvar här hos oss i två veckor till. Sedan får vi avvakta och se hur du mår, när två veckor har gått.

– Tack! säger Sten och försöker visa upp ett tacksamt och nöjt leende.

– Ja, och behöver du vara kvar här hos oss längre än så, så får vi ta det då, säger Kerstin och ler kärleksfullt mot honom.

– Vet du, Sten, säger Ove. Allt handlar om att få dej att må bra. Och allt annat betyder ingenting just nu. Och vi

har sett att Rickard och du trivs bra ihop
...

– Ja, ni kan hjälpa varandra att må lite bättre. Och ni kan rida, och spela TV-spel, fotboll, innebandy, cykla, umgås och ha en fin tid tillsammans här med oss.

– Och kom ihåg, Sten, att om du kommer till fosterföräldrar, som du inte tycker om, då är du så klart välkommen tillbaka hem hit till oss på gården.

– Ja, som det blev för Rickard, säger Sten instämmande.

– Ja, exakt, säger Kerstin. Det är också bra och viktigt för oss, Ove och

mej, att ni, du, kommer till ett bra hem med bra föräldrar, som du tycker om och trivs med.

148 Rickards rum

Efter kvällsmaten går Sten med Rickard till hans rum, och de spelar mer TV-spel.

Och Sten vågar fråga honom om han har blivit mobbad någon gång.

Rickard känner igen frågan. Han är helt säker på att Sten har frågat om detta en gång tidigare. Men Sten har kanske glömt det.

Fast han låtsas inte om det och svarar ärligt igen på frågan.

Och han tänker att Sten kan ha behov av att få prata om det just nu.

– Nej, det har jag inte. I skolan har jag alltid haft bra och schysta kompisar. Fast om någon eller några bara så mycket som hade vågat försöka bråka med mej.

– Då hade du slagit honom på käften, säger Sten och ler försiktigt.

– Ja, han hade fått stryk, ler Rickard tillbaka, massor med stryk.

– Så att han skulle ångra sig.

– Ja ... absolut.

– Men det behövdes inte, att ge någon, den dumme, stryk?

– Nä, precis ... Och vet du, det fanns en kille i min klass. Det var när jag gick i trean. Han var ny i klassen. Det var flera på skolan, i andra klasser, som började bråka med honom.

Men då började jag att vara med honom, både på rasterna och inne på

lektionerna.

Och efter detta var det ingen som vågade bråka med honom mer.

– För då hade du gett dom på käften, säger Sten och vågar le lite större nu.

– Exakt.

149 Berättar

Om

mobbingen

Sten berättar om all mobbning av Amir och sig. Om terrorn med cykelventilerna, och om mobbaren som älskade att boxa honom i magen och om hur han gav tillbaka.

Fast sedan kom dagen då katastrofen

hände med mormor och mamma.

Och nu behöver han ett nytt hem, ett familjehem ...

– Tänk att du enkelt och snabbt bara slapp dom idioterna.

– Ja, fast jag tror att min bästa ...

– Att Amir har fått ta alla smällar – som du ju kom undan? inflikar Rickard.

Sten nickar till svar.

Han fortsätter berätta, och nu också om allt roligt som Amir och han brukade göra: de klättrade i ett mindre berg, strax utanför gården. Och bredvid berget finns ett stort träd, en ek, som de brukade klättra i.

Och eken såg lite rolig ut för den hade två stammar som satt ihop en bit ovanför marken, som två ben.

De brukade också tälta ute på gården. Ibland satte de upp ett litet och lågt fjälltält och andra gånger satte de upp ett indiantält. Båda tälten var Stens.

Fast det hände också att mobbarna kom och drog loss tältpinnarna ur marken och slängde iväg dem. Och sedan kunde tältet blåsa iväg, eller så slängde mobbarna iväg det.

– Vet du, Sten, jag skulle vilja träffa dom där idioterna som har mobbat Amir och dej.

– Ja, och slå dom på käften.

– Ja, garanterat. Men du, Sten, i fortsättningen lovar du väl att du inte tar skit från någon igen?

– Ja, jag lovar. För jag hatar mobbare och mobbning.

– Jag med.

– Men tycker du om zigenare, då?

Ricard dröjer något med att svara.

Han tänker.

– Jag vet inte, svarar han till slut, men jag tycker om dej. Och om du är zigenare eller inte, så skiter jag i det.

Han ger Sten en kram.

– Och jag gillar dej. Fast är du en sån

där svenne eller vad det heter?

– Ja, jag tror det, för alla i min familj, och i min släkt, i generationer tillbaka, kommer från Sverige. Jag är en, så att säga, tvättäkta svensk – svenne.

– En viking, ler Sten.

Rickard ler tillbaka.

– Min mormor har sagt att vi zigenare är ett vandringsfolk. Och vi har vandrat sedan generationer tillbaka. Och vi är spridda över hela världen ... eller om det var Europa.

– Kanske båda, ler Rickard. Men var startade vandringen, eran vandring?

– Indien. Vi kommer ursprungligen

från Indien.

– Ja ha ... Är det därför som du har nästan svart hår och är mörkare i huden än jag?

– Ja, kanske ... eller jag tror det.

– Du, Sten ...

– Ja?

– Jag har redan ångrat mej. Jag tycker om zigenare – och jättemycket.

– Tack!

Sten ger Rickard en bamsekram.

150 Önskar godnatt

Det knackar försiktigt på Rickards dörr.

– Ja, kom in. Det är öppet ... eller jag menar olåst.

Ove och Kerstin öppnar dörren och kikar in.

– Vi ville bara önska er en god natt och sov så gott, säger Kerstin.

– Det är nog bra om du Sten går till

ditt rum och försöker sova lite, säger
Ove.

– Ja, svarar Sten artigt tillbaka.

– Får Sten sova i min säng, med mej?
frågar Rickard med en självsäker ton.

– Jo, men det får han så klart, säger
Ove, fast det blir väl trångt? Sängen är
ju bara en nittiosäng.

– Vi kan prova, säger Sten.

– Ja, gör som ni vill, säger Kerstin.

Hon tar initiativ att kliva in i rummet,
och hon ger pojkarna en varsin godnatt-
kram.

Ove gör likadant.

– Kan vi inte få stanna här hos er?

frågar Rickard.

– Jo, men för oss får ni gärna det, säger Kerstin.

– Ja, fast vårt hem är tänkt att bara vara ett jourhem, akuthem för barn som blixtnabbt behöver ett nytt hem, säger Ove.

Och du Rickard vill ju bo med musiker. Och du är ju duktig på att sjunga. Det låter så fint när du sjunger.

– Tack! säger Rickard.

– Ja, och du behöver få hjälp med att lära dej spela olika instrument. Och Ove och jag är inget vidare på instrument.

- Vi är väl bättre på att ta hand om djur.
- Och oss barn, säger Rickard.
- Tack, ja, vi gör väl vårt bästa.
- Vi försöker.

151 Mer om mobbingen

När Kerstin och Ove har lämnat rum-

met kryper Rickard upp i sängen och under täcket. Men Sten vill gärna få spela TV-spel lite till.

Rickard frågar om det finns något mer han kan berätta om mobbningen där hemma.

Och Sten säger att det finns massor att berätta. Många gånger så skedde mobbningen när han också var med Amir.

– Och han är också mörk, som du?

– Ja, och hans mamma och pappa kommer från Kurdistan, i östra Turkiet.

Hängmatta

Det här med att Sten blev mobbad, gör Rickard arg och upprörd. Och han vill gärna höra mer om mobbningen. Den gör honom nyfiken och intresserad.

Fast Sten behöver inte nämna sin gamla kompis Amir. De kan försöka skippa honom nu, och för att det inte ska göra så ont, så att han blir ledsen.

Men Sten säger att det nog går bra om han nämner Amir bara lite och ibland.

Och Sten fortsätter berätta.

Vid flera tillfällen gjorde Amir och han en hängmatta i en lekställning på gården.

Fast hängmattan var det någon som hela tiden gjorde sönder. Det hände nog säkert också sent på kvällen eller på natten.

Hängmattan bestod av en filt eller ett överkast som de knöt fast hörnändarna i en klätterställning av rep. Klätterställningen hade två stora sidor, lutande mot varandra, som två branta sidor av ett

hustak.

När de kom till hängmattan nästa dag hade någon gjort sönder den, skurit loss den eller skurit ett stort hål i den.

– Men vet ni att det var mobbarna?

– Nä, fast vi hörde om det på ryktesvägen. Det var genom flickor som vi känner, som berättade vad dom hade hört från sina äldre bröder. Dom sa att det var mobbarna som hade gjort det.

– Såna idioter! säger Rickard med en arg ton.

Efter att ha fått en filt och två överkast förstörda gav de upp.

Hockeybilder

Sten samlade på hockeybilder och hade ett fullt album med dem. På bilderna, som var stora som korten i en kortlek, fanns hockeyspelare: svenska, men också amerikanska och kanadensiska.

Han var så stolt över sitt album.

Mamma och han brukade, nästan varje kväll, gå till kiosken där hemma

och köpa nya hockeybilder. I albumet fanns flera hundra bilder.

Men en dag, när han var ute på gården och hade med sitt album, kom mobbarna och ryckte albumet ur händerna på honom. De gillade inte att han var så bortskämd och hade så många hockeybilder.

Samtidigt som de gick iväg med albumet plockade de ut bilderna och slängde iväg dem.

De flög iväg med vinden, en efter en, lite överallt.

Sten kunde inte göra annat än att följa efter mobbarna och försöka hinna

plocka upp bilderna innan de flög iväg alltför långt.

Rickard undrar om han var själv eller om Amir var med honom.

Men denna gång var Sten själv. Fast vid ett senare tillfälle, då som mobbarna rev sönder alla hans bilder, var Amir med honom.

Mobbningen var som förra gången, fast nu rev de sönder varje bild innan de slängde iväg den.

Och nu ...

– Ja, nej, klämmer Rickard in, nu var det väl ingen idé med att plocka upp bilderna, då dom ju var sönderrivna.

– Amir sprang och hämtade sin pappa. Men när han kom ut hade mobbarna försvunnit.

– Och det låg väl trasiga hockeybilder överallt?

Sten nickar.

– Och alla pengar som ni hade lagt på att köpa hockeybilderna ...

Sten nickar igen.

154 Slangbollar och ärtrör

– Och det finns en värre sak, än det här med mina förstörda hockeybilder.

– Ja, vad då? undrar Rickard nyfiket.

– Jo, mobbarna älskade också att bråka med min mamma. Fast inte min mormor. Henne bråkade dom aldrig med.

Mobbarna brukade ibland skjuta med

slangbellor eller ärtrör mot mamma och mej, då som vi var ute i något ärende.

När de sköt kunde de ligga gömda bakom något: staket, plank, klätterställning i lekparken, husvägg.

Vid flera tillfällen sprang mamma och tog fast någon av mobbarna. Fast då kom de andra mobbarna fram och siktade och sköt på henne på nära håll och skrek åt henne att släppa taget om deras kompis.

– Det låter som att det var rena vilda västern hemma på din gård.

– Ja, minst sagt så var det också det.

Och nu i påskas. Då var Amir och jag

ute på gården och lekte, när mobbarna kom och smällde påksmällar mot oss.

– Nej, sluta, är det sant?

– Dom ville skrämma mamma och tände på stubinen till en mindre smällare och kastade den mot henne. Dom siktade mot hennes ben.

Sten gör en mindre paus. Och Rickard väntar tåligt.

– Mamma blev aldrig träffad av någon smällare, då hon reagerade snabbt och kvickt hoppade undan. Fast det var ju flera mobbare som samtidigt kastade brinnande smällare mot henne.

– Du, jag kan se det framför mej, när

din mamma hoppar omkring, vett-skrämd för mobbarna och deras smällare. Men Amir och du, då? Blev ni träffade?

– Nej, mamma sprang iväg så fort, och med mobbarna i hälarna. Med detta mer eller mindre slapp Amir och jag mobbarna och deras smällare, och då under tiden som denna terror mot mamma höll på.

155 Svårt och känslösamt

När Sten har berättat färdigt om all mobbning och terror som hans mamma, Amir och han har tvingats stå ut med, känner han att det räcker.

Han vill inte berätta mer om allt det hemska som mobbarna har ställt till med.

Och nu blir han ledsen igen, för allt

hemskt som han har tvingats att vara med om, stå ut med, och att hans liv inte längre ser ut som det har varit.

Han har inte längre någon mormor, mamma eller bästa kompis. Allting har liksom tagit slut eller förändrats – till det sämre, till något som han inte längre känner igen, som han inte vill ha eller vara med om.

Och Amir.

Det gör så ont att inte få vara med honom. Och att se honom så där glad och lycklig, när de ses, det gör också himla ont. Han orkar inte längre med det, detta svåra och jobbiga med

känslor. Så det är nog bäst om Amir och han inte ses något mer.

– Jag tror att jag förstår, säger Rickard. Men, om jag har fattat rätt nu ... Amir och du ska inte ses något mer – typ aldrig mer?

Sten nickar instämmande.

– Okej ... Fast det kanske är bäst så. Och det kanske inte gör lika ont då. Du kanske glömmer Amir, fast minns dom fina stunderna som ni hade tillsammans.

Sten nickar igen, och torkar en tår.

– Du, min kompis, vi ska nog inte prata om Amir, för det gör dej ledsen

igen.

Sten nickar.

156 De byter spår

Klockan har blivit mycket. De båda hinner gäspa flera gånger innan de hinner byta om till sovkläder, borsta tänderna och krypa ner i Rickards säng.

Båda känner att de har pratat färdigt om allt som de har pratat om i dag. De säger god natt och föreslår att de ska rida igen på ponnyhästarna i morgon.

Efter en kort stund säger Sten:

– Du, Rickard, tycker du att det ska bli kul att börja i skolan igen, på det nya fosterhemmet?

– Jag vet inte ... Jo, kanske lite.

– Men tänk om skolan ligger långt bort från fosterhemmet.

– Ja, men då får jag eller du ta bussen.

– Ja, det går säkert en skolbuss ...

– Och vi måste sköta oss, på vårans

nya skola. Annars kan det bli problem.

– Ja ...

– Även om det skulle uppstå problem, måste vi sköta oss.

– Ja, för annars kan det bli mer problem, säger Sten i stora funderingar.

– Ja, helt klart.

– Men tycker du att det ska bli kul att börja i skolan?

Rickard tänker att denna fråga ställde Sten alldeles nyss. Men han låtsas inte om det utan svarar lika ärligt som tidigare:

– Ja, fast bara lite.

– Ja, bara lite, håller Sten med.

- Pyttelite.
- Ja, pyttelite.

Del 8

Överraskning

STOR

TOMHET

157 Saknar

Rickard

Sten, akut familjehem

Än en gång blir Sten mycket nedstämd

och ledsen när nyheten kommer om att Rickard ska lämna honom igen.

Och nu kommer det väl dröja länge tills de kommer kunna ses igen. Eller så kommer de aldrig mer att ses, att det här blir sista gången som de är tillsammans.

Men han gör sitt bästa att inte visa sin nedstämdhet för Rickard, som ju nu blir jätteglad av att få en ny chans att komma till musikintresserade fosterföräldrar.

Och denna nyhet med besked kommer bara en vecka efter att Rickard kommit tillbaka från familjehemmet i Hallsberg.

De nya fosterföräldrarna är mycket musikintresserade, och hela familjen spelar och behärskar många olika instrument.

Detta tycker Rickard låter mycket bra. Han blir ivrig och mycket glad för att det händer så snabbt.

Han har ju knappt hunnit att landa sedan senaste värdelösa försök med ny familj.

Och, som sagt, de är en musikerfamilj, som har musik som sitt största intresse.

Rickard säger att det nog inte kan bli så mycket bättre.

Fosterfamiljen bor i ett hus i Karlstad, som ligger vid vattnet ovanför Vänern, Sveriges största sjö.

Och i Karlstad pratar de roligt. Det är värmländska. I Örebro pratar man närkiska, och i Skövde västgötska. Fast närkiska och västgötska kanske också låter lite roliga. För vissa, som kanske har en kul humor.

Men stockholmska låter väl inte så speciellt kul. Och Sten vill nog inte ens heller försöka ta reda på det – om det låter kul.

För han tänker nog inte resa till huvudstaden.

Känslosamt

Rickard blir, som sagt, mycket glad och uppåt, men också ledsen över att behöva lämna Sten igen. En andra gång, och så nära efter den förra.

Men så är det, och det är liksom bara att försöka gilla läget.

Och När Rickard reser iväg lägger de också in en extra vecka för Sten här i

Örebro.

Kerstin och Ove är nästan helt säkra på att Sten kommer att bli nedstämd och ledsen igen efter att Rickard har åkt.

Också Rickard tycker detta blir bra för Sten.

Så när Rickard har rest iväg har Sten nästan två veckor framför sig här i Örebro.

Så huvudstaden får allt vänta ett tag till, innan han är redo för den. Om han nu blir redo för den. Möjligen bara lite redo för den. Kanske.

Sten vill inte, men han förstår att han måste resa någon gång. Fast absolut

inte än på ett tag. På nästan hela två veckor.

Men om han inte reser, då kan han kanske få problem med polisen.

Fast, vad har han att förlora – mer än som redan är förlorat: mormor, mamma, Amir – och nu också Rickard, Ove, Kerstin, flickorna och ponnyhästarna, och alla andra djur här på gården i familjehemmet i Örebro?

Nej, han kan enkelt konstatera, att det finns väl inget mer som han kan förlora.

159 Tänker rymma

Fast redan nu, eller faktiskt redan tidigare, så har han tänkt rymma, och nu igen, innan fosterföräldrarna kommer för att hämta honom.

Fast hans tidigare försök till rymningar blev avbrutna.

Först när Amir och hans pappa kom till honom vid borgen. Och andra

gången på begravningen. Och då var det Amir och hans pappa som stoppade rymningen igen. Och sedan kom Ove, och allt blev bra igen. Nästan.

Ja, han kan rymma så många gånger som det behövs – för att få stanna kvar här på detta akuta fosterhem, med Ove och Kerstin, ponnyhästarna och alla de andra djuren på gården. Och flickorna.

Här kanske han kan överleva, även om inte Rickard är här.

Och han vet att han kommer att sakna honom enormt mycket. Fast att det bara har gått några dagar sedan han blev hämtad.

Och nu när han har funderat färdigt tänker han att enklare, eller mer klarare än så här blir det inte. Hellre så rymmer han, än att åka med fosterföräldrar till huvudstaden.

Och Rickard ... Ja, de ska väl inte ses något mer, som det känns nu.

Just nu känns allt – livet – riktigt skit.

POSITIV
FÖRÄND-
RING

160 Drar sig
undan

På något vis tar han sig igenom denna tredje dag med, utan Rickard.

Och han gör det som han brukar: sköter om ponnyhästarna, cyklar, spelar lite fotboll, äter middag, cyklar igen och spelar innebandy.

Och nu under sen eftermiddag, när han har tagit in Pompe och Dandy från hagen, borstat dem och låtit dem få äta sin havre och pellets, sätter han sig ner hos dem var och en, i den rena halmen. Och tanken, som ett par gånger tidigare, är att läsa ett kapitel ur piratboken för dem vardera.

Och nu har han startat inne hos

Pompe.

En gång, under denna högläsning för Pompe, blir han avbruten av ett intensivt gnäggande. Ja, han nästan gnäggar rakt i örat på honom, där han sitter i den mjuka halmen.

Och det första som Sten tänker då är att ponnyhästar är mycket klokare än vad man tror. De begriper till och med när det handlar om usla pirater som seglar runt och plundrar och stjälar från folk.

Men i nästa sekund kommer flickorna in i stallet, och de letar efter Sten.

– Jaså, är det här du är, säger Emilia,

tretton år.

– Vi tänkte fråga dej om du vill spela lite fotboll? säger Linda, femton år.

– Fast vi är ju inte så många, säger Sanna, snart fjorton år.

– Eller vill du hellre vara själv? frågar Emilia.

– Nej, jag vill gärna spela fotboll, säger Sten.

– Du, vi hörde när du läste högt, säger Sanna.

– Ja, och du läser jättebra, säger Linda.

– Tack! säger Sten och sträcker stolt på sig.

Annorlunda fotboll

De går och hämtar bollen. Och de knyter ett blått balsnöre av plast löst om deras midjor. Snörenas storlek i omkrets blir nu ungefär lika för alla.

Dessa snören har tidigare suttit runt halm- och höbalar.

Snörena drar de sedan ner till anklarna, ovanför skorna.

Nu ska de spela fotboll med steg som hindras av hur stort omfånget är på snöret. Och snöret måste finnas kvar och hänga med under spelets gång. Annars gills det inte.

Bäst är kanske att gå med benen isär så att snöret hålls spänt. Detta för att lättare få med sig det under färd.

Det blir mer eller mindre småsteg med fötterna och då de jagar bollen, dribblar eller skjuter den mot mål.

De sätter ut två koner som mål och kör utan målvakt och lag. De spelar

solo, fyra mot fyra.

Det går inte snabbt att dribbla runt bollen, men de har kul. Och det blir många underbara skratt.

Då och då hör de också ett gnäggande inifrån stallet.

Snart kommer Ove och Kerstin och vill också gärna vara med och sparka boll.

Och de går och hämtar ett var sitt snöre.

Nu är de sex solospelare som jagar runt efter bollen. Och hela tiden, eller oftast, så är det Sten som har turen att få dribbla bollen och skjuta den i mål.

PLANERAR FÖR FEST

162 Grillfest

Sten, fosterföräldrar och flickor, gård

Efter en timmes spelande är alla trötta och behöver ta igen sig.

– Ja det blev ju ingen lärare eller kurator i dag, säger Ove, då dom är på

kurs. Så Kerstin och jag fick en idé, efter vi hade tittat till alla djuren.

– Ja, säger Kerstin, och idén blev ju det här med att vi just har spelat fotboll med er, barn.

– Och det har varit mycket roligt, säger Ove.

– Men nu är vi väl alla hungriga, säger Kerstin. Vad sägs om att grilla korv till kvällsmat.

– Ja, och vi grillar förstås ute, nu när vi har så fint väder, säger Ove.

– Ja! Det vill jag, säger barnen glatt. Vad kul. Och får vi hjälpa till?

Fosterföräldrarna ber barnen att

hjälpa till med allt, både att plocka ut grejerna till altanen, och senare att plocka in. Och var och en kan själva få grilla det som den vill äta.

De skär också upp sallad, tomater och gurka och lägger på ett stort fat.

Snart har de en värsta grillfest ute på altanen.

Men Ove och Kerstin säger att de kan höja ribban och ställa till med riktig grillfest.

Ja, det vill flickorna gärna. Fast inte Sten. Han har ingen lust med en fest, när inte Rickard är här.

Nej, han vill nog inte heller grilla

korv. Bara ordet fest får honom att bli nedstämd.

Så nu blir det att gå från en rolig fotboll till en tråkig fest, utan sin numera, eller sin tidigare, bästa kompis. För nu så har han ju ingen bästa kompis längre.

Och även Rickard har nu svikit honom. Fast han måste förlåta honom. Det var ju meningen så, att han skulle dra vidare till nya fosterföräldrar. Detta visste han ju redan förra gången då han reste iväg, till Hallsberg.

163 Dukar till

fest

Kerstin letar fram ballonger och serpentinur ur köksskåpen. Och de hittar ljus som de kan tända på bordet.

Och på bordet lägger de en vit duk, tallrikar och somriga, flerfärgade servetter.

Flickorna hjälper till med att hänga upp serpentiner och ballonger på räcket

runt altanen, och på bordet.

Nu finns där en underbar festkänsla.

Och de fortsätter hjälpa till med maten. De plockar ut allt till altanen. Fast detta bord blir snart fullt. De ser snart inte tallrikarna för allt som finns där.

Och nu kommer Kerstin med två blommor som hon klämmer ner på bordet.

Ove säger att det finns två hopfällbara, mindre bord i förrådet, som de kan hämta.

De gör så.

Fast det räcker med ett av dem.

Och snart har de lagt en vit duk även på detta mindre bord. De flyttar över en del av maten hit. Drickor, kaffetermos, korvpaket, påsar med korvbröd, två påsar med chips, en påse med ostbågar, en skål med lösgodis, och en med choklad.

De klämmer också in en fruktskål på detta bord. I denna skål finns gröna och röda vindruvor och plommon.

Och Ove kommer med ett fat med bullar och kex.

– Men hallå! säger en av flickorna ock skrattar förtjust. Ska vi orka äta allt det här?

– Ja, säger Ove. Och blir inte detta en fin fest? Det som blir över kan vi väl plocka in igen senare, när vi är klara.

– Annars kan vi väl ge det till fåglarna, småskrattar Kerstin.

Det mindre bordet blir fullt. Men nu känns det bra, och det ser inte lika stökigt ut på det stora bordet.

– Varför ska vi ha allt detta? säger Sten och låter nästan gråtfärdig. Och varför gjorde vi inte detta när Rickard var här?

Nu kommer tårarna. De går inte att stoppa.

Kerstin kramar om honom.

– Ja, det var fel av oss, säger hon.
Men kan du förlåta oss för vårt miss-
tag?

Sten nickar. Vad ska han säga?

– Vi kan väl ha denna fest för oss
som är här i dag? föreslår Ove.

Sten nickar igen.

Men han vill inte vara med på någon
fest. Och han är inte längre hungrig.
Han vill gå till ponnyhästarna.

POSITIV

VÄND-

PUNKT

164 Nedstämd

och ledsen

Sten, Ove, Kerstin och Linda, kök och

På något vis blir det här med allt feststök, all glädje, förmycket för Sten. Han som har saknat, och fortfarande saknar så många. Och inte minst Rickard.

Han tänker att man kan väl inte vara glad när inte Rickard är här.

Just nu känner han inte för att fortsätta med att ha en rolig grillfest, när inte Rickard får eller kan vara med.

Han blir nedstämd och ledsen. Och nu bestämmer han sig för att inte vara med på denna fest.

Nu är alla fullt upptagna med att göra iordning maten och att duka fram på trädgårdsbordet ute på altanen.

Ove och Kerstin ser på Sten att det är något som tynger honom. Men de aktar sig för att tränga sig på honom med kanske jobbiga frågor.

Sten går på toaletten, men ingen reagerar konstigt eller frågande på det.

Därefter säger han till Linda att han har glömt göra en sak hos Pompe och Dandy, som han behöver göra nu.

Linda frågar vad det är för något och om han vill att hon följer med?

Sten tänker i hundranittio.

Men så får han en idé.

– Jag tror att jag glömde kvar min läsbok inne hos Pompe. Tänk om han äter upp den.

– Ja, eller kissar på den.

– Eller bajsar, säger de i kör och skrattar till.

Sten tycker om Linda. Men också de andra flickorna.

Han ber henne att inte säga något om att han har gått till stallet. Och han kommer ju snart tillbaka till dem, och deras fest.

Men just nu så känner han att han vill vara ensam, eller själv, men i sällskap

av Dandy och Pompe.

165 Polisen kommer

Bara två minuter senare står han inne i boxen hos Pompe och gråter. Han kramar om honom, och gråter.

Gråter och gråter.

Han tänker att snart kommer någon

för att hämta honom. Som vill hämta honom till grillfesten.

Fast han känner inte för det. Någon fest. Nej, han vill inte.

Men det kommer ingen. Ingen som han förväntar sig ska komma.

Och snart hör han ett märkligt ljud en bit bort. Det låter som sirener: ambulans eller polis.

Ljuden från sirenerna kommer närmre. Och nu blir han nyfiken. Han går ut från boxen, stänger till dörren och fortsätter bort till fönstret.

Sirenerna är på hela tiden. Och nu ser han också blåljus blixtrar från biltaket.

– Det är en polisbil, säger han lågt för sig själv.

Men en liten bit ifrån gården upphör ljudet från sirenerna.

Tur det, tänker han, för hästarna börjar bli oroliga utifrån ljudet de hör.

Nyfiken kliver han ut genom staldörren och ut på gårdsplanen.

Polisbilen, som har texter med stora bokstäver POLIS på sidorna runt om bilen, kör in på gårdsplanen och parkerar strax framför honom.

Sten blir först helt skakis av synen, men tänker att han inte har gjort något dumt, som har fått polisen att komma

hit.

Han tror inte heller att någon annan här på gården har gjort något som de inte borde ha gjort.

Och lite lustigt är det kanske med att han känner en enorm respekt för polisbilen.

För numera vet han att polisen också finns för att eventuellt skydda honom.

166 Glädjens övertaskning

Sten, Rickard, fosterföräldrar, flickor
och polis, ute

Den kör in på gårdsplanen och parkerar.

Men vad har hänt? tänker han. Har någon gjort något dumt, ett brott? Har någon blivit slagen – mördad?

När polisbilen har parkerat stannar allting plötsligt upp, blir helt stilla, som

om allt blivit pausat.

Men efter kanske bara femton sekunder öppnas högra bakdörren till polisbilen, och ut kliver en tillbakadragen pojke:

– Rickard! Ropar han. Vad gör du här, nu, och i en polisbil?

Han springer fram och kramar om honom.

Och från förarsidan kliver en kvinnlig polis ut. Hon ser mycket stilig ut i sin polisuniform. Och hon inger stor respekt hos honom.

Hon skulle ha åkt på ett annat polisuppdrag, men så fick de larm om en

pojke som var på rymmen.

Och det nya familjehemmet ... Nej det fungerar inte längre som ett bra hem för honom.

Och här är han nu.

Och hon säger:

– Jag har med mej en pojke här, som inte trivdes i sitt nya familjehem. Så jag fick i uppdrag av socialförvaltningen att leta upp denne lille vän, som var på rymmen.

Hon gör en liten stilpaus, och väntar in om pojkarna har något att säga.

Men så fortsätter hon snart.

– Fast nu så ska väl allt, eller det

mesta i alla fall, vara bara frid och fröjd. För nu så är eran pojke tillbaka hos er. Men bara tillfälligt och fram tills han vågar sig på ett nytt försök med ännu ett familjehem.

Och ni ska veta att denna kanske krångliga och svåra väg kräver sin man. Fast Rickard vet vad han vill och jag är säker på att han kommer att finna sin väg fram, i denna så kallade snårskog.

Och hon bjuder på ett brett leende.

Hon tycker och känner nog själv att hon har fått talets gåva.

Han säger till Sten:

– Hello, pal. As you see, now I am

back. (Hej, kompis. Som du ser, nu är jag tillbaka).

Sten förstår inte ett ord av vad han säger, men det gör inget, absolut ingenting, för nu är han ju inte ensam längre. Så som han har känt sig ensam.

– Jag fick åka med polisen hit. Och Sara är världens bästa polis.

Sten skakar också hand och hälsar på Sara. Och hon verkar mycket trevlig.

Rickard suckar och ger Sten en mycket allvarlig blick.

Och Sten känner det som att han kör ett mindre skådespel för honom. Han vågar nog inte se för glad ut för att han

nu är tillbaka.

167 Tänkt som

en

överraskning

Det blir en bra tajming med att Rickard och polisen kommer lagom till kvällsmaten. Och nu ska det bjudas på grillad

korv med bröd.

Kerstin och Ove kommer ut från huset och altanen.

I den ena handen håller hon i ett par påsar med korvbröd och i den andra ett par korvpaket.

Han höll på att tända grillen.

– Nej men! ropar han. Nu har vi visst fått fint främmat igen.

– Ja, säger hon, och polisen har du med dej. Fast jag kan lova att vi alla här har väl gjort vårt bästa för att sköta oss och att vara snälla.

De kommer fram och hälsar på Rickard och hans polischaufför.

Sedan säger de till Sten att detta har de vetat om sedan i förmiddags. Socialen ringde då hit till familjehemmet och ville förbereda dem på att få tillbaka Rickard.

Och de fick en detaljerad berättelse över vad som hade hänt. Och summerar man det hela ner till två meningar, så var den nya fosterhemsfamiljen inget bra för Rickard. Han blev så besviken, ledsen och till och med rädd när de hade så sjukt stränga regler i familjen.

168 Socialen

gjorde fel

– Ja så kan det gå om inte haspen är på, skrattar Ove.

– Hasp? Vilken hasp? frågar både Sten och Rickard.

– Ja, det är ett ordstäv, ordspråk, säger Sara. Om man inte kommer ihåg att låsa om sig, haspa för dörren – då kan allt hända.

– Ja, säger Kerstin. Det är nog mera socialen som behöver haspa, låsa ordentligt, och med det inte släppa in några fosterföräldrar som inte är bra på att ta hand om barn.

– Dom borde inte få vara fosterföräldrar, säger Rickard.

– Ja, nej, du har helt rätt Rickard, säger Sara. Och dom som du nu har lämnat, dom har garanterat bränt sina broar med att få ha chansen att ta hand om ett fosterbarn.

– Ja, absolut, säger Sten. Så tror jag med.

– Så den här fosterfamiljen, i Karl-

stad, är nu ganska rökt, säger Ove och ler smått. Han vill försöka få upp stämningen lite. De har ju precis dukat till fest.

– Ja, nej, dom får garanterat inga fler chanser – att ta hand om någon annans barn.

GRILLFEST
FÖR
RICKARD

169

Fotografering

Rickard, Sten, fosterföräldrar, flickor

597

– Nej, vad säger ni? säger Ove. Nu går vi väl och grillar lite korvar. Jag är hungrig.

– Jag med, svarar de flesta.

– Ja, jag med, säger Kerstin. Jag är jättehungrig.

– Och Sara, världens bästa polis, får inte åka än, säger Rickard. Eller hur?

Han bjuder Sara på ett stort leende.

– Tack, vad du är fin. Men jag letade ju inte upp någon brottsling, bara en liten förvirrad, missnöjd och nedstämd pojke.

– För Rickard är du en hjälte, säger Ove.

– Ja, och han gjorde säkert det som han gjorde i ren desperation, i tidens hetta, så att säga.

Rickard ser lite gladare ut nu.

– Vet ni, när dom idioterna låste in mej på mitt rum ...

Rickard gör en paus. Nu snurrar hela händelsen i huvudet, och en tår tränger fram från ögat.

– Ja efter att du hade slagit sönder deras dyrbara gitarr, småskrattar Sara.

Rickard bjuder på ett leende igen.

Och Kerstin säger:

– Vad är väl en trasig gitarr i jämförelse med ett trasigt barn.

– Ja, säger Ove, jag skulle kunna slå sönder hur många gitarrer som helst, bara jag fick slippa se trasiga barn.

Rickard tar initiativ att krama om Ove. Och nu kramar Kerstin om dem båda. Också sten bygger på kramen. Och flickorna.

Och nu så står de och har bildat en enda stor klump av kramar. En enda stor gruppkräm.

– Vill ni stå så där, säger Sara, så kan jag ta ett foto på er, som ni får av mej sedan.

Hon skyndar sig in i bilen och hämtar en kamera.

Och inom ett par minuter har hon tagit flera foton på denna enorma familjehemskram.

Därefter ber hon dem ställa sig i en grupp, som med ett skolfoto.

De gör så. De hänger på varandra med armarna, någon formar händerna till ett hjärta och Sten gör två fredstecken med två händer, knutna nävar med lång- och pekfinger som sticker upp som två kaninöron.

Och alla, inte bara ser glada ut, de är väldigt glada. Inte minst Sten.

Nu vill han gärna vara med på grillfest. Och han är hungrig.

170 Också
polisen bjuds
in till fest

Sara går snart av sitt pass och tackar ja till en korg med bröd.

Därefter ska hon lämna in polisbilen på polisstationen, byta om och åka hem till sin familj.

Hon har man och två barn, en pojke på sju år och en flicka på fem.

Men nu är hon, förutom lite hungrig, också både törstig och kaffesugen, efter hela detta lilla äventyr med att leta upp Rickard och köra honom hit till Örebro.

Och redan nu så tycker alla här mycket om denna fina poliskvinna.

Ove och Kerstin är också kaffesugna efter en annorlunda, hård men rolig fotbollsmatch.

En av flickorna går och sätter på

kaffebryggaren.

VIKTIGA

SAMTAL

171 Mer prat

och om

Rickard

Rickard, Sten, fosterföräldrar, flickor

605

Under tiden som de dricker kaffe, grillar och äter korv, och dricker dricka, samtalas det på olika håll.

Barnen pratar med varandra och med de vuxna, vuxna pratar med barnen och med varandra.

Det blir en öppenhet med en underbar stämning där alla får vara med. Och då och då hörs skratt.

Ingen, vare sig vuxna eller barn, känner sig utanför i samtalen och alla är glada.

Ibland pratar de vuxna ett så kallat

vuxenspråk, om hela händelsen i dag och om framtiden för barnen i ett nytt familjehem.

Och det stora samtalsämnet runt korvgrillningen nu, handlar om Rickard och hur han har uppfattat hur sina dagar varit där borta i sitt nya, totalt misslyckade familjehem.

Och han berättar i detalj och med stor entusiasm om vad som har hänt, som han tvingats vara med om. Om allt obehag med otrygghet. Ja, nej, han kände sig inte älskad av dem.

172 Polisens reflektioner

Sara ser nu tydligt och kan bevittna hur ett bra, ja ett riktigt fint familjehem ser ut och bör vara.

Och hon ser hur Kerstin och Ove möter barnen.

De är som två bästa vänner med dem. De gör inga anspråk på att vara som föräldrar, utan mer som vuxna, trygga

och starka personer att luta sig mot, om och när det behövs.

De ser varje barn utifrån den enskilde, som en unik individ, och gör ingen skillnad mellan dem.

Alla barn här är minst sagt mycket älskade.

Allt detta som hon nu ser och har varit med om i dag vill hon noga och detaljerat föra in i polisrapporten. Hon ska skriva om dagens händelser, utifrån detta lilla uppdrag som hon nu har slutfört.

Sara kan nu konstatera att Rickards misslyckade nya familjehem inte begått

något brott mot Rickard. Inte i lagens mening. Inte mer än att de själva misslyckats så kapitalt, och upp mot väggarna, med uppgiften att ta hand om honom.

Och han är ju inte heller särskilt svår att ta hand om. Han är varken kriminell eller på något vis ett så att säga bråkigt ”problembarn”.

Han behöver bara en ny vårdnadshavare, när hans pappa sitter i fängelse för grovt narkotikabrott. Och hans mamma, som numera är en nersupen alkoholist, som ens knappt klarar att ta hand om sig själv.

Nej, som sagt, Rickard behöver bara nya vårdnadshavare, som är snälla och helst också grymma på att spela musikinstrument. För hur ska han annars kunna bli en artist, om han inte får lära sig att spela?

173 Sträcka upp social- förvaltningen

Ove föreslår nu att han ska ta kontakt med socialförvaltningen. Han ska inte direkt skälla på dem men ändå ge dem en liten känga för hur de har kunnat göra detta misstag, eller till och med ett andra. Ja han vill bara, så att säga,

sträcka upp dem lite.

För hur svårt kan det vara, att ta reda på hur vidare en familj kan spela på instrument eller inte, när det gäller den förra familjen. Och den han nu nyss varit hos, tagit reda på hur vida de har stränga och hemska regler – som om de befann sig mitt i ett krig.

Nej, skärpning på socialförvaltningen.

Och nu lovar han Rickard, att han ska ringa till hans nästa nya familjehem varje dag och fråga honom om allt är bra med honom där borta.

Rickard ler, tar ett stort bett på sin

något brända korv och säger:

– Fast nu så vill jag stanna här hos er
– i minst två veckor.

– Ja, visst, gärna, säger Kerstin. Fast det kan bli mer. För det kan bli svårt för socialen att vaska fram en bra familj, som dessutom, på ett professionellt vis, kan klara hantera och spela på instrument.

– Ja, säger Sten, dom behöver leta efter en musiker, som också tycker om barn.

Snart sitter också han och tuggar på en bränd korv.

Fast ibland är det gott med brända

korvar, och med mycket ketchup på.

Men nu blir de fler som försöker ha koll på korvarna, så att de inte glömmer någon mer som blir bränd.

174 Polisen berättar mer

Sara berättar att fosterhemsföräldrarna tog sitt ansvar med att direkt ringa

polisen och anmäla att Rickard hade försvunnit.

Polisen ringde då socialförvaltningen och berättade att de fått in en anmälan om ett borttappat, bortsprunget eller kanske mer förrymt barn.

Socialförvaltningen bad då polisen att leta upp pojken och köra honom direkt till familjehemmet i Örebro. De sa också att det inte kommer bli problem att få med honom, då han trivs i detta akutfosterhem.

– Ja, och sedan var hela karusellen igång, ler Kerstin.

– Ja, det blev full maskin, så att säga.

En pojke i hans ålder, elva år, har svårt att klara sig en längre stund på egen hand, utan pengar eller skydd från en vuxen.

– Ja, det är så sant, säger Ove.

– Ett barn kan så lätt bli ett offer för någon galning där ute, säger Kerstin, en kidnappare, våldtäktsman, mördare ...

– Ja, det kunde ha fortsatt och blivit en riktigt otäck historia, säger Sara.

Och familjehemmet, som Rickard lämnat, har nu frångagits allt ansvar för honom. Hädanefter har de ingenting med honom att göra.

För har man fått i uppdrag att ta hand

om en pojke – som rymmer. Då är det något som inte är bra, som inte fungerar.

Och detta fall med Rickard är solklart.

175 Kerstin och Ove berättar

Under dagen har Ove varit i kontakt med socialförvaltningen. Och tillsammans har de bestämt att Rickard får stanna här i minst två veckor till innan det blir tal om ett nytt familjehem för honom.

Och Rickard och Sten behöver läka eventuella psykiska sår som kan ha uppstått, i och med att de fått skiljas åt än en gång. Detta är också utifrån att de har hunnit bli så fina kompisar med varandra.

För varje gång som de måste skiljas rivs nya och gamla sår upp, som kan bli mycket smärtsamt psykiskt, som blir svårt att läka.

Båda har blivit lämnade och svikna, på ett eller annat sätt, av sina respektive familjer.

Detta skiljande, som säkert har gjort mycket ont psykiskt för dem båda.

Så nu, inför nästa nya familjehemsplacering, för både Rickard som Sten, kommer Ove och Kerstin att bevaka och kontrollera allt. De ska se till att de möter ett ordentligt familjehem för dem båda.

Hemmet behöver ha de meriter (som visar att de är duktiga och proffsiga på det de gör) som krävs. De måste visa att de är bra, att de duger. Och de behöver ha de förutsättningar som krävs, för att kunna fungera utmärkt som ett familjehem.

För nästa placering i ett familjehem får liksom inte misslyckas.

Ja, Kerstin och Ove är nu beredda och inställda på att detta med att hitta bra hem åt Sten och Rickard, kan få ta väldigt lång tid. Och ju längre tid som går – ju svårare blir det att rycka upp dem härifrån Örebro.

Ja, de kommer kanske hinna att rota sig här.

Polisen säger att pojkarna behöver också en riktig skola att gå i.

176 Rickard

får mer beröm

Flickorna tittar med beundran på Rickard. Och de ger honom beröm för hans mod. Och han har ett så stort självförtroende (Man kan om man vill), och med en bra självkänsla (Man duger som man är). De skulle också gärna vilja vara lite som han.

Nu säger Sara, som ett sätt att också

ge Rickard beröm. Hon säger att han är lite av en ledartyp. Ja, han har nog alla bra egenskaper som en ledare bör ha. Han är snäll, rättvis, intelligent, vet vad han vill, tuff, modig, bestämd, hård, och tar gärna utmaningar ...

Ja, hans goda egenskaper är många.

Och inte minst, som klart och tydligt tidigare visat sig med Sten, så är han också kärleksfull och omhändertagande, och riktigt bra på att trösta.

Sten instämmer, och särskilt i det sista. Rickard blev hans klippa, livlina, bro över till det ljusare livet, när allt bara hade rasat – som ett korthus. Ja,

allt blev helt nattsvart.

LITET UPP- TRÄDANDE

177 Vill att

Rickard

sjunger

Rickard, Sten, fosterföräldrar, flickor

De har ätit massor med korv med bröd, ätit frukt, bullar, kakor, chips, ostbågar, godis och choklad. Och alla är proppmätta.

Och nu reser sig Sara upp. Hon vill tacka alla för denna underbara fest. Fast nu känner hon att det helt klart fattas något.

I polisbilen på väg hit hann Rickard och hon prata en hel del om både händelsen som han genomlidit i sitt nya familjehem, och om hans stora intresse för sång och musik.

– Ja, min vän Rickard. Du kommer garanterat att få komma till ett superbra och fint familjehem, som dessutom älskar att både spela instrument och att sjunga.

Hon gör en liten paus.

Alla väntar med stor förväntan på om hon tänker säga något mer. Eller om hon var färdig.

Men så kommer en tår från hennes ena öga. Och hon fortsätter:

– Rickard ... I bilen sa du att du älskar att sjunga. Skulle du vilja sjunga något för mej?

Nu springer Linda och hämtar sin

CD-skiva med Ted Gärdestads låt Jag vill ha en egen måne.

Och bara en minut senare, innan Rickard har hunnit svara Sara, står hon och viftar med skivan i luften en liten bit framför Rickard.

Men Rickard väntar fortfarande med att svara.

Kerstin reser sig upp från stolen. Ber att få låna skivan, och går in till vardagsrummet och sätter på Teds låt.

Men nu ler Rickard till Sara och sträcker ut handen mot Linda.

Ur CD-fodralet plockar hon ut texthäftet som hon ger till honom.

Kerstin öppnar ett fönster som vetter mot altanen och hon höjer volymen något på stereon. Men inte högre än att musiken blir en bakgrundsmusik, som hjälper Rickard att hålla rytmen i sången.

Ted hinner starta sången. Men strax därefter kommer Rickard:

– Jag vill ha en egen måne, som jag kan åka till. Där jag kan glömma att du lämnat mej. Jag kan sitta på min måne och göra vad jag vill. Där stannar jag tills allting ordnat sej. (Ted Gärdestad)

Och han får massor med applåder, och sedan massor med kramar.

– Du sjunger så fint, Rickard, säger Sara.

– Tack! säger Rickard.

– Jag längtar redan efter att få köpa biljetter till dina konserter, fortsätter Sara. Men först ska du väl lära dej att spela gitarr och piano?

– Ja, och trummor.

– Ja, det kommer bli så kul när du blir artist. Fast på något vis så känns du redan som en. För du sjunger så vackert.

– Tack!

178 Lite

eftersnack

Innan Sara tackar för sig och åker till polisstationen och sedan hem till sig, får hon en rejäl kram av pojkarna.

Och flickorna, Ove och Kerstin skakar hand med henne.

Alla går med Sara till polisbilen. Och de vinkar av henne när hon kör iväg.

Därefter går de för att duka av borden

på altanen. Och flickorna hjälper till.

På något vis går det snabbare att duka av bordet än vad det var att duka.

Rickard och Sten säger att de kan gärna hjälpa till, men att de vill bara gå och titta till Dandy och Pompe först.

Ove säger att de kan gå till hästarna. Och Rickard har ju inte sett dem på flera dagar. De kan hjälpa till med att duka och duka av en annan gång, om de vill. Och nu när flickorna hjälper till, så är de ju fem stycken.

Pojkarna tackar.

TILLSAM-

MANS IGEN

179 Imponerad

och

fascinerad

Sten och Rickard, stall

634

Sten är imponerad och fascinerad över Rickards resor, som än en gång slutar med att få åka tillbaka hit till familjehemmet i Örebro. Och nu i dag med poliseskort.

Ja, Rickard gör stora och positiva intryck på honom så att han blir som förtrollad. Rickard är bäst.

Och de måste bara komma på ett sätt, så att de båda får stanna här i detta fosterhem.

Och förvånande var att Ove och Kerstin klarade att hålla tyst under hela dagen, om Rickards rymning och att han var på väg hit.

Ja, det blev en ordentlig överraskning. Och den kom när han som mest behövde den.

Socialförvaltningen ringde alltså hit till dem tidigare i dag, på förmiddagen och ville informera om att Rickard nu behövde få komma tillbaka till gården.

Och polisen har sedan, under dagen, med jämna mellanrum, ringt och informerat Ove och Kerstin om hur det gått i sökandet efter Rickard.

Och allt detta har de klarat att hålla tyst om. Inte heller flickorna fick veta vad som höll på att hända.

180 Rickards

lilla äventyr

Fosterföräldrarna hade låst in Rickard på sitt rum. Men han klättrade ut från fönstret på andra våningen och rymde.

Han höll sig borta och gömd under flera timmar.

Men snart, när han gick utmed en väg, fann han en olåst cykel som han lånade. Den låg ner i diket vid en

busshållplats vid en landsväg.

Han chansade med att cykla åt det ena hållet. Och snart kom en vägskylt som det stod centrum en kilometer på.

Det var bara att fortsätta trampa på.

Men när han kom in i stan, valde han att lämna cykeln i ett cykelställ utanför ett bostadshus. Han ville ju inte riskera att bli upptäckt och med en stulen cykel. För han hade ju bara lånat den.

Sedan drev han mest runt på stan, och fram tills han blev riktigt hungrig.

Men då fick han en idé, en bra sådan.

Han kunde gå till en hamburgerbar och be om att få låna en telefon. Sedan

kunde han berätta för den som arbetade där, om vad som hade hänt. Att han ville få komma tillbaka till familjehemmet i Örebro.

Kanske kunde han också beställa en hamburgare och en dricka, fast att han ju inte hade några pengar. Men på något sätt kanske det kunde gå ändå.

Det var hamburgerbarens ägare som arbetade. Han insåg direkt allvaret i det hela. Och han tog sig an Rickard fullt ut, fram tills polisen tog över.

– Så polisen letade efter dej i onödan och under flera timmar? frågar Sten.

– Ja. Fast det visste jag ju inte förrän

han, Mustafa, som ägde hamburgerbaren, berättade det för mej. Han ringde polisen och talade om att han hade en pojke på rymmen här hos sej.

– Vad coolt! säger Sten. Ja, allt som du berättar. Och du är mycket tuff och modig. Du är bäst.

– Tack! Mustafa var, eller han är, mycket snäll. Och han bjöd mej på hamburgare och dricka, under tiden som jag väntade på att polisen skulle komma.

Och när polisen kom, alltså hon som har varit med oss här i kväll, på festen, tog hon över.

Hon och jag blev bjudna på mjukglass. Vi satt alla tre och åt glass innan det var dags att sätta sej i bilen och åka hit igen, till Örebro.

181 Har saknat Varandra

Rickard står inne hos Dandy i hans box.
Och han kramar om honom.

Sten står utanför.

– Jag har saknat dej så himla mycket,
Rickard. Och utan Dandy och Pompe
..., ja då hade jag nog dött.

Rickard ler stort, kliver ut från boxen och kramar om honom.

– Och jag har saknat dej med, jättemycket.

De kramas en stund.

Snart går Rickard tillbaka in till Dandy. Och han fortsätter krama honom. Sedan går han över till Pompe och ger också honom en rejäl kram.

Han går sedan till stallådan och hämtar en borste och börjar borsta Dandy.

Sten gör likadant, hämtar en borste och borstar Pompe.

Hästarna är lugna och verkar trivas med stunden, i pojkarnas sällskap och

att bli ompysslade.

Nu känns allt bra igen.

Del 9

Rymnings- planer

KVÄLLS- RIDTUR

182 Får lust
att rida

Sten och Rickard, stall

Sten känner sig glad när han får vara

med Rickard. Fast att han vet att den här glädjen snart ska ta slut.

Och nästa gång som de ska skiljas åt blir det nog han som måste lämna Rickard. För Rickard kom ju tillbaka nu i kväll, från den värdelösa fosterfamiljen i Karlstad. Och nu kommer han säkert att få vara här i Örebro i minst två veckor.

Och Sten måste nog snart resa med sina nya fosterföräldrar till Stockholm.

Fast han vill inte.

Han kommer vägra.

Rymma.

Men nu så är Rickard och han till-

sammans i stallet och de pysslar om ponnyhästarna.

– Känner inte du för att rida? frågar Rickard och drar borsten i stora drag över ryggen på Dandy.

– Jo, men klockan är mycket. Säkert snart nio.

– Vi struntar i klockan. Vi kan rida en stund bara. Ta en liten kvällsridtur.

– Ja, gärna.

– Vi är borta mindre än en halvtimme.

– Okej.

De borstar färdigt ponnyhästarna, sätter på dem sadel och träs, och tar ut

dem ur stallet.

– Men tänk om Dandy och Pompe hade tänkt att sova snart.

– Men det får dom när vi är tillbaka.

– Ja.

– Då tar vi bara av dom sadlarna och tränsen, och så får dom sova sen.

– Ja, det blir bra.

På deras ridtur kan de också prata helt ostört. Inte en människa finns i närheten.

Rickard har en hel del att berätta. Och det mesta handlar om en katastrofalt usel fosterfamilj.

Han trivdes inte i sitt nya familjehem,

drog då igång värsta cirkusen för att så snabbt som möjligt få komma därifrån. Han ville tillbaka hit till Sten.

De rider mot en skog.

183 Vad Sten har gjort

Rickard frågar vad Sten har gjort medans han varit borta. Fast det blev

bara tre dagar.

Men Sten har inte gjort så mycket.

Han har arbetat lite i sina skolböcker, mest i matteboken, och läst några kapitel i sin läsbok.

Men han berättar inte att han har läst för Pompe och Dandy.

Och han berättar att han har tagit hand om ponnyhästarna.

Och förstås så har han cyklat och spelat lite innebandy. Fast mest bara skjutit mot en vägg som bollen har studsat tillbaka från.

Och ibland har han pratat med Ove och Kerstin, och förstås med de andra

barnen här på gården. Fast mest då när de suttit runt matbordet och ätit.

Ibland så verkar alla så upptagna och stressade med att göra klart något som de håller på med.

184 Inte bli för beroende

Rickard säger att Ove har sagt till

honom att det är lite av en balansgång när det gäller att ta hand om barnen. Barnen får liksom inte bli för beroende av dem. För då blir det besvärligt för dem när de behöver bryta upp för att resa iväg till ett permanent familjehem.

Fast alla på gården, speciellt Kerstin och Ove, finns tillhands fullt ut, till hundra procent, när barnen behöver dem.

Tanken är att barnen som kommer hit ska bli stärkta och må bättre psykiskt, som gör att de som småningom lättare klarar av att komma till ett permanent familjehem.

– Ja, det är mycket med det här, säger Sten. Men kan man då säga att om jag inte söker upp Ove eller Kerstin, så tänker dom att jag inte behöver dom så mycket. Jag menar att dom tänker att jag mår bättre och att jag finner min väg framåt.

– Ja, ungefär så är det. Och Ove säger att vi barn är som fria fåglar som själva väljer när vi behöver sällskap eller att bara få prata lite.

– Jag gillar Ove och Kerstin. Dom är bäst.

– Ja, helt klart, säger Rickard. Tveklöst.

185 Dåliga musiker

Sten frågar hur det var hos musikerna.
Eller mer hur dåligt det var. För han vet
ju redan en hel del.

– Musiker? säger Rickard och ler
brett. Jo, visst var dom det.

Fast jag fick inte röra några instru-
ment på egen hand. De hade massor
med instrument, men som jag bara fick

röra om någon av fosterföräldrarna var med.

– Nej, vad knäppt, säger Sten och sträcker fram handen och klappar Pompe uppmuntrande och berömande på halsen. Han är väldigt snäll och lugn i dag. Bäst i världen.

– Dom var mycket stränga. Men redan andra dagen struntade jag i deras knäppa regler och spelade ändå några accord på deras piano.

Då fick jag en skarp tillsägelse och gult kort.

– Gult kort?

– Ja. Med gult kort straffades jag

med att inte få röra något av alla instrument på en hel vecka. Och gjorde jag det ändå, rörde något instrument, då blev det rött kort. Jag blev då avstängd från alla instrument under en hel månad.

– Vad sjukt! Och var dom verkligen så knäppa?

– Ja, dom ville ha stenhård disciplin och att man löd helt och gjorde vad dom sa.

– Jag mår redan illa.

– Att följa deras regler var viktigare än allt annat.

– Och din hela och stora uppgift var

att bara lyda, ler Sten ironiskt.

– Yes!

– Fast du struntade i dom och deras knäppa regler.

– Ja, och jag blev mycket nedstämd och ledsen. Jag kände också en avsky växa mot dom. Dom var idioter allihop.

186 Tre dagar

räckte

– Men när fick du gult, eller rött kort, då? frågar Sten nyfiket.

– Jag fick gult kort redan andra dagen, och det röda kortet samma dag som jag rymde.

– Tredje dagen? För du har ju bara varit borta i tre dagar.

– Japp! Så var det.

– Vilka riktigt sjuka idioter ... Och nu skulle du inte få röra något instrument på en hel månad?

– Ja, som sagt, dom var knäppa i huvet allihop. Jag kände att jag var färdig med dom redan efter andra dagen. Och hela den dagen behövde jag för att försöka smälta allt.

– Ja, och för du undrade väl vad det var för dårhus du kommit till.

– Exakt! Och jag tänkte att jag inte stannar en dag till. Jag ville tillbaks hit, till dej.

– Ja, tre dagar räckte väl. Och det är bättre här. Här har vi ju också Dandy

och Pompe.

– Ja ... Dom är fina.

– Fast här får man inte vara mer än en månad. Fast ibland lite mer.

– Som nu med dej, ler Rickard.

– Och med dej. För du har väl varit här under ett par månader nu, om man inte räknar dom två gånger som du varit hos andra fosterföräldrar.

– Ja ... Så är det.

187 Sjuk

fostran

– Sara sa i bilen att det inte handlade om ifall om jag skulle få spela på deras instrument eller inte, och när jag själv fick lust. Dom använde sina instrument som ett redskap, hund i koppel, för att tygla mej.

– Nej, lägg av!

– Jo, så var det. Om jag lydde dom,

som om jag var deras lille hundvalp, då trodde dom att dom var på ett bra spår med att fostra mej.

Nu börjar Sten att skratta.

Och Pompe gnäggjar.

Rickard undrar vad som var kul nu.

– Dom på fosterhemmet kanske hade fått fel information om dej och att dom trodde att du var kriminell, en värsting som det gick utför med – som snart skulle bli farlig.

Nu börjar Rickard också att skratta.

Och båda hästarna gnäggjar.

– Och hur farlig är jag på en skala ett till tio?

– Ja, kanske en elva, säger Sten och skrattar igen.

Rickard skrattar med.

Och Pompe och Dandy gnäggjar.

– Du, det är nog bäst om vi rider tillbaka till stallet nu, säger Sten.

– Ja, det är nog bäst, och innan dom börjar tro att vi har rymt.

– Två pojkar på rymmen på sina hästar. Ponnyhästar.

188 Gjorde totalt uppror

Sten har svårt att släppa Rickards berättelse om hur han flydde från det usla fosterhemmet. Han vill gärna höra mer och ber Rickard berätta.

Rickard säger att han redan har berättat det mesta av hela händelsen.

Men Sten säger att det inte gör något om det blir i repris. För hela denna

historia är så spännande.

– Men vad hände mer där borta?

– Jo, i går, när fosterföräldrarna var ute och klippte gräsmattan och rensade bort ogräs slog jag sönder gitarren. Jag var mycket arg på dom.

– Gick hela gitarren sönder?

– Ja, och den var akustisk. Den gick i tusen bitar när jag slog den mot golvet.

– Det var bra gjort, tycker jag.

– Ja, jag var så arg att jag kunde spricka.

– Som en ballong.

– Ja. Och när jag slog sönder gitarren hördes det ända ut till trädgården.

Pappan rusade in i huset, tog ett hårt tag om min arm och drog in mej på mitt rum.

– Nej, sluta, gjorde han?

– Ja, och han låste in mej på rummet.

Jag vet inte, men kanske så ville han straffa mej.

– Igen?

– Ja. Redan innan jag slog sönder gitarren bestämde jag mej för att där skulle jag inte stanna kvar. Jag tänkte bli en jobbig unge som dom inte orkade med.

– Och du lyckades, ler Sten imponerat.

– Ja, men så kom jag på andra tankar. Bättre sådana. Jag hoppade ut genom fönstret från andra våningen.

– Ja. det var modigt. Och det med gitarren var också väldigt modigt.

– Deras bil stod parkerad utanför huset. Jag smög in i huset, tog en kökskniv från knivstället i köket, gick ut och stack in kniven i alla bilens däck.

– Vad coolt! Men hur vågade du det?

– Jag var så arg.

– Det hade jag nog också varit.

– Sedan sprang jag ut mot vägen.

Jag gick på vägen en bit. Funderade på om jag skulle lifta. Men så kom jag

fram till en busshållplats med en cykel slängd i diket.

Den var olåst och däcken hade luft. Jag lånade den och cyklade iväg.

Den fungerade utmärkt.

Jag chansade att cykla åt det ena hållet och snart kom en vägskylt med texten centrum en kilometer.

Rickard berättar resten, om mannen i hamburgerbaren och om polisen som kom och hämtade honom.

– Vilket äventyr du fick vara med om, från då du hade hoppat ut genom fönstret till du kom hit i en polisbil.

– Ja.

– Och vilken tur att det gick att öppna fönstret. Men andra våningen, slog du dej inte?

– Nej, inte nåt. Jag hade nog tur när en skåpbil hade kört in på gården och parkerat nära husväggen under mitt fönster.

– Ja, vad bra!

– Jag klättrade upp i fönstret och hoppade ut på biltaket. Det blev bara lite mer än en meters fallhöjd ner till taket.

– Vad smart!

– Ja. Och sedan satte jag mej ner där fram på biltaket och åkte rutschkana

nerför framrutan och sedan motorn.

Eller jag menar motorhuven.

– Du är så modig.

– Tack! Jag hann nog ända in till stan innan familjen hann upptäcka att jag inte längre var på mitt rum. Fast det var inte mitt rum och jag hatar det rummet.

– Nej för nu är ditt rum här, på familjehemmet i Örebro.

– Yes! Här är bäst.

– Men när du stack hål i däckerna på deras bil, det var bra gjort, tycker jag. För då kunde dom ju inte ge sej ut och leta efter dej.

Fast, dom kunde kanske ha tagit

skåpbilen.

- Ja, det är klart.
- Och dom upptäckte nog att du hade stuckit, när dom såg sin väldigt punkterade bil.
- Ja ... Det tror jag med.
- Och sedan ringde dom nog polisen.
- Ja, och gjorde en efterlysning på mej.

189 Vilde inte ha problem

– Jag ville inte vara på flykt. Jag ville bara komma hem hit, till dej och alla dom andra.

Det tog en timme att ta mej in till stan. Jag gick in på en hamburgerrestaurang och frågade om dom kunde hjälpa mej.

Det var en utländsk man, i Oves

ålder, som stod i köket och gjorde hamburgare. Mustafa hette han.

Jag berättade kortfattat vad som hade hänt, att jag inte ville ha problem, men att jag ville hem till Örebro.

Mannen bad mej sätta mej ner och han bjöd mej på en hamburgare och dricka.

– Vad snällt!

– Ja, han var assnäll.

Han berättade för mej att han ville ringa polisen, men att jag inte behövde vara varken orolig eller rädd.

Polisen tog emot alla uppgifter med detta ärende. Sedan ringde dom till

socialförvaltningen. Och bara en liten stund senare ringde polisen upp mannen på hamburgerbaren.

Nu sa polisen att detta ärende inte var så komplicerat eller svårt. Polisen hade av socialförvaltningen fått en uppgift att köra mej hit till Kerstin och Ove.

– Så det blev inte större än så? undrar Sten förvånat.

190 Att må

bra

– Som jag nog redan har sagt tidigare, att allt handlar om att jag ska må bra och att detta akuta familjehem är min trygga bas som jag står på.

– Ja, och jag tror jag fattar, säger Sten ivrigt. Så länge som det inte finns något bättre alternativ, eller kanske lika bra som detta familjehem, så är det här

som du får vara.

– Exakt, så är det.

– Och då tills vidare.

– När polisen, Sara, kom till hamburgerbaren fick jag först se hennes polisbricka, så att jag skulle veta att hon var en äkta polis.

Och mannen som jag fick hamburgaren av tittade också på polisbrickan.

– Och sedan åkte du med polisen hit.

– Yes! Och Sara sa att Ove och Kers-tin redan var kontaktade. Dom hade fått all information om att detta familjehem inte var något bra.

– Nej, den musikfamiljen var ingen

bra familj, säger Sten och ler imponerat mot Rickard.

– Nej, precis. Dom var idioter.

– Men hade dom fler fosterbarn?

– Nej, bara två egna barn i fem-, sexårsåldern.

– Sådana knäppisar ska inte ha fosterbarn. Eller inga barn alls.

– Ja, nej, dom kan fara och flyga.

– Ja, allihop.

191 TV-spel

Efter ridturen följer Sten med Rickard in på hans rum.

Rickard får ha sitt tidigare rum. Som förra gången, då han kom tillbaka, är det helt orört. Allt ser ut precis som då han senast lämnade det.

Han sätter på TV:n och TV-spelet, och de spelar ett av favoritspelen som är ett boxningsspel.

Det är en boxare med blåa kläder och en med röda. Sten får ha han med blåa.

Fast det är inte vilken färg boxarna har på sina kläder som spelar roll, utan mest bara snabbheten i fingrarna, när man sköter kontrollknapparna.

Rickard och Sten är ungefär lika snabba med fingrarna på knapparna. Och de vinner typ varannan match var.

De sitter bredvid varandra på sängen. Och TV:n står på en byrå intill väggen strax framför dem.

– Men hur länge tror du att du får vara här i Örebro nu då? frågar Sten.

– Jag vet inte, tills dom har hittat en ny familj till mej. Men kanske kommer det att ta en månad.

– Eller i alla fall ett par veckor.

RYMNINGSS- PLAN

192 Aldrig,
inte en chans

Sten och Rickard, sovrum

Tiden går och en vecka senare får Sten

veta att han ska bli hämtad av fosterföräldrarna i Stockholm om en vecka. Alltså två veckor efter att Rickard kommit tillbaka.

Men Rickard har inte hunnit få någon ny fosterfamilj. I ett tredje försök.

Ove och Kerstin ser att Sten nu mår mycket bra och är tillräckligt stark psykiskt för att klara av att resa vidare till ett permanent familjehem.

Det är inte bra att låta det dra ut på tiden alltför länge.

Och nu den senaste veckan har det kommit flera nya barn till detta akuta familjehem. Dessa barn behöver också,

till en början, mycket hjälp och stöd.

Fast med en gång som Sten får höra detta tänker han, aldrig, inte en chans. Och han tänker rymma, när det blir dags.

Han tänker att denna aktion kommer få Ove och Kerstin att ännu en gång ställa in hämtandet av honom. Och han kommer då få vara kvar här, med Rickard, under minst ett par veckor till.

Om nu Rickard är kvar.

De sitter båda på Rickards säng och avslutar sista boxningsronden.

Sten vinner. Och han har under dagarna som Rickard varit borta, lånat

TVspelet. Han har hunnit tjuvträna en hel del.

Och innan de säger god natt, berättar Sten om sin plan.

193 Stens plan

Rickard säger att hans plan är klockren. Han kommer lätt att få vara kvar här, åtminstone under ytterligare ett par veckor.

När det blir läggdags ska de sova i

sina egna sängar, som de har gjort under snart en vecka.

Men innan de säger god natt till varandra och skiljs åt för natten, gör de en snabb planering för vad de ska göra i morgon. De ska rida, cykla, spela fotboll, innebandy, och kanske lite skolarbete.

Eller så nöjer de sig med att bara rida, cykla och spela. Och med det blir det som att de har en gympalektion hela dagen. Och mår bra.

Men innan Sten går till sitt rum för att sova nämner han sin plan om att rymma för Rickard.

Rickard säger att om han rymmer från de nya fosterföräldrarna kommer han garanterat att få komma tillbaka hit till Örebro och få vara här i säkert minst två veckor.

Men han måste vara noga med att inte rymma för tidigt. För då kan det bli Kerstin och Ove som får problem med socialen och med det hamnar i blåsväder.

Det får inte bli så att det blir de som får ta smällen, att de blir ifrågasatta som lämpligt familjehem och med det sedan inte längre får ta hand om barn.

Sten säger att han ska vänta med att

rymma tills de sitter på tåget. Och han har redan tidigare tänkt ut en plan med att han ska gå på toaletten, innan tåget stannar på en station i någon stad.

Och då kliver han bara av tåget, och väntar sedan på att de ska åka iväg igen – mot Stockholm.

Och sedan kan han gå till en hamburgerrestaurang och be om hjälp – som Rickard gjorde.

Rickard tycker Stens plan är klockren. Den kommer att fungera utmärkt.

194 Summerar sin plan

När Sten ligger i sin säng och väntar på att somna kan han inte sluta tänka på sin plan med att rymma. Och det är mycket som snurrar i huvudet.

Men han summerar snabbt alla tankar. Han ska rymma från vartenda nytt familjehem som han skickas till, och ända fram tills dagen då han fyller

arton år och blir myndig. Då kan han flytta till en egen lägenhet.

För då behöver han ju inte rymma mer.

Han kan ha sin lägenhet i närheten av där Rickard bor. Eller till och med i Skövde, i närheten av Amir.

Fast fram tills han fyller arton tänker han bo här hos Kerstin och Ove i Örebro.

Och det är helt säkert.

Det står till och med skrivet i stjärnorna.

LITE MER

OM MIG

Skriva böcker

Jag Roy Panen tycker det är kul att skriva böcker. Och att släppa fantasin helt fri gör det ännu roligare.

När jag skriver på en boktext har jag som oftast tidigare funderat och tänkt mycket kring handlingen i boken.

Och bra idéer får jag när jag är ute på promenader i naturen, eller har ett tråkigt jobb att utföra på mitt arbete.

Och när jag kommer hem, på kvällen, försöker jag tänka fram text för alla mina tankar och funderingar kring handlingen i boken.

Lärare och snickare

Jag är utbildad lärare i svenska och svenska som andraspråk på gymnasienivå.

Men innan jag blev lärare var jag snickare: byggnadssnickare, möbelsnickare och maskinsnickare.

Och som lärare arbetade jag i grundskolans årskurser 4-9. Jag undervisade i svenska, svenska som andraspråk, särskilt undervisningsstöd för elever med särskilda behov, biblioteksansvarig, och som obehörig slöjdlärare.

Det blev för jobbigt att vara lärare, så jag valde att sluta. Jag gick tillbaka till mitt tidigare yrke som snickare.

Gratis böcker

Lite senare började jag skriva böcker.

Och jag startade ett eget bokförlag.

Fast det har gått lite trögt med bokförsäljningen och utlåningen.

Det är svårt att hitta nya läsare. Fast jag tycker själv att alla mina böcker är intressanta och spännande, och borde nå ut till många läsare.

Jag vill och önskar ha många läsare. Och jag fick idén om att själv distribuera/dela ut mina böcker på min hemsida panen.se, för gratis läsning och lyssning.

Alla som vill får läsa och lyssna på mina böcker – GRATIS.

Ge ett bidrag

Den som vill och kan får gärna ge ett bidrag till mitt bokförlag, kanske en tia eller mer. På panen.se finns ett postgironummer till min bank, om man vill skänka en slant.

Tusen tack till dig, på förhand.

Skriva på heltid

Jag skriver böcker på min fritid, men vill så gärna börja skriva på heltid. Fast när jag går i pension 2031, då blir jag nog en glad pensionär och kan skriva böcker 24/7.

Nu vet du lite mer om mig.

Ha det gott och ta hand om dig.

Kramar från din vän

Roy Panen